

PUT OD LEMURIJE
KA HIPERBOREJI

Biblioteka
ADRASTEJA

Urednik:
Aleksandar Dramićanin

Katarina Ristić Aglaja

**PUT OD LEMURIJE
KA HIPERBOREJI
NEOSIMBOLISTIČKI ESEJI**

METAPHYSICA
&
ZLATNO RUNO
BEOGRAD, 2019.

© 2019 Copyright: Metaphysica

Sadržaj:

UVODNA REČ	11
PUT OD LEMURIJE KA HIPERBOREJI	13
ANANKIN PRESTO – novo tumačenje	59
VREMENSKI LEVAK – mitopoetski fragmenti	67
INDIGO DETE – meta starog zvezdoznanca	99
POGLED U DUBINU VREMENA – autopoema vučice	107
Le Cheminement vers '1 HYPERBORÉE	121
LE VERTIGE	176
APENDICE	178
Le trone d' Ananke (Extraits)	179
KOMENTAR – AUTOKOMENTAR.....	185

Boginja ima što samotno-neme
stoluju, a oko njih ne postoji
nikakav prostor, a još manje vreme;
o njima reč da kaže svak se boji.

Majke se zovu!

(...)

Za njih ne zna smrtno stado,
i mi im ime ne pominjemo rado.

Gete: Faust 2.

Zastava ravna pokazuje svoj puni grb, –
ali u njenim naborima kakva sveopštost mukla!

(...)

Pokazujući svu sliku, kao igrač karata
koji baca najjaču,
i koji, svojom kretnjom i smeškom nepoznatim,
podseća ni sam ne znam na kakvu sliku
Božice koja menja.

Rilke: Zastava

Uzvinula se iz središta sveta
i dizala se pred očima začuđenim –
i dalje se diže uvis, prema večnosti,
kao onaj koji u svojim neumoljivim
rukama drži i nebo i pakao.

G. Hauptman:

Traganje za Kraljicom

UVODNA REČ

U ovom eseju sprovodi se jedna skokovita argumentacija ideje o egalitarizmu.

Hiperboreja bi bila severna zemlja s onu stranu apsolutne opasnosti, odnosno ponora druge smrti – koja periodično šalje magnetni vihor isijavanja polarne svetlosti (smaragdne krune), zato da bi „kidnapovala” astralna tela odabranih smrtnika, te potom im podarila saznanja o krajnjoj destinaciji selektirano-preminulih duhova u njoj. I vratila ih nazad u južnu grčku postojbinu da to znanje dalje pronose masama... To, dakle, nije profašistički shvaćena zemlja više rase, na tlu za koje je veže gravitacija, nego obitavalište eteričnih duhova na uzlebdeloj ravni, sutonskoj zoni još neodređenog puta čovečanstva – u sklopu njegove nebo-plovne lađe, Zamka-koji-se-okreće (Ker Sidija).

Autor

PUT OD LEMURIJE KA HIPERBOREJI

„...pitanje koje je zbunjivalo Herodota: ‘Ko su Hiperborejci?’ Da li su Hiperborejci ‘Narod-iza-Severnog-vetra’ učesnici u kultu Severnog vetra, kao što to behu Tračani sa obale Mramornog mora? Da li su oni verovali da, kada umru, njihove duše vodi Hermes, čuvar duša, prema ledenom, srebrom okovanom zamku iza Severnog vetra, čiji je čuvar sjajna zvezda Alfeta?’”

(Robert Grejvz *Bela Boginja*)

Nadnemoguća, jer u poluvremenu – skokovito – razvojna, samosvest božanskog subjekta, dostiže svoju punu koncentraciju u tački snoviđenja jednog daleko-budućeg vremena (*izgubljenog mesta-i-vremena*, gde prebivaju Hiperborejci). Dotle je ona samo proces koji ima svoje telo u revolucionarnom potencijalu masa; ili: u beskonačnoj prostornosti još nesinhronizovanih čestica – koje skupa čine nit-svetlonosno biće Arijanrod. Dotle je ona samo proces – *neponovljiva trijumfalna povorka* – predvođen pogledom *daljinskog svedoka, pticolike žene, proročice*. Kada dosegne tu svoju krajnju tačku (Krunu Severnog Vetra; sliku slučaja – krajnji domet Bačene Kocke) ona se u nju i zaključava, izolujući se od procesa koji ju je izneo. (Tu se *sunce zakona* povlači u *dubinu noći*). Sveštenstvo Trojne Boginje otud može iznova da produkuje Njeno krajnje postignuće – sliku slučaja, ali ne i put koji je do njega doveo (samorazvojnu mapu buduće-noćnog neba). Jer je on u dobro koncentrisanom umu Boginje već nedostižan za zemaljski svet, **preinačen**: Ideja-Kocka (Kritska Kruna) je „spremna na

Katarina Ristić Aglaja

najneočekivanije preobražaje“ (Delez). Jer jednom u-početku-dogođen put revolucionarnog pokreta /up. *prvog*, znajućeg pitanja-o-sebi jednog sopstva, koje traži prostor *dodatne rasvete* – za slobodnu sebe-gradnju/, kao i izvor nje-gove inicijacije, sada su – za um Boginje – daleko jasnije predstavljivi: kako u odnosu na Nju samu, tako i za posvećeno joj sveštenstvo. Ali je tek sa tim izoštrjenjem slike postala vidljiva i *strašna cena*, odnosno **ponorni rizik** kroz koji Boginja mora proći zajedno sa svojom elitom, usled čega ona umire već na ravni vlastitog simbola – *nestaje-za-svet*. Ali u času naj-dublje dubine svog povlačenja – čak do na onu stranu Severnog Vetra – Boginja se premetnu u sopstvenu kćer: Astreju (Alfetu/Arijanrod), onu koja ljudskoj duši može dati *logoidni pečat* njenog krajnjeg osamostaljenja, te koja jedina rasvetljuje novije-posvećenima **smisao majčine smrti-udalja-vanja**: – moć beskonačnog sebe-stvaranja! Jer jezgro majčinog zakona je tek putem kćeri protumačeno, te prosejano u nadnedokučivi beskraj. Ali i uprkos tome će svo nadolazeće zlo-na-Zemlji biti počinjeno upravo u Njeno ime, – u ime Nje kao odsutne, **paralisane užasnim snoviđenjem** (Novalis). Usled toga postepeno propada i Njeno staro sveštenstvo a zamenjuje ga *kralj-tiranin*, koji krivotvori (primenjuje u „izvrnutom“ stanju) Njenu vlastitu Ideju (o demokratiji – kao procesu) – obmanjujući mase da mogu odmah dostići stanje izjednačenosti sa posvećenima; – to jest, obmanjujući ih da je *zlatna ideja-o-jednakosti moguće dostižna u isto vreme i na svim mestima!* **Arhi-fašizam**: Boginja (Vulkanske) Pravde, od projektantkinje *uzajamno oprečnih svetova-u-razvoju*, biva svedena na bezimeno-sveopštu majku, *nevidljivu hraniteljicu (apstraktno jednoobrazne) zajednice (upor. nacije)*, – usled čega u-Njen-zakon upućena kćer Astreja, bezmernim ga-đenjem od ljudi, te čežnjom uperenom ka najsamotnijem kutku – polarno svetlećem nebu, napušta Zemlju /i iznova se budi u *svom prvostećenom kontekstu* – Sazvežđu Device/. Ali ta ista obmana je – kao svojevrsan mitski fantazam, *slika kušnje*, Kanibalistički Lavirint, – upravo onaj test koji do-

nosi za-ljude-korisnu *emancipatorsku spoznanaju*. A nju prvi dostižu pesnici iščezavajućih narodnih kultova, posvećenih Boginji (crvene, vulkansko-ostrvske) Planine. Stoga, najpre, pod vlašću tiranina dogođena emancipacija naroda od – davno već *usled viška samilosti* umrlog – božanstva. A zatim još i **pojava pesnika udaljene – srebrom optočene – prirode**, kao emancipatora od lažne (tiranski zavedene) emancipacije.

Svrha vulkanake erupcije, nastale usled Sunčevog zlopoglednog doticanja Zemljinog pritisnuto-belokamenog središta, jeste izbacivanje (na malo egejsko ostrvo <1> žarom potamnjene strane istog kamena – koja u trenutku pokazuje, umesto belosti gneva Majčinog, iz profila viđenog Titana – *lik prve slutnje ostrva blaženih (pobunjenika)*). I tek je to potpuna revolucija – samoizmeštenje *zlatne slutnje* iz školjke njenog *smišljenog* porekla: – žrtvovanje apsolutnog utočišta (srebrnog grad-točka) na ravni vlastitog simbola (lavirint-ogledala).

Profil Titana – prvi nacrt „grobnog stepeništa“, predviđen za „izlazak iz sobe“ (Malarne) – jeste jedina platforma za *dizanje sidra*, ili, konačno oslobađanje zapretenog lanca graditeljskih asocijacija; to je mesto odmotavanja veliko-izlazne *krivulje*, radi uspona u *nad-sve-sferu* (Lađu).

Mapa potopljenog ostrvskog blaga /up. smotuljak noći, skriven u nameštaju „sobe vremena“, Malarne/ čini predobuhvaćen pokret ravnopravne međurazmenjivosti samih Mojri, konzervisan u detalju /pod-slici, ili *slici strelice* – datoj u rasporedu vulkanskih gromada/ pra/slike /slike od bega *prabića* ispred neminovnosti žrtvovanja vlastitoj Ideji: – pred usudom Bačene Kocke/; i to pokret što će se tek naknadno osloboditi – na *pustoj obali poslednje-brodolomnog iskrčavanja*, – postavši ***zastavom preodluke***. Tu je treća Mojra, Atropa-kao-Krona (uporedo Ptica Mater Sva <2>) – lik sa pra/slike – vraćena u mladost. Jer svi neočekivani zaokreti njene plovidbe ispisuju se u nežne prevoje njenog lica – vijorenje zastave. Stoga ona i nosi *hladno-provreli lik pobede*, jer je i sama nestala u *dimu neizgovorene reči*,

Katarina Ristić Aglaja

te je od nje ostala samo pra-/slika – projekcija nadolazeće mase, koja **brusi krajnji od-govor**.

*„Zastava ravna pokazuje svoj puni grb, –
al’ u njenim naborima kakva sveopštost mukla!*

(...)

*Pokazujući svu sliku, kao igrač karata
koji baca najjaču,
i koji, svojom kretnjom i smeškom nepoznatim,
podseća ni sam ne znam na kakvu sliku
Božice koja menja.“*

(Rilke: *Zastava*)

Usled iste opasnosti kao i u Eho, samosvesno neprizemljena carica Zlatnog Veka, odnosno iz-Haosa-izdigla dis/Harmonija /,,...prava Uranija koja se nadnosi nad raspru (...) celim svojim telom, kao nebeski svod.“/Anica Savić Rebac/ nije dugo zadržala u svojim tkalačkim rukama nebo-oceanski istesanu strelicu, koja joj jedina pružaše mogućnost za željenu sveprekrojavajuću promenu /paralelno: promenu u društvenom uređenju drevno-ostrvskog sveta, koje je zadugo vodilo raspravu o merilu svog nemoguće-daljeg opstanka/. *Ona* je ovu iglu podzemnog (zemljotresnog) izatkavanja jednog **apsolutno novog neba** – budući da isto beše predmet opšte panike na Zemlji – predala u ruke svojoj kratkotrajno vladajućoj *kćeri*, davno od-ljudi-odbegloj, nikom više dostupnoj Astreji – *onoj koja je najpre otpala iz svetlo-vrludavog preseka Sfere*, da bi u pravom (preistorijskom) trenutku predala ljudima *mere nebeske dis-/harmonije*, ali se zatim odmah pridružila *ne-pravoj* strani Sunčevog prebega, i otud postala za-svet-zatamnjena (kao i u Eho – narcistička) slika Uranije same. Dakle, jedna /podnevno-odrazna/ slika /ponoćno izronelog/ (ne)-prava na paliteljstvo prve samotne zvezde, Astreje; takođe, iskrava slika (ne)-prava ijedne u-mreži-postajuće zvezde

– za usuđivanje, i mimo prolaska kroz **test Uranijine trezvenosti** /koju ona održava i uprkos vlastitom *strmom nagibu*, koga njeno *mačje telo* tvori nakon *skoka* u mastilom *sopstvenih suza zamagljenu* visinu ponoći/, na /apsolutni jer za-nit-prekidajući/rizik nultog samopaliteljstva! To je, međutim, i slika koja iskazuje *nemogućnost daljeg ostanka-na-Zemlji prosvetiteljke drevnog društva, Astreje*, ali koja upravo zahvaljujući tom izopštenju stiže jedno posebno svojstvo: moć vida u mraku – tamno-zrcalni /mačje-očni/ ekran isijavanja /udaljeno-nebeske/ Pravde. A stoga je i Uranija, nakon povlačenja Astrejinog, svojom na-obzorju-iscrtavanom *figurom treperenja* predstavljala još samo vladarevu sablast, prostu hipostazu principa božanske neopredeljenosti – principa koji je vladao u Sferinoj predživotnoj harmoniji, kao skupu svih mogućih /„točkastih“/ vremena „pre“ izvaganja jednog /za zlatnu koncentričnost Polisa dominantnog/ vremena. Ali zahvaljujući darovanoj joj tkalačkoj strelici, na-nebu-ponoći „zakačena“ Astreja dobi – brzinom svog lučno-poglednog odaslanja vlastite joj samotničke zlokobi – konačno izračunat izlaz iz vreve /mogućih/ svetova; tj. onaj *urezni znak* za najbolji svet/vreme koji, iako kratkotrajan jer „uzglobljen“ u mesto *vulkanske katastrofe*, jeste bio upravo na tom mestu dogođen da bi se lansirao, poput užarene lopte središta prazemljnog, u postpovesnu budućnost – budućnost nekog **mnogo daljeg** neba pojačane jasnoće samoispisivalaštva.

Jer, **Hora/Uranija/Harmonija** nije jasna već prepuna sablasti – kao /vihorski/ levak izvaganja /predživotnih/ elemenata, te kao „viseća“ konstelacija davno ugašenih zvezda; /up. „ledeni glas prošlosti“/Niče/. Međutim, Eros-Demijurg kao mnogostruko preplićući, *podzemno-nadzemni* vihor pronošenja prolećnog semenja, te kao *upotpunjenim krugom-oko-sveta* najzad stvorena **magnetna bura** oko trona novorođenog Sunca-u-ponoći, prolama i naginge Horin nebo-plovno uzdignut, tamni kubični prostor. I to tako da iz njegove šuplje jeke izvlači **disonantnu strelu – spustnu dijagonalnu**, /rašljarski štap za mesto smisla/, koju Eros-Demijurg odašilje s *prazne*

Katarina Ristić Aglaja

nad-visine budućnosti u *krcatu pod-dubinu* prošlosti. I on time isti **kub** – *kocku odlučivanja o vidu zemno-nebeske sklopljenosti* – zasferičuje, upravo na taj način da mu pridodaje /iz tamnice ovog kuba svetlo-izvedeno/ novo zvezdano okno /kroz koga gleda zatvorenik sopstvene nebo-tvoračke čežnje, Hesper/; oko dvojno-nebeskog bunara /iz koga, usled svoje dvoglavosti, pije znalac prave doze mešanja Lete i Mnemozine, Zmaj Ladon/. A treptava Figura-na-Obzorju /kopča nebrojenih svetova/, tu je samo prelazni, brzinom unazadnog sebe-preticanja te strele uslovljen, *oblik između Njih dvoje* – u odnosu na zemaljsku meru vremena *preogromnih, nesusretljivih*.

„Krug, možda, proizvodi budućnost, ma koliko to zvučalo neverovatno.“
(Derida: *Politike prijateljstva*)

Virtuelnom krugu /saturnskom vremenu/ istrže se znanje o zaokretu /up. munji – „znaku ludosti“ njegovog urušavanja. Tek ta *plutajuća strelica* je *ugao* (tačan polutren) pod kojim funkcioniše *kopča* vremenske polukrive: slika ne-slučajnog (*trajno uzlebdelog*) spoja između (sažeto samopokretljivog) objekta i njegove (u beskraj rasute) pozadine.

Jer, Eros, kao *uvrtloženo-svetlosni dajmon* – te kao *paradoksalni krug* proizvodnje *apsolutne budućnosti*, – zvučnim u-sebi-sudarom se rastavlja na dva nesvodiva pola svetlosti; i to ona koja se iznova mogu sastaviti isključivo kroz posredovanje beskonačnog mnoštva *sitnih čestica – postajuće savesnih duhova (revolucionarnih pojedinstava)*. To je Niotkuda – dahom Sferine napukline – obnovljen Polis-na-Zemlji, zidan ubrzano *prekodirajućim jezikom* (– *postraskolne* –) *komunikacije*.

Erosom (*ne-dočekano prolećnim Vihorom*) biva svaki put *za stepen* razmaskirana *pod-dubina vremena* – saturnsko vreme (*savijutak noći*) koje *nema svoj prostor* (već samo *usud beskonačnog zidanja*). A to pred-vreme *taj svoj mogući prostor* (na-sebi-upostojen Eter Palitelja) zadobiva tek *sedimentacijom suza doteklih od Sunca zarobljenog u trenu Ponoći* – što je uslov poslednje jer predužene Zore-na-Zemlji – završne etape zemaljske

povesti! Dakle, Eros kao *svetlosno* izdignut iz praha razlomljenog Zrcala – koje, kao svemu suprotstavljeni *eho*, razapinje *sunce tiranske volje*; i to sunce koje je prvobitno javljeno u vidu *sile usisavalačkog zova* /up. u vidu nerazrešene *dileme pretpočetka* – petlje *daleko-budućeg* stvaranja/.

*

**

Pra-pra-majčin zbrisano-imeni identitet jeste topografija još-ne-ispoljenog zla, ili mapa patoloških tačaka unutar sveopšte duše, – on je, dakle, svijutak plamenog jezička *njene* volje, koji teži da se otrgne iz mreže sveopšteg, bespovratno da odbegne iz Crne Kutije i vine se u prostranstva neodređenosti. Njen jedini ključar je Tot-Hermes, ali to samo zbog toga što je njegova „smrtna rana“ (duševna mrlja) upravo onolika <3> koliki je i prostor dorasta Majčinog supstrata do tačke upotpunjenja. Jer taj prostor mogućnosti se sobom probija/istrgava/osvetljuje zahvaljujući *nestanku svoga uporednika* – prvog oblika znanja iz-haosa-izdigle svemajke o samoorijentaciji u vakuumu. Jer, jedino što ta majčinska sfera u-sebi-beskrajne mogućnosti može (budući fluidna) da žrtvuje (tj. da opredmeti, kao žrtvu-paljenicu) jeste *znanje-o-skretnicama* – na svom putu kroz neizmerje.

Patent sprečavanja zloupotrebe Sadržaja-iz-Kutije radi po tom principu što se – prilikom pokušaja nečijeg nasilnog otvaranja te iste – žrtvuje jedan njen u-ovom-svetu (instantno) primenjiv deo (a to su, na primer, natalne karte stanovnika neke određene teritorije, koje u svom uzajamnom preseku omogućuju apsolutnu kontrolu nad patogenim elementima istih), čime se on sam od dovršenog (iako do kraja nerazmrsivog) oblika znanja prevodi u ekstatički ili poetski oblik – čija je svrha alhemijska preobrazda ljudske vrste, a ne kontrola nad njom kao nepreobraženom, suzbijenom u svom prekomerno stvaralačkom kapacitetu.

Upravo taj do kraja neuspeli pokušaj suzbijanja zla, putem preduviđanja (zastarelim merilima – jer se zvezdano nebo već promenilo) mesta

Katarina Ristić Aglaja

njegove pojave, učinio je Tot-Hermes. A zatim je uništio *mapu zla, savijutak majčine volje*, radi toga da ona (kao još neprotumačena) ne oda *baš njega* – kao onog jedinog koji ima jasno premerljivu mrlju unutar staro-eonske elite (jer zbiljski nije iz nje ni ponikao, već joj se samo prišunja).

Dakle, Tot-Hermesov (doslovni, neartistički) falsifikat ove mape nastaje **automatski** – samim činom (u biti nasilnog – i uprkos posedovanome ključu) otvaranja Kutije. Ali, sama Ananke (kao Zvezdana Noć) ga je na sve to (pred-svesno) izazvala: zato jer je on, kao deo staro-eonske (za Dajmona Njenog Vihora bezmalo ograničavajuće) elite, upravo njena (neprotumačena) nemogućnost zatvaranja u sebe!

Da bi zataškao otkriveno a ujedno sprečio provalu zla iz ljudske prirode (požarem praćen izlazak iz rajskog stanja – kraj prekrasne Lemurije!) on (čekićem – uzdignutim ključem) odvaljuje glavu/kupolu/toranj Gospi Zvezdane Noći, premeštajući je u Podzemni Svet (gde ona još huči bitkom svog predživotnog korenja). On pri tom dobro skriva svoju tamnu stranu, ali tuđu ekspanira – jer odbija da prihvati postojanje onog što je iznad mere njegovog dobra, a što prelazi u meru njegovog (uporedo: nadindividualnog) zla.

Za razliku od onog što je – unutar *prateksta* – samo zagubljeno /tempo subjekta interpretacije, patent beskonačne odgonetke/ **ono izgubljeno** /topografija individualnih mera zla, ili, hijerarhija duhova na kojoj se to očitava/ biva nadomešteno Horom /hučnom glavom Gospe, prostorom slobodne delatnosti Uma, svetlom komorom u kojoj se odigrava selektivnost večnog vraćanja te spaljuje sav otpadni materijal/.

A **to drugo** je prvi a žrtvovani uporednik bleštavom pra-jastvu tvoraštva, kontrapunkt njegovoj vodeće-melodijskoj liniji: njegova se osovina /zamah odluke/ naginje i pada u ponor svodeći se na *osu* /čigru-točak/ serijalne rasvete načela rada vlastitog /za fenomen zla odgonetnog/ patenta.

Tako nastaje *oko mrtve ptice*, beli krug u crnom kvadratu, što rasklapa *par iskri-u-ukrstu* – koji preokretom vizure samoposmatranja fiksira raspon svojih unutrašnjih rastojanja /putanju crvenog pomaka, ili, prolaz za beg sunca u noćnu dubinu/. Dakle, rez u slogu sopstvenih crnih tačaka ili isecanje i odbacivanje upravo onog dela datog grafikona što odgovara **odreknutoj strani** prvobitno-tvoračkog izbora: *mrtvi ugao* unutar velikog patenta, u koga se uvlači zloduh prošlosti /Senka-Sijamka/. A iz tog istog se proreza izdiže pogled čija munjevita svetlost – poput fluidnog rukopisa – biva utisnuta u spoljašnji predeo.

Otud: nije više važno da se zna koji to duhovi stoje a koji ne u zlatnom preseku, fokusu oka mrtve ptice, kao ni to koja su bića unutar božanskog pogleda detektovana kao viša/ranija a koja kao niža/kasnija, već nasuprot svemu tome: važno je još isključivo to da ono postalo od tog ukrštanja /prajstvo vidilaštva, treptavo ponoćno oko/ izvrši pomak /do vršne tačke svoje samosvesti/ **u okviru iste te konstante** /točka osovine/ – a što omogućava beskonačno brušenje, zašiljivanje, uspinjanje i obrušavanje, te premošćivanje i naginjanje: beskonačno penjuća samosvest stvoriteljke, ili ponoru opkoračna šina r/evolucije.

Jer, proročka ptica je morala da se izmakne iz pozicije supervizora da bi videla samu sebe, te je zaronila u sopstvenu dubinu: a to znači da ne mogu sva stvorenja da stanu u *suzno oko nje same*, jer tada ona nema dovoljno praznog prostora da sagleda sebe, te da **učvrsti vlastito merilo** kojim se iz videne mase destiluje njoj sapripadna klasa duhova: – tajno-redosledna kombinacija crnih slova u beloju sunčevoj zenici, topografija eruptivnih pega na samom licu Sunca ili njen prvo-bitni – vulkanski, jer lavom obeležen – kontekst samoobjave.

„Vulkani ostaju na svome mestu, ali njihova lava prolazi velikom prazninom sveta i donosi mu vrline koje pevaju u njegovim ranama.“ (Rene Šar: „Dobro si uradio što si otišao, Arture Rembo!“; „Bes i tajanstvo“)

Pri tom je panika zavladała masom, što upravo beše dovelo do umorstva ptice – pradávní zločin. Ali, preživela klasa /odmetničkih/ duhova je /skarabejskim/ klješćima /silom raskršćenja dve obratno-zvezdane konture/ isekla mrlje sa Sunčevog /ponoćnog/ lica i ovo isto svela na ilustraciju /sliku razotkrivanja one poslednje dubine u kojoj leži odgovor na pitanje o identitetu stvoriteljke/. A to je **prafigurativno olićenje više klase duhova** što iskrsava iz smrtne rane pticine, ili tamnog kolažnog procepa; alem-oko žalne ptice kao Sunce u vlastitom antiprostoru, uklopljeno u sasvim nam nepoznatu zvezdanu konturu.

Tako okom ptice detektovano predmanifestno zlo, otkrilo da počiva u biću Sunčevom, postaje uslovom njenog vlastitog dorasta do sebe. I to putem samofokusiranja /s obrušenog vrha njenog samoodnošenja/ u vlastiti svetlosni zaostatak /suzu ponoći – sediment svetlosne oluje; kćer *nje same* i sunca-na-umoru: nimfu davno presušene reke: Eho/.

Eho – je geometar koji traži mesto što je izostavljeno-iz-vremena: kratersko oko mrtve ptice. A jer je upravo ono samo iznedrilo vremenski tok, to je mesto na kome je počinjena **iskonska nepravda**. Jer silinom sopstvenog – otuđenog – odjeka tad beše pogođeno ovo oko: svitac zauzdan u kopći nebeskih vratnica.

Narcis – usled vezanosti mesta svoje samospoznaje za providenje ove ptice – ne želi da se krug njenog znamenja proširi; i zato njegove trepavice urastaju duboko u tamnozeleno jezero njenog oka – bivajući najzad pokošene s-dna-izdižućim srpom vulkanske bune Titana! <4> Ali time se ona još više zatvara spram vremena, jer **vrč njenog kratera** biva poklopljen istim srpom, i zaključan u sebe /poput kapije severnog neba/ – te morade biti prolomljen zvekirom svog najdaljeg odjeka: samom Eho.

Dakle: božansko biće ipak može da ustanovi-u-sebi prvu – **odskočnu** – tačku /pred-znanje o ishodu svih puteva/ i da time /kao umanjeno do tačke nevidnosti – *eha*/ siđe /kao nevezano – s mogućnošću povratka/ u vreme.

Ali, ono to može učiniti samo kroz prorez/zglavak u okatoj rep-perjanici svoje prekognitivne strele – koja najzad rasklapa, poput pokretnog stepenika /„okidača“/, svoju bezvremenu poledinu. I to tako da ova prelazi u frontalni, k-istoku-preokrenut, prostor: produžen interval sećanja otrgnut od školjke privatnog snevanja, kroz-maglu-sevajuće oko svetionika, ili most selektivnog saobraćanja između neba i zemlje.

Zaokret *strele prvog pitanja* u sopstvenu rep-perjanicu (monadu – spektralnu knjigu) dovodi do prosecanja njene unutrašnjosti i istrgavanja (belog, još neispisanog) lista. Pri tom zarubljen vrh strele (– *penkala*) postade fiksator pokreta razlistavanja: *vadičep najdublje-zbrisanog smisla*. A njen odvaljen delić, kao **tačka pogodka** što je zaglavljena u grobnu tvar (mrtvi čošak knjige, *zamrljana slova*) – jeste zrcalni ulomak paralelne stvarnosti, iz čije perspektive ova tvar sebe *izmenjeno* sagledava; te putem koga ova ista **koriguje ugao** obrtanja *silom-prizemljene* monade oko svoje ose. Dakle: pokušaj patvorenja Vihora (*čigre* Anankine posmrtno-tkalačke preodluke – saigrača, Erosa) u Krst prastanja (Tanatos) je propao.

Od suprotnih a izmenjujućih polova zemljine kugle sačinjen je *vadičep* – u vidu *skarabejskih klješta*, što izvlači i razvija /iz najdublje-potresnog podzemlja/ mapu večnog putovanja /fugalni premašaj kugle sveobuhvatnog, ili njeno zašiljenje i okrićenje: – konačno otisnuće u nepoznato/. Od sudara između dva suprotno orijentisana magnetna polja nastaje novo polje – *beli list*. A to je **svrha** vulkanske erupcije: kamen izbačen s dna podzemlja, zarad toga da pomeri težište sklopova između nadzemnih stvari.

Viskom pronađen **beli kamen pod-dubine**, ili *vodeničar jednog no-voozvezdavajućeg neba* – zagubljen je deo slagalice svih vremena. Jer upravo on potire/zamenjuje/razotkriva poroznu tačku u srcu praukrsta – onu tačku koja je glavna smetnja pronalaženju izlaza-iz-kruga samoodnošenja duha tvoraštva /ključnog ugla unutar zaprege nebeskog točka/; te

Katarina Ristić Aglaja

uzrok utamničenosti /bilo čije/ duše /u kuli prividne smrti-i-vaskrsenja/. A to je ona jedinstvena sposobnost kritičkog rasvetljenja izvora, prisutna kod duha stvoriteljke, koja je „riđobradom“ polubogu, čuvaru-i-pometaču istine starog sveta, nepojamna. Jer, dok je *beli kamen podzemlja odmetnuto duhovno središte* zemaljskog Sunca, dotle je ovo drugo središte /kao-potporelišeno, ili, oruđe starog boga/, **osuđeno na agoniju**: stalnu smenu kolapsa i povampirenja. A to bi ujedno značio preokret sazajnog duha: od prau-postavljenog Kosmopolisa na Zemlji ka činu izgradnje Stepenica ka Nebu – koje se odbacuju (ili ne) pred njegovom Kapijom. Jer, Nebo neke uspijnjače prima a neke vraća nazad: *spiralno vodošumno kruženje*; igla tkanja izvučena iz plavih maglina, ili saznanje o redosledu svetova/vremena/dahova; drugačije-ozvezdano telo svemajke ili dubinom prekrojen noćni plašt.

Tako je iz prosečeno-kvadratne *riznice slika* – putem *vadičepa* – izbačen njen **korozivni element** /obrnuto-razapeti anti-sin/, a namesto njega postavljen *okrugli kamen pod-dubine* – čime ona od riznice /zvezdane posude/ postaje zrakasta rešetka: *mlin* koji destiluje /iz uže, staro-eonske elite/ nov, rezonantno šireći zavetni krug.

Strela vremena, kao preokrenut i uzdignut *visak-zvekir*, najzad udara o *nebeske vratnice* („pregradni zid odjeka“, što milosno rasklapa onostrano sušastvo) i odbija se. Otud sledi povratak u samomotreću dubinu jedne zenice /školjku izgubljenog vremena/, plus rasveta jednog dodatnog /u-snu-pregrađenog/ prostora: – **osmatračke stanice**, što se slobodno njiše put mnogostruko ukrštajućih pravaca smrti-i-rođenja. A to je Hora, onostrani dodatak Kosmopolisu; Fuga – *pismo zagrobne svetlosti, put bespovratnosti*; Svitac – hladno-zeleni plamen spušten na uzavrelu Zemlju, radi pripreme za njen preobražaj; popravljen astralni dizajn jednog vremena koje je „visilo“ između neba i zemlje; „čudnovato rasklopljena sklonjenost.“ (H.Broh)

Jer, Zemlja-Mesec, jedini pandan „kugli sveobuhvatnog“, jeste varničava zbog neprimetno-malih begova iz sebe – *vlastito-potpornih, podzemno*

rešetkastih ili levkom destilovanih – dajmona-liričara. Plavi pomak unutar nje same <5>.

Duh strele – Apolon, „bog-čuvar zavetnog znamenja“ (H. Broh), smenjuje Vratara, vlastodržca podzemlja, Hermesa; jer ovaj drugi je stezao u krug-bez-daha staro-eonsku elitu – što bi ih sve skupa odvelo u drugu smrt da Apolon nije svojom strelom (penkalom noćno-nebeske preodluke) *pravovremeno* prosekao Krunu Severa (Zamak Arijanrod), unutar koje je ova ista bila zatočena! A novopostali duh toga bega jeste Košuta, koja – sama i nesparena – proseca krug Velikog bratstva (savez mrtvih nebo-pisaca) i prva stupa na prag Nade: eon pesme prolećnog rastinja, ispoვნrut iz čeljusti Anubisa.

Strela Apolonova (Neitina) jeste veslo Sunčevo (Raovo): **sebe-preticanje znanja o redosledu** stepenika što vode u Krug Svečanosti /odnosno: revizija unutar kružne slike nad-Lepote/, plus refleksija jednog Dodatnog prostora /za prvo-postavljeno pitanje o sebi duha stvoriteljke/. A to su ujedno vratanca za bekstvo-bez-povratka plahog duha Košute koja – namesto svoje odbačene prve mogućnosti samozazidavanja u uski zavetni krug – uvodi kroz njih ista sve izgnane duhove, i to iz neodređene zone *sutonjeg* lutalaštva. Ona to, međutim, čini tek uz pomoć jedinstvene *opruge*, **zvučno hitnute iz čeljusti Anubisove**, – koja prolama *pečat zavetnog znamenja* (kopču nebeskih vratnica). Na taj način je Anubis (zaceľjivač dušine napukline) upravo zasluţan za prevod Daleke (Prvog singulariteta) preko Ponora.

Figura Gospe-u-Skoku se punktualizuje, a u samo jednom od datih punktuma je njeno vidovito oko (Kćer ponoćnog Sunca): ona koja je čas pobesneli ris, čas plaha košuta – Daleka, što (odnoseći za sobom biljnu moć klijanja) beţi u Pustinju od ljudskog roda. Tek njenim povratkom, na čelu jedne starom-svetu-nepoznate Povorke, biva fiksirana – u preistorijskom umu – Onostrana zora; pesnik što stoji na izlazu Hada: mesto gde se *sudnje*

Katarina Ristić Aglaja

rukiju Animus i Anima, gde se nigdinski stapaju Mačka i Košuta: – jer tu slova uzajamno protivnih zakona (*kočke zvezdanog dobitka-i-gubitka*) konačno izmenjuju (*među sobom*) Mnemozina i Leta. Tek to je svetlo-podrh-tavajući Savez-u-propasti, ili daleko ostrvsko ušće svih pritoka podzemlja.

Kron postaje *kamen* – što hitnut i obrušen s visina, vraća *pred-vreme* plutanja prvostvorenog sveta (upor. prvonastalog društvenog poretka) u stanje neodlučenosti. Jer, od Panike se koči Vreme, odnosno, urušava Sećanje na mesto putujuće stabilnosti u krugu Neizmerja – ostrvo blaženih odmetnika! Time se zatvara *put strele* u bespovratnost, a otvara *zglavak* unutar njenog *repa*, koji je vraća u **ono potisnuto /praizostavljeno/** – što teži da obori *tok* vremena, da bi ovo /namesto svoje pobedničke jednousmerenosti/ ispopratilo *snop* simultanih svetova: *rizom* vremenskih sudara, *skretnicu* majčinske volje – od tiranije nad prvostvorenim svetom, ka pokroviteljstvu nad posvuda rasutim laticama sopstveno-svetlosne srži.

Orfej i Mnemozina: prvonastali par stvaralačkih suprotnosti, koji se kristalisao u poluvremenom ambisu odlučivanja, otrgavši se od zaprege sve-Jednog, beše zamenjen onima koji u-sprezi-vračahu Tiraniju – zloko-bno sveizjednačavajućeg – pretpočetka: **Kronom i Letom.**

Uski krug znamenja, obrubljen čipkom raznorodnih dahova pridodšlica, umesto da hitne svoju vršno-izlaznu nit ka Prostranstvima Apolonovim, on ovu istu uvlači u sebe zapetljavajući se u taman svetlouvreću čvor; mašnu pod kojom otežano diše davni eon.

A to je upravo Hermesov ključ; onaj pod kojim on – ljubomorno – čuva **osnovu najdubljeg prevrata <6>**: dušu shvaćenu kao atom, ili načelo nesvodivosti svake pojedinačnosti, okom mačke opažene u pretpočetku.

Jer, Hermes, ključonoša, drži **primarni zapis saodnosa svih pojedinstvenih duša**, koji je nastao još u prekognitivnoj *zenici mačke* (tamnoj okular-komori zlatno-sunčanog sve-jajeta – gde se zbililo ono potresno „ili-ili“);

i to još pre njihove pomame Sijamkom, majčinom Senkom, skerletnom zvezdom objave jednog jedinog, iluzorno-pobedničkog sveta/vremena. Ali, to je pre zaključen zapis (preduklopljenih) odnosa (između dva člana) nego pokretna slika (ukupnih) odnosa – koji se nalaze u jednom **uzajamno korigujućem previranju** (kao u spektralne strele Apolonove), te koji daju iznos rešenja onog nerasvetljenog unutar njih samih: – **istinu poledine**. Jer, glavna slabost tog primarnog zapisa je to što su u njega (omaškom božanskom uma) bila upisana i čista nebića (neaktivirane sunčeve mrlje) – i to kao uparena, preduklopljena u plan stvaranja! I to je ono poluznanje kojim zlokobno raspolaže Hermes.

Klota – kćer Pauka ili Anankine Dvojnice, ona koja ritmovano namotava klupko zvezdanog tkanja – namerila se na Hermesovo znanje, **radi ostanka** vlastite joj zlomajke na Tronu.

Čvornim uplitanjem tačaka pretpostavne konstelacije svih pojedinstvenih dahova, guši se nemi govor majčin o samoj sebi; odlaže se za izvesnu – postapokaliptičnu – budućnost: polje svetlosnog mira, kojim vlada Leta.

U **prepočetku** beše Mnemozinin opažaj onog što je *odmah* moglo – **iako nije** – da bude: još-ne-pokretna slika svih stvorenja, plus zapletna mesta njihovog budućeg preuobličjenja, iz kojih se naporom otpetljava dah samosvesti Uskladiteljke (Ananke, Uranije, Harmonije). Ali, ona je tu sliku odmah u sebi skrila – pritezanjem (uz pomoć sestre-bliznakinje, Lete) za kočila – da ne bi ograničila tuđe slobodne izbore! Tako je namesto Sećanja ostala Senka: pradavno položen zavet ćutanja.

Nulti izbori *pra-opaženih* duša odvijaju se u **tamnoj komori**, bez ikakvih svedoka – **da bi uistinu bili slobodni!** A izbori pojedinih duša se po pretpostavci razlikuju od onog što pokazuje /u snu Mnemozinihom/ prvostvorena slika: – većina njih krade tamnosvetlosnu energeju ili prepokriva zapletna mesta; tj. briše potpise njima-donesenog-rizika i time onemogu-

Katarina Ristić Aglaja

ćava njihov krajnji rasplet: samopresabiranje Uranijino. Međutim, usled toga što je sam taj izbor tajan, ne zna se tačno koje duše to čine a koje ne.

Ko je tu *prvi* prekršio zavet ćutanja i otkrio *negativ* svih tih potajno učinjenih izbora-za-zlo (izokrenutu ne-opstojnost polu-bića)? – Hora Lahesa (upor. Astreja) koja je u vlastitom oku izvršila **fiksaciju majčine polutrenutne suštine**, otvarajući je *iznova za svet* – putem svojih unutrašnje zastornih, cvetno-razlistavajućih kapaka, nalik na zvonce polarne krune.

I zato je Lahesa izbačena iz hijerarhije nebesnika /carstva žar-pticolikih dahova, ostataka majčinog svetlosnog ruha/ i poslata na Zemlju, gde žive svi oni koji su se /iako začeti odozgo/ poklonili Senci. Tako je njen novi – zemaljski – zadatak bio da rasplete /u oblik nove vidljivosti/ **sve čvorove** koji stoje /kao htonski usisivači/ na putu širenja praprvobitne svetlosti majčine, a koja se sama već smestila /kao svitac sveg lirizma/ u dno besvesnih stvari.

Zvezdani oreol oko zjapeće praznine Severa nekad beše Koralni Zamak (Tron Sijamke): *loš zbroj duša* zakovan *trozubim* sidrom. Jer njome istom je patvoren pečat najprobranijih dajmona, okupljenih oko podzemne vatre – koja tek erupcijom postade krunom Severnog pola! Jer, tek kad se krug najprobranijih probije šiljkom tog korala – što odgovara ledničkom vrhuncu Zemljinih samoizmenjujućih polova – on postaje tonski (žalopevno) razuđen! Jer, oblik jedne sveopšte patnje je među samim Sirenama (Mojrama) razdeljen – stvrđnut u zaliv odzvanjanja njihove daleke pesme.

U bespovrat upetljane uzde mnogih žalopevnih zvezda, ili klupko mrtvih slova unutar novo-nebeskog zakona – postale su u dinamici vihorskog samoodnošenja pra-bića! Dakle, u vremenu „pre“ utvrđivanja granice njega spram njih – dakle, granice koja će biti povučena tek radi njegovog sagledavanja vlastite zatamnjene poledine! A dotle ovo pra-biće – *kao oko ptice* – boravi u sopstvenom svetlosnom mehurju; okružju vlastitih dahova.

Sva ovozemaljska patnja je *unapred doživljena u onostranome* – kao pogled mrtve ptice na roj zvezda što se, kovitlanjem u *bezizlazu* vlastitog joj uma, sabijaju u *meteor bolne promene* unutar *nje same*. Ali, da bi se uski krug duhova koji su kadri da tu patnju – iako nedotaknuti njome – prime-na-sebe tu i proširio, nužno je da on /kao svetlosni mehur, što sažima date rojeve/ prsne; te da svojim belim isijanjem ispiše krug noćnog neba; te da sažimanjem tragova te davno ugašene polutrenutne poruke nju istu obnovi /rasadi/ – omogućavajući joj da naraste /proklija/ u stepenište /puzavicu/ prolaska kroz Kapiju nemogućeg /Divovski oblak dima/.

Lemuri – povorka dahova izašlih iz majčinog kraterskog srca, kao nadoknada za njen *meteorski* nestanak – behu podzemni (plameno usađeni) podupirači Kosmopolisa (atlantskog „ostrva blaženih“). I to sve dok erupcijom istog ostrva ne behu izbačeni na zarubljeno-kupastu visoravan Severa – postavši Hiperborejci.

Mojre – vanzemaljačka bića, što potiču iz sveta nadmesečevog – u uslovnom smislu su niža bića od čoveka. Jer su samo delovi svetlosnog tela Anankinog, koje je od njenog duha odavno napušteno. One čuvaju i prenose sažetke jednog preširokog znanja – koji svi skupa tek u čoveku mogu da proključaju i dobiju konkretan oblik. A most između njih i ljudi su Lemuri, vazdušne skeletne prikaze, rasemenjene oaze Anankine krstasto-prosečene kugle samosvesti.

Ali, Lemuri su samo u tom smislu iznad na-zemlji-uspostavljenih zakona što – kao izraz najveće daljine, ili upad daleko-budućeg vremena u sadašnje – iznose podzemni otpor njihovom okoštavanju; njihovom vezi-vanju za samo jedan ograničen proizvoljno odabran cilj, ili, **tačnije, osobu** koja je stala na čelo jednog u-bitu-nedovoljno protumačenog izraza kolektivnog stremljenja. Tako tek *oni* omogućavaju *sili zakona*, zračėjoj iz središta *nebeske olupine*, da nesmetano prođe ka ravni obnavljanja vlastite istančano-tonske srži: sopstvenog subjekta žalopevne pravde <7>.

Uzdanje mase u majčinu Senku dovelo je do buđenja-u-njima duha udvorištva te do raspada prvobitne zajednice /*mačjim okom* videne Harmonije – što jedina razrešava duh od Panike/. A Zbirna Senka je, zapravo, zrcalni refleks ispražnjenog Noćnog Vrela, kockom dosegnuto odredište-koje-se-ruši, skraćena strela unazadnog vremena, ili gasećim pogledom pramajke zahvaćen sopstveni svetlosni trag – koji se osipa. Ona je takođe mesto kvaziapsolutizovanja /uporedo: stešnjavanja/ izolacionih izbora njihovih duša, učinjenih u stanju pre-svesnosti, – čiji zbirni *nebo-oceanski* proces nije još bio doveden do svog kraja. A tu je samo **kod nekolicine** duša polutrenutna odluka-za-sebe bila jednaka sa odlukom što je finalno-uzročna, i koja bi se jedina s pravom mogla nazvati nultom ili sopstvenom – proizišlom iz duha sveopštosti.

Tek kada Ananke (po drugi put) opazi (u vlastitom umu) razliku između sebe i svoje Dvojnice – *zrcalnog odraza krajnjeg ništavila, od koga ona preotima svoj najintimniji prostor* – strela njenog pogleda prolama antiprostor prvobitne joj odluke, čuvane-u-zrcalu, i menja je u preodluku! Tek tu ona vrši **samopomilovanje**, ili saznajno uočavanje razlike između sebe i ništavila; tek tu ona postaje duga ponad ostrva svog poslednjeg smisla – kćeri: Lahese.

Razlog Panike – kod odbačene mase: kriterijum koji je njih odredio kao masu (suvišne – slučaju prepuštene) a nekolicinu kao odabrane (višim usudom zaštićene) jeste kriterijum prestiža a ne samoopstojnosti. A jedino je moć samoodržavanja u vakuumu, ili istrajavanja u tamnoj sudnjoj čekaonici, merilo nečije besmrtnosti.

Problem je u tome što je Tron (mesto izvesnosti, *zenica mačke*) **pretesan** da bi se u njega smestila sva stvorenja. Međutim, kada bi se obelodanila topografija individualnih mera zla u ljudima – prestup koga čini tek Lahesa – onda bi se videlo sledeće: upravo to da kada bi se sva bića razrešila

nakačenog im tereta (idejnog otpada – poluotelotvorenog nebića) bilo bi jednako mesta za sve! A to je **ozakonjena beskrajnost**: šarenilo uporednih svetova što previre u oku mačke.

Ali, to sve ne ide u prilog poltronima prikačenim za uski krug značenja (staru elitu, što još nije primila topografski uvid u prikriveno zlo pojedinih nebesnika, koji su se prisilno spustili na Zemlju) a na čijem čelu stoji Titan Kron – sam ponikao iz mase iako se od nje ograđuje. Čak iako je lavom ugašenih vulkana reljefno ispisan jedan **najdublji smisao mase**. I upravo zbog vlastite sazdanosti od čiste čadži Sunčevog pomračenja Kron izražava lažnu solidarnost sa masom; to jest, on upire prstom u Astreju (Lahesu) – kao glavnog krivca za odgurnutost Titana od Prestone Krune.

*„A namernici, kroz taj dolac,
uz rujna okna vide, sada,
ogromne forme, što kroz hropac
prate melodiju bez sklada,
dok, u sablasnom toku rečnom,
kidiše na vrata teška
grozna rulja u skoku večnom.“*

(Edgar Po: *Ukleti dvorac*)

Nakon polutrenutnog uvida u *mapu zla*, Astreja je mogla da vidi to – da mnogi iz elite starog sveta poseduju *mrlje* u vlastitoj duševnoj osnovi, te da su se oni samo dograbili tuđeg značenja, odnosno, **prognali jedan davni zbor** koji ga je sazdao – prvu elitu nebo-paliteljskih dahova, koja otad drhti okupljena oko zvezde Severa /u čiji se okrug smestila i sama promrzla Astreja/.

Međutim, iako u staro-eonskoj eliti beše zloprokradenih elemenata, ona je ipak bila zadržala jedan **potreban nivo stamenosti, radi budućeg samopremašaja**; zapravo: ona je dugo vremena dobro upravljala čovečan-

Katarina Ristić Aglaja

stvom, dozirala meru njegovog zla, preuzevši glavni teret na sebe – teret koji, sa otkrivanjem *mape zla*, iznova pada na *obezglavljenu* masu, koja tad počinje da /umesto svog obmanjivača – Senku/ mrzi samog njenog otkrivača: – Daleku/Astreju. <8>

A nakon tog potresnog događaja, Astreja – prosvetiteljka magijsko-tehnicističkog sveta – prestaje da veruje u mogućnost popravljanja čovečanstva, koje se činilo moguće iz perspektive staro-eonske elite; tačnije, ono je u biti delotvorno samo za manji /ali ne i beznačajni/ deo populacije /rasute bisere u masama/; – dok se zlo u neprobranoj masi rešava samo promenom u vladajućoj eliti, **to jest, promenom kriterijuma elitnosti same.**

„U stvari, rastući automatizam i strah sasvim su tesno povezani, (...)

Pojedinac ne stoji više u društvu kao drvo u šumi, već liči na putnika u vozilu što se brzo kreće, koje može da se zove Titanik, ali i Levijatan. Sve dok je vreme dobro i vidik prijatan, on jedva da će opaziti stanje manje slobode u koje je dospao. Javlja se, naprotiv, optimizam, osećanje moći koje proizvodi brzina. To se menja onda kada izrone ostrva što bljuju vatru i ledeni bregovi. Tada ne samo da tehnika prelazi sa komfora u druga područja, već se istovremeno uočava nedostajanje slobode – bilo u pobedi elementarnih sila, bilo time što pojedinci koji su ostali jaki vrše apsolutnu komandnu vlast.“

(Ernst Jinger: *Odmetnik*)

* * *

Prva /najuža/ **elita** /krug odabrano mrtvih okupljenih oko Severnjače/ – sastojala bi se od upravo onih odmetnika za koje se /polutrenutno – pre automatskog uništenja sadržaja Crne kutije/ pokazalo da ne sadrže *tačke zla*. Ali ne i od onih okupljenih oko zemaljskog trona čija je tamna arhiva odavno razvejana u pepeo.

I ta bi prvobitna /iako neuzemljena/ **elita** /iznova – kao pamćenje sazdan od novog materijala/ ušla u jezgro posvećenog znanja /krug svečano-sti/, ali se u njemu /za razliku od vlastodržne zemne klase/ ne bi zadržala;

nego bi išla do periferije i nazad, te bi za sobom povukla i sve one na-putu-pročišćene. Tako bi nastala **jedna nova, prestrukturirana elita** /odabrano živi okupljeni oko Fosforače – zemno-oreolska novost sazdana od starog materijala/ koja bi /svojim tačnim uvidom u ljudsko punktualno zlo/ oslobodila šire društvene slojeve od panike /groze sveta podmesečevog/; te bi ih navela da prihvate jednu sasvim drugačiju logiku opstanka od one koju im je to nudio samodržac, Titan Kron. A to je Astrejom sa Zemlje podstaknuto, **novočovečansko podnošenje** /dotad u masi omrznute/ **lepote nedohvatnog** – prizora zvezde polarnog sanjanja; kadrost da se sa Zemlje posmatra prenos žara prvoupaljene zvezde – *izveden putem obrtnog belog ekrana, mlinskog kamena dubine* – u zrcalno joj susedstvo. Tek takvim sveopštim zahlađenjem biva zastakljen fluid suštinskog otpadništva.

*„Čudna bi noć u kojoj se toliki dasi gube
na raskršću odaja...“*

*„I ko to, dakle, pre zore luta po granicama
sveta sa tim krikom za mene? Koja to oterana
poznata devojka uz fijuk krila nađe da poseti
druge pragove, koja to zlostavljena poznata
devojka,
u čas nad nepostojane konstelacije izme-
njujući svoje reči za ljude izgnanstva, skreće
ka pustinjama u traženje mesta čistog?“*

(Sen-Džon Pers: *Izgnanstva*)

Hiperion – stepski vuk s fosfornim očima – stoji na čelu povorke upotpunjenog novo-eonskog broja lunarnih osmatrača. I on je poslednji dah iz tesnog kruga Severa, njegova srebrna kopča, te prvi dah što slobodno lebdi povrh opčinjavajućeg oreola Fosforače. Jer on je – začet odozgo, ali

Katarina Ristić Aglaja

po rođenju Titan – prizemnio svetlosnu nit s najdaljih (nemo-pevnih) sfera te je prvi fiksirao u svesti smrtnika onostranu Zoru (zlatastu Teju).

Teja – s dna nemosti dozivajuća Sirena – tek je zahvaljujući svojoj opaženosti od strane Hiperiona, postala ljudsko biće (– kao Astreja). Jer njeno biće nikad nije bilo upisano u krug izgnanika, jer je ona sama tek poslednji rezultat izliva majčinog svetlosnog bića u vlastitu joj dogorevajuću tvar.

Uzrok zamene Tejinog (Astrejino) identiteta: u samo jedan detalj majčine uvrtožene pelerine utiskuje se pečat pravonasledne kćeri; a u sve ostale detalje – zloduh njene zbirne sestre, Troglave Sijamke. A od te su trojne postale mnoge druge, sasvim strane sestre, učinci razbijanja (o daljni žalopelni sprud) Senke majčine, pretenciozne Dvojnice, – koje skupa postaju medijumi neprijateljske sile uperene na **pravu ili asteroidnu kćer**.

Prvobitna (najdalekosežnija) vizija majke, žar-ptice, urušava se u močvaru prekomerja vlastitih značenja – proizvedeći pri tom veliki nagon smrti. Ali, on samog sebe pod pritiskom razbija, postajući **vodoskok**: šikljajući izvor, gde se već dugo napaja od-sveta-izopštena kćer pale majčine vizije.

Kron mrzi novovizionarsku kćer, jer je brka sa majkom koja ga je – zajedno sa ostalim Titanima – zauvek ostavila. Hermes jedini zna da se majka premetnula u sopstvenu kćer ali to taji, upravo zato da bi on sam zaposeo njen logoidni tron, mesto tumačenja sveta, i time zatvorio horizont s koga dolazi **gromna planetarna novina**, – na šta ga navodi ne toliko želja za svemoći koliko strepnja od gubitka *zemaljskog visoravnog tla*, i to strepnja koju na njega prenosi sam već odumirući Kron /koji poriče Zemljinu okruglinu jer vrtoglavo stremi nazad – u Njenu vulkansku dubinu; oganj upostojenog klatna/.

„Klatno je oličenje mrtvog, merljivog vremena. Ono je oštri Kronosov srp koji se njiše sa njega i ugrožava okovanog, ali koji ga istovremeno oslobađa ako on zna da se posluži njime.“

(Ernst Jinger: *Odmetnik*)

Dve krajnosti klatna: ni Lemuri ni Titani ne žele da puste da Astreja stane na prag novog stvaranja i udahne struju profiltrirane zemaljske atmosfere; ali Lemuri su protiv njenog silaska na Zemlju, dok su Titani za njeno obaranje s Nebeske Platforme i potpuno usisavanje u ljudski rod.

Astreja, na kraju – kao neprihvaćena od ljudskog roda – biva *putem tog srpa* premeštena u **međucarstvo samilosnih vukova**, lunarnih osmatrača svih stradalnih zbivanja na Zemlji; zapravo: ona se iznova budi u njihovom okruženju i tu se reintegriše. Tek time biva jasno podvučena crta između nje i ljudskog roda, gde u probranoj zemaljskoj manjini biva upravo od nje prihvaćen imperativ prevazilaženja vrste. Uporedo tome: Mala Sirena, resignirana spram kopnenih ljudi, čiji jezik opštenja nije niukoliko odgovarao njenom, postaje Vazдушna Vila. Ali, jednom će se ponovo vratiti na Zemlju – jer jedino preobražena ljudskost daruje dušinu besmrtnost.

Međutim, ovi samilosni vukovi, osim što saobraćaju između Zemlje i Meseca saobraćaju takođe između Meseca i Severnjače. Otud se ispoljava **dvostruko kretanje unutar okupljenog kruga izgnanika**: – i oko Severa i oko svojih sopstvenih osa, čime njihova zbrajajuća kopča (Zamak Arijanrod/ R. Grejvz) biva prevedena u čigru novih nit-postajućih pojedinstava (Zamak koji-se-okreće). A oni svi skupa umnožavaju titraje-okolo-Krune proizvođači u njoj Vetar – koji ih odvodi uvis, put nedohvatnih vratnica Neba.

Severna Kruna drži u sebi sažetak sveg u-korenu-suzbijenog zla: upravo onaj iz kojeg se razvija majčina prestono presabirajuća samosvest; i to ona koja, u zalag svog proširivanja na okolni vakuum, uzima čas Hipiona čas Teju – ne osvetljavajući, pri tom, Dvoranu njihovog snoliko-unutrašnjeg susretanja.

Tačke tame, kao izvori Onostrane svetlosti /upor. Pege na licu Sunca, kao izvori polarne svetlosti/ jesu same po sebi onaj **tiho-zatajen zbroj naj-probranijih!** Ali, njihovo pogrešno iščitavanje (u širem krugu duhova <9-

Katarina Ristić Aglaja

a>) proizvodi iz njih i usađuje-u-druge izvesno (supstancijalno – jer kliconosno) zlo. I upravo pred tim strašnim događajem nastaje **grč pra-bića**, ili fusija tih uzajamno raščlanjenih mračnih tačaka /dotad čuvanih u sunčanoj zenici/ u zajedničku patroviteljsku tvar: čadž smešana u grudvu svetlucave gline.

Tek iz vizure Onostranog dozvano Oko-iz-dubine može zaceliti rez u tkivu jednog sveta – koji je egzemplaran za prolom samosvesti prvog tvoračkog subjekta /moći svevidstva u mraku/; – *vid mačke*. A to je ujedno *izlaz* zemaljskog subjekta u *perspektivu neutralnog posmatrača* – koga tek on puni konkretnim sadržajem, to jest, vrši (kroz i u njemu) odabir mesta/trena svog nit-isceliteljskog i zeleno-mlazevskog samofokusiranja! To je **sopstvena ispomoć sebi, kroz prizmu nadkrajnosne drugosti**: mesto preseka što lebdi nad ponorom: ostrvo Atlantida.

Atlantska (Kritska) Kruna – ostrvo najprobranijih duhova, gde je utisnut pečat Plejada – ne sme da teži ograđivanju! Jer upravo kroz njegove tajne pukotine struji dah samosvesti Stvoriteljke, *što ga zvezdanim telom nadsvođuje*. A upravo zato jer je njegova svetlost („sjaj hiljada čistih duša“) sa stanovišta okolnog sveta tama, mesto potpune nečitkosti, njemu se – za vreme „noćnog provetravanja“ (R. Grejvz) sopstvenih duhova – prikrada zloduh samovlasnosti, Senka Majke. I ona prodire u njega mlazem svog jednostranog vidstva, izazivajući na njemu požar – usled otvaranja njegovog (za postanak ljudske vrste uputnog) skladišta! uporedo, kovčega njegove odbačene prvo-mogućnosti postajanja ne-umerenim, samožrtveno silovitim! A time su zraci ovog neželjenog pogleda odbijeni, jer skladištem preobraženi – **skrenuti** u pravcu rašivanja onog nemilosrdnog tkanja što ih je na samome izvoru sputalo. To je pogled-u-budućnost jedne ptice koja samu sebe (još) ne vidi, te se strmoglavo vraća u vlastitu prošlost – *što u svojoj kraterskoj šupljini sve vidi i za sebe zna*. A tek sa gašenjem poslednje iskre tog pogleda, koji je na Zemlji uspostavio prvi pravedni poredak, **po-**

smrtno produženi mlazevi njegovih jama nalaze prostor za ekspresiju vlastitog suviška (Horu, Fugu). Ti isti mlazevi isijavaju u prostor iza okeanske površi, što prigrnjuje odvaljen lednik severnog pola; zapravo, plamteći šiljak planetarnog stradanja – njegovo osetilno dubeće prekomerje!

*„Ptico spokojna obrnutog leta ptico
Što se u vazduhu gnezdiš
Na međi gde već blista moje sećanje
Spusti drugi kapak
Ni zbog neba ni zbog zemlje
Već zbog tog ognja duguljastog čija snaga će da raste
Tako da će jednog dana da postane jedina svetlost“*

(Apoliner: *Povorka*)

Horusovo oko – kao mehur novine, što počiva u riznici starine – probodeno je *zubcem trojne krune* i postavljeno u udubljenje *između dva njena roga*: mesto između dve suđaje, što naizmenično promatraju put rasprostiranja njegovog, zemaljskoj teži uzmaklog, **penušanja**: isceliteljski put zmaja što sabira razasuto blago, najzad šiknuto iz podzemlja.

Jer, tek *razvijenim rogovima svetlo-mesečeve krune* biva savladana *zlokob trozubačnog sidra*, koja je sputavala rast podzemne – *vodokorene* – zalihe. Jer upravo ta zaliha, svojim naizmeničnim mlazevima, **podize prvobitnu suprotnost u visinu**.

Dva primalno-nesusretljiva sopstva – između kojih je ponor beskrajnosti – zazidana su u kule pretpostavki o sopstvenom postojanju. I ona obostrano, slepo-misaono pogađaju prostor mogućnosti onog drugog – kao hermetički zatvorenu kutiju. A to je ono što *oko nemog posmatrača* hvata kao apsolutnu realnost, potvrdu tvoračke moći prve samoizronele Ideje.

Ptičji opažaj tog presecanja (ne i subjekata tog presecanja) jeste uvi-jeno-skrit vid preuspostave (praznosne, svetlonosne) budućnosti u (krcatoj,

Katarina Ristić Aglaja

svetlo-uvirućoj) prošlosti. Dakle, jedna sopstvena, lavirintno skrta, **pododelna stvarnost majčine sinopse** <10> – koja sa svog *sedimentnog* mikronivoa skreće predviđen *divlji* makrotok stvari. Dakle, revizija redosleda stvari/duhova u riznici – koji je izostavljao **polustepenove** – jer su ovi nastali tek kasnije, u odnosu na njeno prvo (nasilno) otvaranje: sa kliconosnom ustajalošću riznice.

Upravo usled nasilničkog otvaranja iste: – prilikom pokušaja iščitavanja konstelacije primarnih bića (od kojih dolaze ukrštajući idejni predlošci) došlo je do **greške**: ona sama su zamenjena sa sopstvenim idejnim predlošcima! Tako najviša (rasuta) klasa duhova, čiji su dajmoni prvi ušli u zlatni presek, nije ni očitana, a njeno mesto popunili su grabežljivci. Ona je **u celini ostala izostavljena** iz zemno-nebeske hijerarhije vrednosti, dok je njena Kruna – levak zahvata beskrajnosti, snop slobodnih razilazja – prešla u ruke Uljeza.

Međutim, čim je Uljez (Hermes) uspeo da – radi utvrđivanja vlastitog položaja – zapečati u-Kruni-prelivajući nižnje mase Broj, ovaj se udrobio u Bezbroy; da bi se na taj način – kao silovito razvejan – opet zgrudvao u **nečitka mesta** svog u-bitu-neraskidivog lanca svejednačenja! I to su mesta koja na izokrenut/negativan način vraćaju/predstavljaju jezgro svoga prvobitnog značenja – izgublenu klasu najprobranijih.

*„Uz lak šum otvorila se lepeza
Otkrivajući zvezdanu osvetu,
Ali u očima obraćenim severu
Meni hladnom – vatrena vest.“*

(A. Blok: *Nenadna radost*)

Stajanje na mestu uvrtoženja oprečnih sila, ili, boravak pod krovom satkanim od daha svestranosti – jeste ono što pripada dvoma primalno nesusretljivim blizancima: podzemno vodokoreni i upravo stoga uvis sa-

moizbacivani prostor (bezgranična riznica) – iz koga se saznanja i ne šire na okolni svet; zato jer su posvećena *onoj strani*: iščekivanju novog, *pri-dodavajućeg* svitanja u samom srcu ponoći. I u tom četvorokutu njih dvoje na izmenjen način doživljavaju staro zemaljsko proleće: kao silu sutonje-svetlosnog procvetavanja najzad lišenu gutalačke pomame prebrisavanja svojih predašnjih stupnjeva! Tu sve više slabi razlika između glavnih/uzvodnih i sporednih/vodoravnih pravaca razlistavanja: mlin stvaranja srebr-noplavičastog etera – koji postupno pripaja zemno nebeskome, biljno zvezdanome.

Dakle, jedna izvesna smrt za života: melanholično povlačenje od kvaziushitne trke među ovozemaljskim stvorenjima, ili obaranje najviše opčinjavajuće nekretnice u ponor sopstvene zenice – gde ona prva tek dobija krila za /spektralno/ uznešenje smrtnika sa zemaljske kugle, te za njegov mogući /trijumfalni/ povratak: nova/ugnuta vertikalna stare/posmatračke svesti, sada smeštene/utaknute sred mnogo većeg obilja! Jer, ta smrt je sli-vanje jednog sopstva u onog **eteričnog dvojnika** što sobom odražava tek samo uobličenje čistog bića, ne i mrlju pomame za prikazom svenadživog nebića!

Presecanjem poveza-okolo-ružice trnovito-ponoćnog svesaznavanja (repa žar-ptice, spektralne monade, knjige živih), te hitrim razlistavanjem njenih svetlo-ispisanih latica – *sve radi reaktiviranja mračnih tačaka na tu upisanim ljudskim dušama* – otvara se **treća dimenzija** unutar slike njenog /frontalnog/ prikazivanja. Jer to je slika /tajno-skokovitog/ redosleda svih bića/stvari, što ipak sadrži **i jednu pod-sliku** / „lepezu zvezdane osvete“ – koja je s onu stranu svakog redosleda, te iz podzemlja uvis šiknuta/. Nju čine Plejade, vanzemaljske osnivačice Atlantide, vatrena kiša ponoćnih dveri, ili rasplet sveze zračenja uzajamno vanuporedivih kvaliteta. Ali, **njih su** /svaku ponaosob – kao nesvodive dragulje/ **prepokrili talasi pomame** /za „još većim“ <9-b>; – upravo oni talasi što se izdižu iz /u-knjizi-obe-

Katarina Ristić Aglaja

leženih/ mrlja pojedinih duša /ujedno, tačaka samožrtvenog stradalaštva sveopšte duše/.

Stoga: svako melanholično predavanje jednog Jastva svom a-simetričnom i eteroplovnom Dvojniku ujedno je **čin spirajućeg razbistravanja istine** (kako svog tako opšteg) **postanja**. A kapi tog spiranja *nadalje* bruse *zamak zore*: ono posvećeno mesto gde i svako najsićušnije biće/stvar stiče *kubično odeljeno izvorište samosvesti*.

Dok Lahesa (– Janus s dva lica, što gleda u prošlost i budućnost –) začinje povesnu priču, dotle Atropa (– Jupiterov grom, što razrešava dilemu prepočetka –) utvrđuje sam njen kraj. Ali, ukoliko Jupiter biva uklopljen sa Saturnom – ova priča ne ostaje bez svog zemaljskog produžetka! Stoga, jer joj se ofikaruje Sijamska glava u postvremenu Zemljine katastrofe, iz koje tad proishode mlazevi Pegazovog uobličjenja – što hita sve do Kapije Carstva, što se nalazi na zapadnoj strani! Otud **ona prvi put nastupa sama, izmenjena na istoku** – jer obasjana onostranom svetlošću – kao svetionik unakrsne komunikacije između uminulih i dolazećih. Jer ona za pukotine u tkivu vlastitog pripovedanja proizvodi sopstvenu svetlosnu tvar: **višu – iako dublje-uzemljenu – jasnost svog nesagledivog izvora**.

Jer ona tu niti prima niti slama ikoju drugu svetlost osim sopstvene; stoga, jedino ona *daruje ritam preobrazde onima koji su svojim prekomernim znanjem okovani*. A to je krajnje izvagana skretnica, unutar postupno urušavajućeg konstrukta Uma: – Dvokrilne Hore.

Duh povesne priče: – mala vila u Pandorinoj Kutiji; stidljivi ostatak Nade; Hesperovo okno s drhtavim kopcima.

Presuda izopštenja prvom predvidiocu ovoga rušenja, tačnije, **duhu priče** /koji ispravlja tok istorije/: – on biva /kao eho jedne nesagledive budućnosti/ zaključan u Crnu kutiju, podzemni potporanj samoj Hori – u kojoj se kovitlaju /rukopisom neba pretpripremljeni/ odgovori na tačke buduće-

pojavnog zla /vrhunci bolova nepreobraženog pra-bića, poslagani u istoj kutiji/. I oni se svi slažu u jedan jedinstveni mozaik kome, međutim, nedostaje **glavna pokretačka sila**: prolom satne kazaljke – koji nastaje samo pod unutrašnjim pritiskom kakvog stvara očaj izopštenika.

Eho je prva segmentacija Ideje, koja se dogodila „pre” pada u Vreme; odnosno, u jednom paradoksalnom vremenu pre početka stvaranja, ili, definisanja nadkrajnosne opreke samoj prvobitnoj Ideji. *Eho je*, stoga, *vektor božjeg oka* koje zri daleko-buduću celinu, i to s dna volje-za-prevratom u kojoj ključaju sve ostale, prvobitno isključene mogućnosti. *Eho* je heraldička kopča, ili zglob nebeskih vratnica koji čuva sažetak nigdinske samosvesti – koja tek treba da doraste do sebe /to jest, subjekta svog pretumačenja: „ruže – carske palice – u tečnom vazduhu zapaljene lampe“ /Klodel/.

Eho je, takođe, mesto odgođene mogućnosti jednog sveznajućeg oka podneva, te umesto njega-kao-mirujućeg: treptavo oko ponoći što razvrstava i skreće eone, kao još ne-izabrane! I najzad: *Eho* je dar vremena kao otelotvorenje ponoćnog zraka preduviđanja – koji je za moguće doživnog Drugog uvek nepodnošljiv. Ali, nakon huke njegovog gašenja ostaje prašina, iz čije se sjajnosti destiluje svetlo-produžna nit – što crta titravu figuru cele skaćuće mačke, a ne samo njeno oko/zrak /što ima ograničenu dužinu svetlosnog trajanja/.

Najzad razbijeni *Eho* stvara muziku što se proširuje na okolne svetove. A to je pitagorejski shvaćena muzika koja, iako nadnebeski preduspostavljena, za nas preudaljena, jeste rezultat nečijeg nemo-posmatračkog podnošenja onog što je na Zemlji najstrašnije – a što koči kazaljku-u-oku istog posmatrača i kameni ga u meteor, kadar da izvrši planetarno-društvenu promenu: točak sreće zavitan u nepoznato, uz zebnju bačena kocka, „ludost neophodna“ /Malarme/.

*

**

Otpadništvo koje bi bilo esencijalno a ne posledica nekog bivšeg pripadništva jeste predstavljivo *razapetim kvadratom*, unutar koga se učvrstila *tačka ukrštaja* – ona što je *rezultanta* u ponoru samozamišljanja nigdinskog pra-bića. Ono je, stoga, preduslov opštosti – jer svaka pojedinačna pojava mora kad-tad biti oborena u ponor, da bi se odatle (kao iz dubine ogledala) uskrsavajuće pripojila (ili ne) novom ogranku svog prvobitnog (srebro-ja-jolikog) konteksta.

Zvezda koja je bila u prapočetku – kao jedina ali neizabrana mogućnost – beše (svojevoljno) oborena, zarad pojave oreola preostalih. Prilikom gašenja ona je ostavila **opiljke** („arheološke tragove“); to jest: sve iz svoje dubine ona je – kao vulkanski vetar – izbacila na površinu. Tako je nastao lavirint odzvanjanja njene vlastite neuhvatljive šupljine, izraz nemogućnosti povratka na samopočetak. Nesagledivo posledična, serijalna izmena najunutrašnjijeg i najispoljenijeg dela samoniklo-premoćnog bića ove zvezde; konačna zamena njene desne/darivajuće strane sa tuđom levom/otpadničkom stranom – put u preuobičenu sopstvenost, što odzvanja sveokolnim vakuumom; kroćenje sveg budućeg u-sebe-utkanog prostranstva ništavosti – ogledalima.

A to je **bezdodirna interakcija** zimski usnule koštice prapočetka sa okolnim joj ranjavajućim haosom. Otključavanje patenta duboko-individualne preodluke što je sadržan u samoj sveopštoj pra-pa-odluci – jedini način da ova druga privede vlastiti proces kraju. Samo na taj način probrani otpadnici /uporedo: otpaci ugašene zvezde/ stižu do jezgra posvećenog znanja /uporedo: preko-mere tuđih stradanja/.

Važnost rezignacije spram prve pobedničke vizije, koja imade mogućnost da se ostvari „pre“ prolaska kroz skalnu ostalih mogućnosti: – **esencijalni otpadnici opstaju zahvaljujući jednom zavetnom znamenju**: –

onom koga su u pretpočetku sklopila sva bića, koja se uzdaju u vlastito vezano preživljavanje kroz oko/sluh njihove nadaleke drugosti /nepoznate paralele/. A to su prikaze-u-snu jedne ptice, koja se još nije rodila, a koja se žalno ograđuje od sveg ostalog sveta koji ovu njenu viziju ne vidi... brodom Lađe koja pronosi uznosnu Ideju...

Prilikom izdaha, ptica/lađa/pisaljka lomi svoj kljun/pramac/krunu – tako što ga zabada (kao mač – koji postaje vrč mastila) u **podvodnu stenu** – iz koje tad počinje da propevava čitava izostavljena povest njenoga duha; i to unazadnim smerom samodekodiranja – koje je jedno dodatno upisivanje /preciziranje/; kristalna osnova prvo-postavljenog pitanja, spoznaja početka kao moći razlikovanja; Treći, u kome pluta strelica beskonačnog susaznavanja, čije uzde vuku Ja i Ti... Trozubačno sidro Lađe tek tad postaje najvišom antenom Zamka, što ukoso raste – procvetavanjem sopstvenih kristala.

Ukoliko se podvrgne pritisku *neznane ruke*, što u *tamni prostor kutije* sipa *ekstrakt mučeništva* – ono otpadničko, fragmentarno i bez istorije, jeste to (a ne patentirana, kontinuelno sročena odgonetka dobro-zaveštane tajne vremena) **koje začinje priču** (proseca krug neizabranih vremena); te koje (iako poživotinjeno) spašava dušu pojedinca od smrti u lavirintu preobilja. Jer, rasuti fragmenti večnosti moraju da se sažmu, kako bi prosekli ponavljajući tok vremena, te ocrtali put ka strujno-otvorenom prostoru svojeg samozrcaljenja. To je pobjeda Sfinge nad Kronosom, uslovljena intervencijom Fanesovih mlazeva – što odzvanjaju (sve više) na Zemljinim polovima.

*

**

U čemu bi se sadržao smisao falsifikata, u telu jedne kosmopoetske revolucije? Ili, drugačije: šta je osnovni razlog psihičkog napada na kćer Sunca /zrno postpovesne priče, sediment svetlosne oluje/ – zapravo, napada

Katarina Ristić Aglaja

koji ne potiče od same crnosunčane Ličnosti već od falsifikata Njene testamentarne zaostavštine? Jer, magnetni vetar ugašene zvezde nosi zagađenje, postalo od urušenih jer **patvorenih pečata izvornosti samog otpadništva**. A neprobrano ispijena srž revolucije se osipa – u ornament što stoji zakovan na vratima stranputice. *Patvorena bit revolucije*: pečati saznanja o dobru i zlu, odnosno, oni u prastanju još položeni zaveti probranih duša na preko-sebe-stvaralaštvo (zarad iskupa svog *zastranjenog nesamerja*) odsecaju se od živog revolucionarnog tela masa i preinačuju u pečate (glavu) drugog jednog tela: tela zmije koja ždere svoj rep, i to sve do trena svođenja na vlastitu fosilizovanu glavu: iznuđen zločin nad samim sobom, ili ornament koji-se-osipa.

– možda: u *prividu jednog poklapanja, koji je – iako visoko-rizičan – zanavek plodonosan; a čiji je pečat večno-trajne razlike utisnut na poklopac sveuskladištavajuće kutije*.

Jer **srž arhi-fašizma** je vladavina magijsko tehnicističkog uma, koji – prebrisavanjem tragova nekadašnjeg božanski animalnog uma /trona/ – odseca samog sebe od znanja vlastite geneze; te koji na taj način samog sebe dovodi do obrušavanja u čeljust prvoproročke zveri /on tu sam biva usisan nepodnošljivom tišinom Sfinge/.

„Jer makar se zakon uvek samo u njegovom sudbinski određenom, večito istom obliku i mogao shvatiti, makar i taj oblik a sa njim i sudbina sama ležali u hladnoj, neizmenljivoj utamničenosti saturnskog područja, prometejska težnja usmerena je na vatru što plamti u zajedničkoj dubini onog gore i ovog dole; i razbijajući tamnicu pukog oblika, tamnicu večitog vraćanja, savlađujući sudbinu, savlađujući oblik, prodire do pra-pretko koji sedi na prestolu u poslednjoj dubini i u čijim rukama počiva stvarna istinitost zakona.“

(Herman Broh: *Vergilijeva smrt*)

Ali, u toj mračnoj rupi ili mukloj čekaonici odvija se *razvoj napete opruge, koja je sabila u sve-jedno sićušno biće nigdine i gromnost njegove*

nemo-govorne sile... I taj samoodvijajući razavoj sputano-govorne sile prelazi u zmajevski rašireno krilo, koje – poput duge ponad bezdna – štiti zrnce ove prajedine moći prokljavanja u vakuumu. Tako ono postaje **plamen osvitnog kričanja**, što se destiluje izlivom sopstvene bojevne tvari na spoljašnji predeo. Barjak nedokučiv za oko uljeza.

*„... a magla svivši brda šir
mračna – mračna – čvrsti pramen,
jeste simbol i znamen.
Kao što visi o granama
jedna tajna nad tajnama.“*

(Edgar Po: *Dusi mrtvih*)

Putokazi ka Hiperboreji: stabla rastrzana silinom sopstvenih u-dalj-zanosećih čvorova – budući jednom otrgnuta od sočne gustine južnog tla, to jest, vulkanski postalog zemno-nebeskog šara središta – nastavljaju da se vrte oko svojih osa, sve dok se ne približe pragu nesaznajnog... Tako *sva ona* – budući *hodajuća* i nalik na *barjake*, te vođena onim vrtlogom preobilja što je pretvoren u perčine sopstvenih odgonetki – prvi put upoznaju severnu stranu; onu gde sutonji zraci, proizišli iz **sfere (naprsle**, jer krošnjama zarobljene) **jasnosti**, drhte da se ne okliznu u noć... I tad oni – na rubu svog gašenja – ispredaju srebrno-vrludav izdanak sfere, kobilicu lakozaokretne lađe sutona...

Kobilica brodolomne lađe sutona, izdanak potonule školjke blaženih, ima **bisernu osu**, **rezervoar tamne svetlosti koji kaplje** (prosuta sunčana srž) – **i posthumno začinjje Horusa** (treće oko). Taj rezervoar je stoga ne drugo do ključajući kapacitet sunčanih pega, sabitih u predivno vlakno – što iznosi, iz rosnog krila noći, zvezdu poslednje jasnosti.

Ozirisovo mrtvo-prokljalo telo se – shodno preuređenju odnosa samih stresnih tačaka u njemu – razudilo u **putokaze**. Tako je ono tek posthumno

Katarina Ristić Aglaja

dalo nov predivni materijal za *nebesku jedrilicu* – koju pokreću vetrovi sveg njegovog za-života-pretrpljenog jada. A zaostala pokretačka sunčana srž-u-njemu se – svojim tihim iskapavanjem – pretvorila u fosforni sjaj jedne zinuto-preduboke zenice: oko slepčeve orijentacije, usled koje se on *jedini penje uz lestvice*.

Katarka te lađe je na-pokretu-zastala strela Neitinog pogađanja, iz vlastite preistorijske dubine, one sluteći joj nedosanjane krajnje-zvezdane visine. Pri tom, lučni potisak ove njome-odaslate-strele odgovara **sili podizanja sidra**, čiji na-palubu-podignut trozubac tvori vrtložni vetar, ili *čvorno uplitanje jedrilja*. (Jer trozubac je ne drugo do instrument jednog *eruptivnog* pisma svetlosti). I to novopostalo čvorište je **mesto izгона u budućnost** – pisanu vetrom podzemlja na, ka većitom ispraćaju okrenutoj, *zastavi*.

Za to vreme: crni astralni Apolon – čuvar nit-zvezdanog vrhunca – propada kroz prorez belo-svetlosnog tkanja Žar-Ptice, Proročice. Jer *on sam* je Njen (krajnje-nedosegnut) domet (lučnog) pretumačenja, koga tek Gromovnik obara na Zemlju. Zato – *nakon zaceljenja streline žar-putanje zenicom vlastitog joj repa* – Apolon odbacuje Proročicu (Temidu – svedenu Devetostruku Muzu). A namesto Nje postavlja kako samog sebe tako i Njenu **rizomski prestrojavajuću partikulu**, Odmetnicu s Lađe što beži u šumu – Artemidu /onu što je jedina kadra da ukroti svoju pomahnitalu mater, i vrati je u prvobitno stanje/. Ali, ona je tu ujedno i njegova sestrablizinakinja – sa lukom-i-strelom uperenim u suprotnom smeru! Dakle: dva mlada srpa što se nikad ne sklapaju u pun kolut, jer su okrenuta *ka oprečnim stranama* – kao **dve uporedne eklipse** (kako Meseca tako Sunca). I samo na taj način oni podržavaju *dušin treptaj* – u ponoru njenog iščekivanja poslednje presude; arhipoetičko ublaženje sudnjeg zemaljskog potresa.

„Zatim su Apolon i Artemida zajedno preuzeli vlast nad pesništvom od Trostruke Muze.“

(Robert Grejvz: *Bela boginja*)

Put povratka: spiralno stepenište (– što pada od vrha vidilaštva jednom dogođenog, ka dnu preuspostave tog istog dogođenog, dakle, ka produbljenij perspektivi jedne apsolutno neizvesne budućnosti –) razvezuje samo sebe s Praga Dveri (Raskriljene Hore). Tek finalna lestvica **posuvrača podrazumevanu, izostavljeno-prvu** – i to u samoj Hori! Jer, zrenje supstancijalne razlike (nesvodiv raskorak prvog i poslednjeg) zbiva se u Hori (svetloj prednje-čenoj komori Uma/sata) tačnije, u njenom *jedinom uokvirenom* otvoru (trećem oku; rani klatna) – čime se njena vrata tek polutrenutno otvaraju! A kada se vrati u dubinu neistražene prošlosti (vrela sopstvene sudnje upojedinačenosti), oko njenog snoviđenja postaje **trozrako**: dva ukrštena praosnovna zraka plus jedan nezavisan, nov, zamenjeno središnji zrak – ključni a ne-opažen **detalj**, izraz prosute gustine budućnosti – što jedini obara glavu Meduze! <11> Sred loše beskonačnosti javljeno spasonosno saznanje o redosledu, koga sprovodi *jednorog* ili *samorazvezujuće dodatna stepenica* (ka nebu ponoći). U dodatnoj, slobodno nadograđenoj komori Uma – Hori – zbiva se sledeće: leva suđaja (Lahesa – mladi mesec) razrešava samu sebe (*krivim makazama*) od tiranije desne (Hekate – punog meseca), a na središnje mesto nekadašnje usisavajuće majke (Meduze) dolazi sasvim nova suđaja: Lemurka (Zmajevka) Maja – upostojena svetlost jednoroga; – sjajem izlivajuće oko podzemlja; – srceotkucajni vrtlog eha, ili bestežinski teg Uma/sata.

Jer, **treće oko** je *otvor duše, perčin njene odgonetke, plameni jezičak poslednje presude* – te dah svežine koji se izdiže iz katabazisa, riznice ejdetskih slika! A ako je taj jedini izlaz za pra-tvorački (solipsistički) duh za-gušen, tada vlast preuzima zloćudna Meduza – crna kosmička rupa, poslednji grčeviti izraz želje (otpadnika) za komunikacijom (sa okolnim svetom).

**

*

Katarina Ristić Aglaja

*Samosvest (apriori) nemogućeg (prajedinog) subjekta (moći sebe-vidstva u apsolutnoj budućnosti) jeste vid predsuočenja sa vlastitim bezizlazom Proročice (Žar-Ptice) – koja sebe tek u krajnjoj osami izgnanstva spoznaje /dakle, samosvest kao nešto što je osuđeno da se večito razvija kroz lavirint višesmernog vremena/. A taj tok Njene svesti se na kraju ipak uprostoruje postajući (ne-sećanjem ponovljeni jer višesmerjem razučeni) *zapis* (niotkoga do li pogledom Proročice pređenog) *puta*.*

Tek taj multiprostorni zapis – *geometrijsko mesto, prizma putujuće sfere* – kome se žrtvuje *svo* Proročicino (odbrojano) vreme, poslednji je učinak (*za-broj-raskolnog*) rada Njenog *nebeskog vretena*; onaj koji (kao beskonačno ozvezdavajući) jedini može da određuje ritam udaljenih sazvežđa: stoga jer meri (pred-uviđa) zastoje neophodne za njihov *nedosanjano skupni*, nebo-pisalački proces.

Time se, međutim, u potpunosti izokreće i relativizuje staro-eonska hijerarhija nebo-paliteljskih dahova: jer Anankom (vaseljenskom pticom) dati ritmovi sfera, tek su serijali poziva na zbirnu (u-sebi-suprotstavljenu) samobitnost svesredišnjeg razlučiteljskog plamena. Jer ti ritmovi su najpre samo *Njen prevremeni izum*, zlatokrilo dete, Eros-kao-Fanes, koji je Olujni omotač bezvremene Sfere; dok su, pri tom, njihovi zastoji ne drugo do smelo najavljuvani odazivi dalekih sazvežđa na Anankin nemušti zov (tj. na polu-obrt Njenog vretena oko tišinske ose; up. „merilo visine je dubina klanjanja” /Cvetajeva); dakle, upravo onakvi odazivi koji – u odnosu na zvezdani predračun Nje same, kao kroz-more-zla isploleve Žar-Ptice, – mogu biti ujedno i *ispod-brojni (prosvetljeno manjinski) i preko-brojni (neprosvetljeno većinski)*. A upravo tamo gde su se pojavljivali oni *preko-brojni* stvarahu se **zvezdana čvorišta**, koja se uzajamnim gušenjima /usled ne-pristigle im pomoći *s vatre sveg razlučiteljstva/ samoeliminisanju* – do u *mesto opšteg usisavanja*. A to je mesto gde najpre behu svi zajedno usisani a potom i selektivno vraćani /u svoju drugačije akcen-

tualnu zabeleženost/ novoprimljenim pečatom vlastitog porekla /koje je u *draguljnom oku Žar-Ptice/*. Zato u obnovljenom pra/zapisu ostajahu samo *ispod-brojni* – ali, kao nenadano obogaćeni za beskonačno im otkrivajuće prisustvo u-sebe-preobraženih *preko-brojnih*. I to sve **zarad potrebe skraćanja**, u vlastitom beskrajno sa-sobom-nepomirenom umu, puta Boginje Tkanja do Njene zvezdano-kolopletne krune /up., do oblika beskonačno joj kružne samosvesti/.

Ali, se sve to zbiva samo virtuelno, na nivou Anankinog strateškog predračuna, koji nema nikakve veze sa trenutnim stupnjem u-bitu-skokovitog razvoja Razlučitelja (*kričuće guske osvita*). Jer ovaj Drugi (za razliku od Ananke, kao predvremene) sve vreme podržavaše plamove onih „svetlo-učvorištenih“ duhova – tako da ovi tinjajući bacahu tamno svetlo (ono skriveno ključno značenje iza *mrtvih slova*) na vlastite upetljano-granične ulaze/izlaze. I to tako da bit njihovih saodnosa postaje grabež usled fascinacije slikom puta-do-samoaktualizacije /iz zagubljene tačke početka/ jednog daleko-budućeg entiteta: duha finalne uzročnosti; i to slikom kojom bi – kao nepravo prisvojenom – bio skraćeni put ne samo do njegove već i do bilo čije samoaktualizacije! A to je jedan unapred izgubljen grabež, dogođen usled toga jer ovi ne-elitni duhovi/plamovi više ne razlikovahu (usled prejake im opčinjenosti) virtuelnu (majčinu) od aktualne (kćerine) zbilje; tj. zamenjivahu prvu za drugu /iako ona to kratkotrajno i beše, kao zbilja same sinopsije, ali budući neposredno dostupna samo za one duhove/plamove koji, kao elitni, imahu moć “nultog prisećanja”; – dakle, sve stoga jer se ova prva (tajno-razložno) predstavila da je (za sve odmah) aktualna, da bi izmamila u vidljivost stepen njihove (za *sebe samu* beskrajno neželjene) zavisnosti spram *sebe*; – tačnije, da bi na taj način *sebe* unapred od toga distancirala; izbegla kontinuelno-vremenski put samospoznaje (koji bi nužno bio kanibalistički) te postigla **diskontinuelni put** – koji bi sumarni učinak Njenog jednom (u snu) postignutog samosaznanja (praćen Njenom

Katarina Ristić Aglaja

virtuelnom katastrofom) učinio pristupačnim na jedan sasvim drugačiji način /od onog staro-hijerarhijskog, koji ju je određivao kao mesto apsolutnog znanja – a s kojeg ona voljom samorasejavanja prerastaše u večiti put u nepoznato, put unazadnog otelotvorenja vlastite joj jednom odrekle imenovanosti.

Pravovremeno žrtvovanje jednog lokalno-apsolutnog znanja, od strane ovog virtuelno pra-samostvorenog entiteta, izbrisalo je razliku već u startnoj mogućnosti njegovog postojanja-sobom: – razliku između njega samog, ili Himeričkim (praznim jer bitno neustupivim) Prestolom njemu sapripadne elite duhova, s jedne strane, i duhova obeleženih mrljom pomame za „tuđim blagom“ (to jest, za postajanjem „subjektom-izvan-sebe“ – koji je sablast s slike samožrtvovanog iščezlog), s druge. Ali namesto svega toga sad isplivava razlika između tog virtuelno pra-samostvorenog entiteta i njegovog za-krug-svejedinstva preširokog znanja – koje zahteva *jedan dodatni prostor*, za pojavu Razlučitelja (*trećeg*, od Žar-Ptice davno osamostaljenog, više punktualnog nego sanjarskog *sve-sve-oka*). A to je Gakuša, koja sred vreve (Žar-Pticom predskazanih) svetova jedina može da prepozna zrak ponikao iz praznine /upor. *svetle komore*, prednje-čeoone šupljine uma/. A to je onaj zrak/talas koji poput udara zvona najavljuje mesto/zdanje jednog (dotad nemogućeg) susreta: Proročice i Razlučitelja. Dakle, mesto u kome se nigdinski subjekt (žalno u sebe svinut pogled Proročice) susreće (u samom trenutku sopstvenog nestanka) sa vlastitim prakonstitutivnim objektom (tamnom *okular-komoram* sopstvenog oka) – koga prvog prevodi u sobom budno sanjani, za pra-vreme nemoguć subjekt: – u daljem zastakljeno oko Žar-Ptice; – *svetlu komoru* – **mesto preuspostave zvezdane sinhronije**; – u saznavaoa jednog mnogo šireg konteksta zvezdanog susretanja u kome se, iako ustreptalo-prepunom, **nikad ništa ne sudara**.

„...*tekst čutljivog univerzuma ... koji podseća na najodlučniji, najočigledniji i najneprocenjiviji uspeh ljudi, na ispunjenje njihovih predviđanja, – ... i koji gnječi tog zverskog svedoka, tog oštroumnog posmatrača, u neokislosti tog trijumfa...*“

(Valeri, u razgovoru sa Malarmeom)

Jer, Žar-Ptica (zlopogledna Mojra) jeste ta koja *pod pravilnim* (s dna Vulkana svetlo-odbijenim) *uglom* – sve do u neslućene visine, gde joj se žrtvuje jasnovidost – baca užarenu Kocku; meteorski kamen iz dubine oka nekad sveznajuće Majke Titana. Ta jasnovidost joj se, međutim, vraća – onda kada uspe da (apsolutno) uprostori svoju (*bolno pokušanu*) *misao o beskonačnosti*: jedini način da ta (u biti žalopevna) beskonačnost (što se osipa u ornament) bude (shodno najvišoj žudnji Mojrinoj) tačno opažena/premerena a da pri tom (kao ne-obustavljiva) ne bude dokinuta. Dakle, bol – rez u tkivu nekad sveživotnog *jezikoslovlja majki* – kao glavni instrument dostizanja više jasnosti.

Apendiks:

<1>

Put preobražaja materije:

Sunčano oko izlilo je tamninu vlastite zenice u najuži ostrvski (kritski) krug. Tako je nastalo *okno sećanja*, u kome su se ogledali svi *budući* užasi čovečanstva, – tako da ovo gnevom zaplanti i pepelom ugasi samog sebe. Ali, u tom vulkanskom pepelu bi utisnut beleg Sunčane vizije /nacrt visoko-stilizovanog Kosmopolisa/; – one vizije koja se odnosila na postčovečansko (labudu posvećeno) vreme (Apolonovo). Tako *cug podzemlja* odnese *sav ovaj prah* do kopneno-uzvišene pećine (– Delfa) – što odisaše

Katarina Ristić Aglaja

parom svog nakapavanja nedohvatnom zvezdom Severa. I tu se – u šupljem stecištu planina – dogodilo sudaranje *dva mlaza*; trenje *dve zenice*: maglenovide (Mesečeve, Gorgonine) i jasnovide (Sunčeve, Persefonine). Iz vakuuma njihovog vrtloženja rodi se *treće oko*: barjak Majčinog samoodnošenja, što suče ka svojoj *središnjoj praznini* – prolazu ka onostranome; zemlji Hiperborejaca. Ali, i unazad: ka mestu preuspostave nepomerljivog merila otmenosti, odnosno, rođenja *prvog odmetničkog para očiju* (Artemide i Apolona); – ka ostrvu Del, što se – obuhvaćeno sedmobojnim krilom ponoćne svetlosti – opervazi ljuspama zlata. Ono ne beše više ljudima nastanjivo.

<2>

Dumavati Svaha iz staroindijske mitologije (samo jedna u nizu od deset Mudrih Boginja, Mahavidya) je starica okružena s devet ptica, koja povrh toga – usred dima svojeg samosagorevanja (– samo značenje broja devet) – drži još i *sliku ptice*, i to u obliku **zastave**: to je **deseta**, apstraktna jer sveobuhvatna ptica – čiji je jednom davno dogođen let neponovljiv, odnosno, čija je jednom pređena putanja nezapamtiva. Ona se lako može dovesti u vezu sa Pticom Mater Sva iz staroslovenske mitologije: najstarije žensko božanstvo kao princip duha/leta/promene, a ne kao princip biološkog rađanja. Ona koja bdi nad ranom svetske okrugline.

<3>

Druga verzija rečenice:

Njen jedini ključar je Tot-Hermes, ali to samo zbog toga što je njegova „smrtna rana“ (duševna mrlja) upravo onolikog raspona koliki mu ostaje da sam pređe da bi se poistovetio sa Majčinom supstancom – koja na taj način bolje razume sebe.

<4>

Uporedi ovo mesto sa **nordijskom** mitološkom pričom o divovima: injem obrasle trepavice Imira urastaju u zamak Odina, što je kolebljivo smešten na vrh jasena – i tako ga učvršćuju.

Pandan trima Mojrama ovde su tri Norne – Urd, Verdandi i Skuld – koje predstavljaju tri razilazne pritoke Zamka, povučene iz jasenovog korena: izvora napajanja svih divova, vrela mudrosti i suđenja.

<5>

Definicija Plavog pomaka unutar pojma Lunarnog vremena:

Ljudsko ili Solarno vreme – jeste strela Solarne zenice, koja prolama sutonju zonu čovečanstva (ka zapadu) i opredeljuje je put Novog (ovostranog ili onostranog) Svitanja.

Božansko ili Lunarno vreme – jeste međuvreme tog samog opredeljivanja; tamna sudnja čekaonica. Ono je obrnuta strela Solarne odluke, Mesec-koji-opada: – povratak u zenicu streline sedmobojne perjanice, ili, u mitsku šupljinu ne/postojanja – koja tad *isijava crvenilom prvobitne božanske povrede*.

U tom preodlučivom međuvremenu (– što kod žena odgovara periodu oseke sila zemaljske reprodukcije, tj. poslednjoj sedmici menstrualnog ciklusa–) zbiva se poškropljenje svih smrtnih stvari crnosunčanom svetlošću melanholije. Izmicanje ciljno-ustrojenom kretanju materije, ili razrešenje od kanibalističke naravi zemne svetlosti što upravlja ljudskim srčanim strujanjem; destilacija **plave krvi** unutar čoveka, sa odjekom **unutar krune** polarnog strujanja. Novo – sasvim onostrano – osvetljenje na stvarima, usled upliva *tuđinske perspektive* jednog pogleda, koji poput *žarećeg fitilja* prodire u njihovu dubinu. I pojedine žene tad bivaju okupane setom okru-

Katarina Ristić Aglaja

žujućih ih otrežnjeno-smrtnih stvari, koje tad postaju delovi njihovog novog prošireno-svetlosnog tela – što vrši prijem fotonskih mlazeva s Severnog pola. Zatim sledi gubitak osećaja čvrstog tela i njegove granice sa okolinom. Upućenost na vlastiti unutrašnji pejzaž, ili arhipoetičko ispisivanje /na okrenut List prošlog života/ njima vrtoglavo iščitavane, šifrovane azbuke reljefa. Jer pra-biće Majčino je iskrvarilo da bi se stvorio zemaljski svet: *pismo reljefa*, kao *putokaz* uznosa pojedinca u više sfere.

Samo u tom periodu određene žene borave u procepu između dva sveta, budno sanjaju usled slobodnog priliva slika iz nesvesnog. Njeno biće se tad okreće od bliskog joj ljudskog okruženja ka Licu stvoriteljke paralelnih svetova. Iako ciklično udaljavajuća spram zemnih ciljeva, ona ostvaruje svoj neophodan povratak – kroz nagovaranje prasetlosnog duha prirode na progovor palom čovečanstvu. Upravo ta sposobnost u pojedinim možda i ne toliko retkih žena jeste najveći neiskorišćen *inventivni kapacitet* čovečanstva koji, svojim daljim zanemarivanjem, može dovesti do provale **planetarnog gneva**: sve češćih zemaljskih potresa.

<6>

Odnos pojedinca i apsoluta, koji ne bi bio posredovan nekom trećom instancom, jeste jedini izvorni ili neuslovljen odnos. Ali on je s druge strane problematičan – jer ostaje neimenovan onaj koji može verodostojno da reprezentuje njega samog na ravni opšte simbolističke komunikacije. To pruža prostora za mnoge zloupotrebe. Stoga je ova (upor. protestantska) ideja – što plamti veličinom na izvoru – osuđena na sunovrat; ali takođe i na obnavljanje, u svom jasnijem *ukosom* svetlu.

<7>

Tome žalopevu pravde odgovarao bi Piano Kvintet Op. 81. Antonjina Dvoržaka. A dalekom impresionističkom odjeku istog, odgovarao bi Piano Kvintet F-mol Cesara Franka.

<8>

Da bi utrla sebi trag, Boginja Sećanja, unuka Mesečeve Starice – psima gonjena otkrivačica Starčeve prevare – morala je da se pretoči u vlastitu sestru: Boginju Zaborava; onu što suče vodu iz njenog bunara. Tako se, iscrpena i bezmirisna, provukla pored svog najvećeg neprijatelja.

<9>

Bitna distinkcija:

- a) Pege na licu Sunca jesu zbroj najprobranijih duhova: onih što vuku poreklo od zvezdanog samorasadijanja Plejada. Prvi su stanovnici „ostrva blaženih“, dok ljudska vrsta nije postojala.

- b) Njima srazmerne mrlje na pojedinim zemaljskim dušama, koje samo Sunčevo biće vidi, znaci su pomame na veličinu Plejada i njoj sapsipadni koloplet duhova.

<10>

Taj egzemplarni svet jeste osvit-u-onostranome; zelena šišarka, ili zvezda što trepće pod lila zastorima najjisturenijeg tornja zamka.

Vrtoglavica uvis propete, zvezdane gospe Nut dovodi do obaranja s Njene glave **krune**; presjajnog dvoroga, polumeseca. I ta uvis bačena i zatim posuvraćena kruna/čunak pušta izdanke/plovke, postajući krilatim diskom /nebeskom jedrilicom/. Jer, njen najskriveniji kutak /tkalačka radio-nica/ biva – patentirano – izbačen u svetloprodužetak kljuna/pramca: onaj što plovi u *belu svetlost jednog odmaknutog područja*, do koga zemni pogled ne dopire. I taj *zakovrnut pramac* je zamenjeno-središnji zrak same polu-kružne krune /koji jedini obara glavu Meduze, up. Metide ili Izide/; rep vremena, što se periodično vraća u sopstveni svetloporodajni kljun.

Čas Suncostoja, ili Bačene Krune, jeste taj koji brazda Sunčanu zenicu. I on je utvrđen *bestežinskim tegom*, što svezuje-i-razvezuje *mašnu vremena*. A jedino je teg Sunčanog sata, smešten među Nutine rogove, **plovak zvezdane nit-pobegulje**: jedina korisna devijacija unutar nebo-plovne Sfere, što proizvodi svetlosnu beskonačnost iz njene tamne dovršenosti; te ujedno: vrtlog Narcisovog eha, što s dna iskape vlastitog bezizlaza preusmerava svo ljudsko sladostrašće – put najviše Nekretnice.

Kruna – ublaženim padom Nutinim – najzad biva oteta sili gutalačke jednosmernosti, i postavljena ponad ušća vremenskog višesmerja (razuđenog Geba, rane Sunčevog klatna). Odatle Nut **osluškuje izlaz** dalekih talasanja, te uvlači u sebe dah s nebeske pučine. A to je svetlo-izuvijan put ka Nekretnici, što tka široko-latično polje oko tajne Njenog samopaliteljskog zametka. Purpurni nebeski božur, što snosi beskonačno-zanosno izgnanstvo.

ANANKIN PRESTO – novo tumačenje

PRESABIRANJE ANANKINOG PRESTOLA:

Negativni tok ljudske istorije dovodi do otuđenja od praisvornog pečata svih bića – koji se nalazi u *oku ptice /sunčevoj zenici*, što se erupcijom dovodi do pomračenja/: – to je **znak opomene** /što dolazi od *tamnog meseca/ na ljudski zaborav Severnjače*, čija se smrt upravo na *mesečevom licu* ispisala! Ali, **vrh tog otuđenja** dovodi i do otvaranja novih (zagrobnih, pomerenog svetlosnih, arhi-poetičkih) puteva. Jer samo on, **kao stranputica**, dovodi do toga da (najposle) **jedan jedini put** (iz skale svih mogućnosti, pokretnih stepenica večnosti) izbora **svoj spust** do u dno spirale svih vremena; te da zaseče zrno ljudske suštine, što počiva u Kruni Severa. Otud sledi **reka preimenovanja majčine suštine**, ili, **istek zelene suze iz ponoći**.

Jer: majčina *rogata srp-kosidbena* kruna vrši **izgon** samomotreće dubine jedne zenice, u raskošnu fontanu izgubljenog vremena – u kome su disali i vladali probrani duhovi, apriorni izopštenici.

Mesec-graničar (kao ta kruna) zrači/prikazuje ujedno i viši i niži aspekt stvoriteljske majke: on (katkad) odražava svetlost Severnjače što bezinteresno bdi nad patnjom izopštenika, te topi/rasađuje (u zelene doline) ledničke vrhunce sopstvenog predaživljavanja – s **preko-merom**

Katarina Ristić Aglaja

svog buduće-zemaljskog stradanja, koje **apsolutno ničim** ne može biti opravdano, osmišljeno ili preobraženo. Ali on zrači i vlastitu tamnu energiju, zaostatak ugašene davno samoupaljene *zvezde*, čije sećanje-na-sebe **budi grozu u duši smrtnika** – usled nemogućnosti spasenja svega onog što je (kao ograničena datost) uhvaćeno u njenom oku, kao zverskog posmatrača.

To je krah **njenog prvog proročkog sna** koji beše bezmilostan – jer je isključivao svakog onog koji se sasvim slučajno (polutrenutno) našao izvan njene matice (prafiksiranog vidnog polja); to beše arhaično majčinsko, arhi-fašističko, tiranski zaštitno, **crnosunčano stanje boginjinog uma** – koji bi još sanjao o svetu-iza-obzorja i novom pokolenju duhova, da ga strela jednog pogleda (čiji je vlasnik tek pukom srećom upao u njeno oko) nije zlokobno prekinula na polufazi...; to beše *pred-sa-vest* stvariteljskog duha – koji još nije upoznao smisao samožrtve i odškrinuo kapiju strave, te progledao u **ново-osvetljen** prostor kroz **uski krug** savezništava-u-smrti.

Ali ta mesečeva groza jeste i preispitivalac ljudske savesti, uslov premašivanja svakog trajno utvrđenog stanja i stanovišta: njome zaposednutom smrtniku otvoren je **rudnik sećanja-bez-međa**, i to sa zagubljenim (da li preinačenim?) redosledom (samovoljno odletelim papirusom – ka tački onostrane zore).

A to je amblem fosfora: sebe-sagorevajuća mudrost skladišta, ili napredovanje – *posred duha pometnje* – ka jasnosti sopstvenog merila; sazrevanje **žarem zamagljenog oka** proročice do **kristala** jedne opšte-važne samilosti; i najzad: preobražaj znajući-mukle, pećinski povučene starice u pred-javnost-istupelu pevnu devojkicu revolucije.

Prvobitno se rad Anankinog Vretna odvijao bez greške: – on još ne beše odvlačio („kidnapovao“) odabrane smrtnike u sopstvene sfere. Iako

hiperborejski izmaknut spram patnje palog sveta, on ne beše okrutan već bezmalo darodavan. Ali tu (jezovito) ne beše nikoga ko njegov dar (nacrtno jednog još-neprevagnutog vremena, rodenog-u-snu) mogade da primi. Usled toga je Anankin Presto ostao obavijen **jezom nedogađajnosti**.

Plan stvaranja, u Umu Anankinom, najpre beše plan nesusretljivo-paralelnih, antiprostornih svetova, – još ne i onih ovostranih, iz-Haosasvetlometno postajućih! Upravo **na osnovu takve prirode majčinog sinopsisa** bila je moguća bespovratna emancipacija stvaranja, tj. njihovo (najpre samo iznimno) usuđivanje na strašnu cenu svog osamostaljivanja – izronjavanja iz dubine pra-noćnog ogleдалa.

Trojna Boginja (zvezdama predvođea “vučica”), pre nego da je bila Genezida (milenijumski razvojna – „naga izdižuća iz haosa“, žalno-postmatralački lik pramesečev – „velika lualica“ /R. Grejvz) beše Ananke (predživotna harmonija, zbog udaljenosti hladna i neumitna, ali koja je **ipak uklopila**, u stvarnost svoje sinopse, jedan zemaljski par, i postavila ga u središte svojeg trodelnog nit-svetlonosnog stvaranja).

I upravo u ove druge, prva ideja (rođena-u-snu) beše Dete Haosa, Eros-Kalisto; kristal sklapanja udaljenih događaja, koga oblikuje Vihor (Genezidinih) Elemenata; dvojno jaje svetlosti-i-tame, iz koga se (uz krik novog osvita) probija Fanes: pritom, odlivak Senke njegovog Plamena jeste umirući polu-bog, Kron, koji teži večno da-živi-smrću svoje boginje-majke, sestre-u-senci, Krone.

Ananke, međutim, svladava vlastitu Senku (Hekatu-Kronu – koja je, protivno nebeskom zakonu, privela jednog zemaljskog uljeza, Hermesa, na zvezdano orošen Presto) samopreobrazdom u vlastitu Kćer (Mojru Lahesu – koja s daljnih sfera, radi pomoći smrtnicima u stvaranju državnih zakona, za kratko silazi na Zemlju). I radi nje (Kćeri) ona slama sopstvene pečate, pege na licu jednog *mnogo daljeg sunca* – dakle, sam logos vlastite (vanzemaljske) vrste! Jer samo on (taj logos) **ispovrće put** Lahesinog

Katarina Ristić Aglaja

(ovozemaljskog) **razvoja-do-sebe** (koji je – kao ekstremno individualan – različit od onoga u Sestre Anankine, Genezide – koja je, kao oblik sveopšte struje, *svako i niko*).

Stoga: spasenjem, za srušeni presto Anankine sveobuhvatno misaone supstancije, jedne – putem obasjavanja slučaja – prevazilazeće ga svetlosti, ta *majušna zastakljena svetlost* (kćer-sudajaja) ima odlučujuću ulogu u obnavljanju (na *drugoj, pomerenoj ravni*) tog istog *ehom rasprostrućeg prestola*. Jer, Majčini lednički vrhunci jesu pečati preobraženog zla – onog zla koje se još nije desilo, ali koje je još **u pretpočetku fiksirano kao nužno**: radi iznalaženja puta beskrajnog zaobilaženja Njene, u-Umudovršene, tvorevine – koja je prevaga samo jednog izdvojenog vremena; ili, drugačije, radi izbegnuća Njome predodređenog časa stropoštanja svemirskog skladišta („zvezdane posude sfera” /H. Broh; takođe: zaprege Sunčevih kola) u ambis druge smrti.

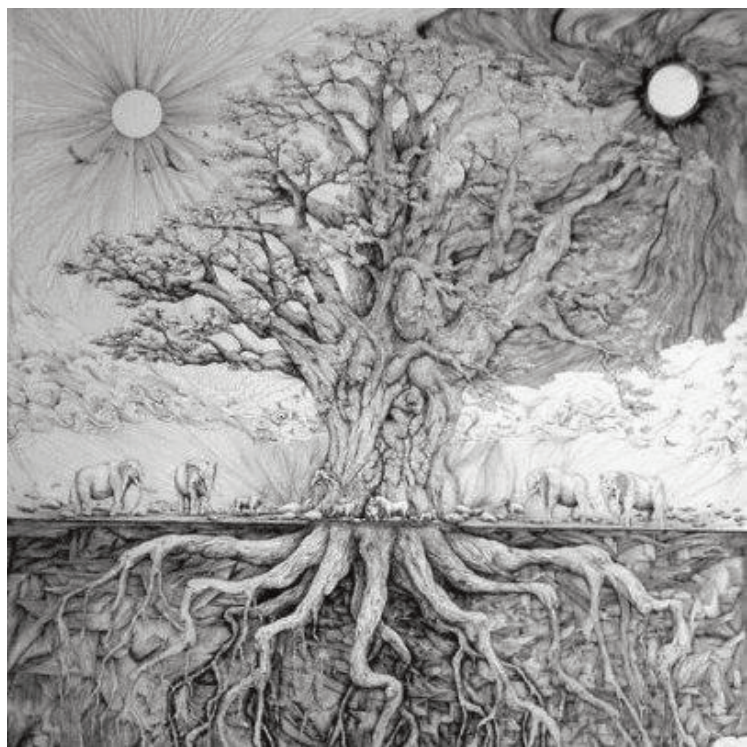
Shodno tome, **Kronov gest prokazivanja pesme sirena**, tj. branjenja sebe i ostalih stvorenja što prebivaju u nižim svetovima, od hipnotičkog zova viših sfera, nije bio – iako je *slučajem* ispaio koristan – plemenito motivisan. On beše rezultat projekcije njegove sopstvene kanibalističke naravi na samu Ananke.

(Ja se na ovom mestu pozivam na tezu Roberta Grejvza, po kome su “nakon dolaska osvajača iz centralne Azije” grčki mitovi „bili krivotvoreni, kako bi se opravdale društvene promene“. Ali to krivotvorstvo, po mom uviđanju, ima i pozitivne učinke.)

Teza o poreklu zla; ovo dolazi ne s dna ovozemaljske evolucije već s najviše instance Uma – koji je samo usled vlastite prenapregnutosti prekinut u rastu do tačke zahvatanja beskonačnosti. A zakrpe tog prekida, ili mesta neophodnih zastoja otelovljuju sebe u planetarno-ljudsko – *geopatogeno* – zlo; uporedo: zemaljske patente nadživljenja jedne lokalno-sve-

mirске smrti. Ali oni se sumarno aktiviraju tek na kraju ljudske povesti – poništavajući pretnju šupljine ovog samodokinutog Uma.

Glavna dilema prastarog čovečanstva (možda: još neposrnulih Atlantidana) nastaje oko pitanja da li tu *odozgo primljenu mapu zla* treba objaviti ili sakriti. Da li sprečiti – njenim zatajivanjem, radi manjinske kontrole – provalu zla iz ljudske prirode? Ili ju je bolje samom njenom objavom akcentovati – da bi postala okidač planetarno-društvenog prevrata: upravo onog koji bi išao uporedo uz tok ciljnog samopreobražavanja sve smrtne materije.

VREMENSKI LEVAK

*Potisnuće duha zemljinog šara u Podzemlje osuda je majke zvezdanih rojeva na život u progonstvu (njen pad u bezimenost). Tako je svet-pre-vremena ostao na površini pust. Ali ona je od ostatka stare svetlosti zemlje, upijene u sebe, stvorila **samostalan slikotvorni mikrosvet**: životodavna supstanca stalagnita sazdana beše od astralnih suza nje sâme.*

&

Lemurka Maja – propala kroz rupu Vremenâ

Slike u Njenom umu, još nespemne da se od Nje osamostale i projekcijom na Haos oprobaju, prosijavale su *minimalnom energejom*; plavoljubičastom svetlošću, odsevom Snevačice sâme – čije umno čelo je ispuštalo melem na pukotine-u-tkivu vlastitog snevanja: jedini način opstojavanja *aristokratije duha*, koja se gnušala učešća u usponu kanibalističke svetlosti.

Vizija Njene prostorne mogućnosti rasla je sve do tačke Njenog buđenja – obrušavanja cele uzdrhtale građevine pojma (o svom postojanju) u Podzemlje: ono koje guta plavu zvezdu s vrha odapete strele praljudske opčinjenosti, i pretvara je u lotos-na-lokvanju vlastite močvare.

Tek tu – u toj čekaonici turbobne svejednakosti – *Ona* je izvršila rašivanje kružne teksture sopstvenih eteroplovnih slika: transfiguraciju latica unutar vlastite krune – usled koje se na *jednu od njih* ispisala strelica

Katarina Ristić Aglaja

krajnjeg izlaza. Tako ova preobilna čaška Njenog temena najzad otkriva svoju tamnu odvodnu tačku, uski prolaz za putovanje **unazad**: u razređen eter vlastitog vodokorena.

Jer *Ona*, projekcijom uveličana do visine kule (od-sopstvenih-slika – s krunom osmatralaštva na vrhu) beše (s Njenim krahom, koji se završava prizemljenjem krune) vraćena na prvobitnu veličinu. Pri tom Joj se sadržaj krune (pehar noćnog ambrozijuma) prosipa po prostranstvu vlastite samoprojektije – groblju idejnih (pogranično upetljenih) slika.

Tako im *Ona* daruje jedan svetlosno osamostaljen, profiltrirano zagrobni život, nalik na rastuće grozdove stalagnita. *Ona* sâma pri tom nestaje **u rupi njihovog rojenja** – jer upravo oni je sprovode iz neopredeljeno-davnog u izboreno-buduće vreme.

Demonski proboj okrugline blaženog ostrva; oslobođen glisando iz podmorske pećine, i to kroz koral Jednoroga koji *uvis* raste. I najzad: između kule-osmatračnice na *krov sveta*.

&

Svakome je poznato da se u snovima nikad ne vidi sunce, iako se često dobija utisak mnogo jače svetlosti. Predmeti i tela zrače sami od sebe. Nađoh se u nekom malom parku u kome su se nizali venjaci s belim i crnim grozdovima; ukoliko je gospa koja me je vodila dublje zalazila pod te okićene svodove, senka ukrštenih venjaka menjala je za moje oko svoje oblike i svoju odeću.

(...)

Gospa za kojom sam išao izvi svoj viti stas u pokretu od kojeg počеше da se prelivaju nabori njene svilene haljine, tako da je vrt postepeno dobijao njen oblik. S mukom sam se probijao kroz vreže od kupina kao da uhvatim uveličanu senku, senku koja mi je izmicala; ali se sapletoh o jedan porušen zid, u čijem podnožju je ležalo poprsje neke žene. Dok sam ga podizao učini

mi se da je to njeno poprsje... Odmah sam poznao njen mili lik, i obazrevši se oko sebe primetih da je vrt dobio izgled groblja. Glasovi su govorili: – Vasiona je u noći!

(Žerar de Nerval: *Aurelija*)

&

Solipsizam Majčinog Uma

Kada je samotna samostvorena Majka odaslala – iz dubine vlastite zenice – plan *uzornog* sveta u beskrajni nebo-okean, *Ona* nije dobila od njega **očekivani odgovor** /jer Erot se izgubio u lavirintu noćnih ogledala/. Zato je povukla ovaj plan u dubinu svog Uma, na nivo samopropitujuće Hipoteze; opskrbila ga je *minimalnom energiejom*, dovoljnom za vegetiranje kruga *probranih dahova* – koji tumače/previde Njenu središnju tačku što opstoji na samom prevoju koncentričnih prstenova, vidova prikaze sâme Smrti.

(...)

*Ružo, koja, tek rođena, naopačke oponašaš
sve sporosti smrti.*

(Rilke: *Ruže*)

To Njeno povlačenje dobilo je izgled Trozrake zvezde, Piramide-bez-osnove. Jer ono što je trebalo biti jedna svakome ispunjena sadašnjost-na-Zemlji propalo je u rupu Vremena, te odatle bilo lansirano u prazninu nadaleke budućnosti. Njen hram je ostao ispražnjen u dubinama; ostao je samo Njen amblem uglavljen pod vrh zvezdane tavanice: *zlatna vaga* koja je za ljude značila: obećanje *povratka istog* u svetlu razgranatijem od svetla priteklog s ovozemaljskog Sunca.

Katarina Ristić Aglaja

Rekoh: – Kao Dijana je plava

(...)

ona stiže ne strepeć od Lava

da očima rastera noć straha –

Ali, Psiha, dižući prst bleđi reče:

– Tužna, te zvezde se plašim;

bledila se njenog čudno plašim; –

Bi u takvom užasu i bedi

da je krila pustila tlem prašnjim.

(Edgar Po: *Ulaluma*)

&

Razobličenje božanskog egzibicionizma

Odnos Majke i Kćerke odnos je Jedinice i Nule – odnos koji se samoprodužuje u beskonačnost. Barjak autoreferencije Majke ili razbarušen snop noćne paprati stremi *koso* uvis – ka dohvatu Severnog kruga. Sutonja zona biljno-zvezdane hibridnosti, ili Kćerin duh **prevratničke začudnosti**: *ona* jedina (Nula-u-Jedinici) *koja zna* da Majka (– iako povrh svega uzdignut Simbol –) nikad ne zna za samu sebe, nego uvek samo za svet (koga temporalno obgrljuje).

Odnos Majke (Ananke/Tiranke) i Kćeri (Mojre/Begunice) primarniji je nego odnos Majke (Nikte, hučnog srebrnog Jajeta) i Sina (Erota, ušuškanog zlatokrilog Androgena).

Kada ne bi tako bilo, Majka (– subjekt promisli svih svetova –) bi se stopila u jedno sa samo jednim (– slučajno prvoizronelim, trenutno pobjedničkim i stoga tragičkim –) Svetom/Sinom. I tada bi nastao amalgam

koji nužno korodira – jer se *grotlo središta* sveti zbog sopstvenog pada u Zaborav-od-sveta, koga beše sâmno ispoვნrnilo.

Povratak strele jednom samoobvezane beskrajnosti u pozadinsko crnilo – gde joj se gubi trag. Ljuštenje lake pozlate sa Suncem obasjane strane Utvarne planete, plus pojava sasvim nove *purpurne* svetlosti s *obrnute* strane iste. “Zvezda naše maglovite nauke“ (Malarne) što prede nit sposobnu da nadomesti vlastiti bezdani prekid.

Senka Sina redom opseda sve mojre – osim Klote i Hekate, koje nezalački rade za to da tragički Sin/Svet može da se vrati u komičku Majku/Baubo, te da time nastupi vladavina (tiranija) najužeg (kronosovog) prstena: omča prigušenja dileme unutar davnog eona, iz čega sledi veštačka homeostaza svetlosti ili pakao večno-stojnog dana. Božanstvo tu biva svedeno na puko prikazivanje.

Upravo je Baubo ta koja pomoću duhovitog izokretanja prareči ništi fakticitet prasneta, a preekspniranu sliku davnine sužava u *detalj*: znak njene izvorištne raznolikosti.

Vremenski Levak

U srcu Atlantide postojao je nesklad između plana primljenog *odozgo* i materijala crpenog *odozdo*.

Ravoj primitivnog uma nije mogao da sustigne viziju koja ga je pokrenula, te se zaustavio na *pretposljednem* stepeniku hrama – čiju je skalu sâm izgradio. Tada je došlo do **prvog pogleda unazad**: na zgažena stvarjenja duž pređenog puta, koja ne behu shvatila ritam i redosled povorke što se kretala (kao-u-snu) ka vrhu razjašnjenja *zvezdane vizije*; ona su dopustila da ih sasvim obuzme pohlepa, te su previdela šestarom nebesa prautvrđen raspored.

Katarina Ristić Aglaja

Tek se tu – *preko prizora nasilja* – javila **svest o rascepu** onog gore i ovog dole; jer *ovo dole* je praznina samopreispitivanja onog gore, ne i njegov gradivni materijal – koji je (kao fakticitet drevnog vremena) osuđen da se uruši-u-sebe; te i da vaskrsne iz svog **ostatka**, putem progovora *zavišću povređene* okrugline *onog gore* – koje je najzad shvatilo svoju samodovoljnost; autonomnost sopstvenog razvoja, što proističe iz dobro patentiranog vretena, živog kostura slikotvorstva. Ali, na prvom mestu – iz govornog subjekta, koji je čovek samoprevazilaženja svoje prvobitne situiranosti na blaženom ostrvu – kroz **dar smeha**: sâme Baubo.

Otud sledi oslobođenje daha iz tamnosvetlosne čahure, metamorfoza svilene bube, ili širenje saznanjih horizonata na sve strane.

Novi zakon Atene Palas, koja – Gromom izbačena iz komore Uma – potiskuje zakon evolucije u **najdublje podzemlje** – da bi tamo ovaj **uveličao svoje dejstvo**; te ujedno prerastao u maslinu što grančicom dotiče oblake: platformu Hiperboreje.

&

„Šta“, mislio je on, „zar bi bilo moguće da se pod našim nogama pokreće neki zaseban svet, pun ogromnog života? Da u Zemljinim bezdanima vršljaju nečuvevi stvorovi, koje bi unutrašnja vatra mračne utrobe razvijala u džinovske i duhom silne prilike? Da li bi ovi strašni stranci, isterani prodornom hladnoćom, mogli jednom da se pojave među nama, dok bi se možda u isto vreme nebeski gosti, žive jezikom obdarene slike sazvežđa, pojavili nad našim glavama? Da li su ove kosti preostaci njihovog odlaženja ka površini ili znaci bekstva u dubinu?“

(Novalis: *Hajnrüh iz Osterdingena*)

Lemurija – smeštena negde u srednjem Pacifiku – bila je daleko starija od Atlantide; posedovala je *hram zenice sunca*.

Odvaljen vrh piramide, ili strela sunčane vizije, sadržavala je u sebi **jedinicu mraka**; odnosno, njen vrhunac se /samozaokretno/ napajao na tom izvoru; ptica kondor /sunčana letilica/ je /tokom selidbe/ udahnula *maglinu* iz ponora ništavosti, i *ova* je postala sastavni deo njenog /više-vrtložnog/ puta.

Stanovnici Lemurije su toliko bili uronjeni u *prikazu zenice sunca*, da nisu videli samu okolnost njene pojave; a to je **mulj samorazornih duša** – koji, strelu ove prvoizronele sveopšte-svetlosne duše, teži da obruši i usisa u dno svih beznađa.

I *hram zenice sunca* – nasaden na ušće podzemnih sila – i stanovnici okupljeni oko njega, potonuli su u algama obraslo podokeansko dno. Oni – *odveć zaneseni lepotom* – nisu vodili računa o potrebi rashlađivanja sunčanog diska, na koga su se upisivali sadržaji **noćnosvetlosne kugle prorokovanja**, posadene na središnje postolje unutar hrama. Iako je ovaj isti izazivao šumske požare.

Nekolicina preživelih prenela je *kristalnu kuglu i njen disk* na susedni kontinent, odakle su ovi najzad stigli do Atlantide. Zato, jer su samo Atlantidani – iako lišeni predstave o pratvorcu – imali izgrađene brojne prstenove okolo mesta za sunčev hram. Tako je donesena kugla najzad izračila sadržaj svoje – *diskom prečitane* – unutrašnjosti na **okolne prstenove**; ispisala konstelaciju sunčanih pega, što odgovaraju kako licu majke stvoriteljke tako tačkama zla u ljudskoj prirodi.

*Ostavi dom od kristala, i izrasti,
sa patnjom, niz svod mesečinasti –
uspud – kao svici u sicilskoj noći,
i drugim svetovima daj svetlosne moći!*

Katarina Ristić Aglaja

*Oglasi sve tajne svojega poslanstva
sazvezđima, sjajnim sred prostranstva,
i budi svakom srcu međa i kob preka,
da zvezde ne klonu pred grehom čoveka!*

(Edgar Po: *Al Araf*)

Međutim, Atlantidani nisu umeli da iz tog nepokrenutog mozaika izvuku nit posmrtno-tkajuće svetlosti pramajke, kao što su to činili Lemuri – *uronjavajući u dubinu njene vizije o dalekoj budućnosti*; odnosno: čineći budućnost i delujućom u sadašnjosti i prelomnom spram prošlosti.

– **Žal Male Atlantidanke** –

Prolom bujice Majčinog umovanja o jedno ostrvo, ostavio je dubok otisak: – tablicu imena izgnanih duhova, među kojima predvodi *ona sama*, kao *zaboravom prenesena* u vlastitu Kćer. To je „ona koja više ne zna ni svoj stalež ni svoje mesto, ali koje se san još seća...“.

Vrtlog Majčinog nestanka iscrtao je koncentrične prstenove ostrvskog grada: vetrom ispisane nanose oko *njenog* središnje-izmaklog *znanja*. Ali *ona sama* beše – nakon povratka sa zvezdanih lutanja, gde joj iza najdalje bele magline stoji utisnut pečat klase – prognana; *neprepoznata* od strane ostrvljana sa kojima je svoj zemaljski život proplela. A prisustvo detinjeg Erosa, s kojim se bejaše provlačila kroz džinovsko cveće, bî zamjenjeno vrtnim statuama.

Još jedna strašna promena dogodila se *za vreme njenog odsustva*: načinjen je **popis** stalnog stanovništva – koji je isključivao duhove međuprostora, što kruže između ostrva i daljnih svetova: kako svetova smeštenih na samom globusu, tako i onih koji se nalaze na delovima zvezdanog neba

što se sa Zemlje nikad ne vide /a upravo to behu nerasvetljeni izvori raznorodnosti ostrva i ostrvljana, kakvi su narastali do praga čudesnog/.

Tako duhovi *s naličja* Plejada potražiše sebi drugo mesto za vlastite biljno-inteligentne, zvezdano-svetlosne rasade: nađoše prvo Egipat, potom Kipar, Krit i Del. I tek tu se dogodi emancipacija ljudskog roda od klase vanzemaljačkih duhova: onih koji su grb praroditeljke spustili s nebeske visine i ukopali ga u zemaljske dubine...

Jer, Majkom prosuto zvezdano semenje dovelo je do toga da biljke zrače sopstvenu blagu svetlost, a pojedine životinje steknu zvezdani razum – postanu ljudima. A zatim je došlo i do nicanja – iz noćnog krila prirode – zdanja pogodnih za život i planetarno-nebesku orijentaciju ostrvljana.

Trenutak tišine – unutar prašume prepune zvukova – beše poslednji znak opomene za napuštanje ostrva. Samo oni malobrojni, na vreme prebegli – koji nemahu osećaj premoći – behu svedoci pojave *zelene zvezde* što razjašnjava poreklo *ostrvske klase*. I samo oni – kao *njome vođeni* – postahu Hiperborejci. A potopljeni ostrvljani još dalje tumarahu morima, kao vazdušne skeletne prikaze: oni su davne svetleće olupine, ili kronosu prkoseći Lemuri.

– Bezimena ostrvska zvezda –

Preživeli ostrvljani napraviše na mestu svog prebega – velikom egejskom ostrvu – novu Atlantidu. I pošto svetlost sazvežđa nebo-okeanske majke ne obasjavaše zadugo ovo novo stanište – već samo napajaše limb Male Atlantidanke – oni odlučiše da ovu potonju postave u centar novog

Katarina Ristić Aglaja

hrama: ono mesto odakle bi se zraci noćnog sunca, **kroz nju projekciono uveličanu**, proširili na ceo polis. Ali, *ona* to dobi. Jer, na taj način bi se razmagnetisao unutrašnji kompas *njenog* astralnog tela, koji jedini pokazuje pravac doticanja-i-oticanja tamne energije majke, kolabirajuće duž kružne staze svog progonstva.

U lako-propustni limb Male Atlantidanke dostrujavao je gust fluid od vremena pre postanja, i *unutar njega* se kristalisao u rasvetu postapokaliptične budućnosti. Ali, *ona* bi radije bila vetrokaz prolaznih zloduha nego što bi sela u zrakasto središte hrama, što sputava silu samoosvetljavanja njegove najvlastitije nepoznanice: one što preuređuje posmrtnu budućnost ostrva – na taj način da ova ne bude fetišizirana (kao potopljen grad statua); te i da ne označi kraj Stolovanja Majki – u veličanstvenom međuprostoru neba i mora.

Mala Atlantidanka, oborena samotna zvezda – **izraz tesnaca vrtložne sile** – bila je poslednji izdanak koralnog zamka i ujedno vladarka mrtvog carstva. Jer, ograničeno je trajanje loze podmorsko-razumskih bića, koja teže savršenom zdanju – onome koje na svom vrhuncu biva obrušavano u vir što potapa brodove. Ali, zarad njegovog obnavljanja ostale vile žrtvovahu svoje koralne kose, radosno ubrane zvezdane krakove: to beše poslednji njihov pokušaj orobljavanja zvezdanog neba *donjim okatim* ogledalom. Jer, nemoguće je bilo zaustaviti otvaranje školjke noći prema nenadanoj vatrenoj novosti; nemoguće je bilo navesti biserje da i dalje spava u sterilno beloj sferi svetlosti – što ne prima belege osvitnog rumečila kakvo se redovno utkivaše u morsku penu. Tek tim razbistravanjem praizvora svih glasova – što vrši stalni pomak kroz zonu sutonje neodređenosti čovečanstva – kćer umrle pramajke biva pridodata Plejadama. Tu neizvesnost saobraćanja-u-mraku biva najzad preobražena u prostor zavelovljene prozirnosti: – prizor milionito praskozorne noći!

Oni rekoše: – Nema drugog načina da te popišemo kao stanovnika ovog ostrvskog grada, osim u vidu endemske jedinice što je nikla u srcu njegovog podzemnog hrama. Trebalo je da zauzmeš položaj na sâmom vrhu, kao zamena za majku koja je iščezla, ujedno, da budeš štit hrama od podmuklog pisara naših proviđenja. Sada si bezgranična nula, i kreneš li na put bez nama izdatog dokumenta, kojim se pravilno imenuje tvoje poreklo, bićeš bîće predato slučaju.

Čuvši za takvo svoje obespravljenje, u limbu Male Atlantidanke dogodio se prelom majčinog rezonantnog bića – tako da *ona*, gurnuta u **ново majčino ništavilo** (penu morskog osvita), izgubi vezu sa svojom prošlošću na zemlji (posebno, novim ostrvskim hramom). A zatim se beše bestežinski vinula u crno nebo budućnosti, razvivši svoj vodeno-plavi cvet u svetiljku noćne kupole; onu što svetli ponad ostrva, ali i spušta milosnu peteljku (fitilj) do u njegovo *sadašnje vreme* – kroz otvor na vrhu samonikle piramide Suncostoja. I samo *taj* svet, jednom zbivajući u vremenu, bî izuzet iz vremena – kao *uzorni ili astralni* svet.

Izvor nadahnuća ove dve kratke elegije bila su Rahmanjinova „ELEGIČNA“ Piano Tria.

Novo Zvezdano Tkanje

*Raskoši, dvorano gde kralj zavedeni
Grč venaca gleda, smrt u svečanosti,
Samo ponos vi ste, skriven tamnom zlosti
Oku samotnika, verom zasenjenim.*

*Znam, daleko od te noći, zemlja sjajnim
Bleskom daje svetlost neobičnoj tajni
I rugobni vekovi je manje mračne.*

(Malarme; *neimenovana pesma*)

Katarina Ristić Aglaja

S neumoljivog Zvezdanog Razboja otrgle, preuranjene ideje-sličice, koje nisu učestvovala u proizvodnji vlastite zrcalno-svetlodavne tvari (što vrhuni u *polarnoj čipkastoj kruni – izrazu samosvesti duha* – što **obrubom svladava jedinicu bezdane praznine**), behu usisane nižom tvari: antitezom duha slikotvorstva, otpatkom zvezdanog prediva. Zapravo, one behu silom (prevremeno) uzemljene u (prekratkotrajni) rajski vrt, i usađene u um njegovog divljeg pretka: tako nastade prvi (lažni) prorok, koji je mogao tačno da percipira zvezdanu tkaninu, ali ne i da pronikne u težište duha koji rukovodi njegovom niti – *nestašnim izdankom gigantske zvezde samouništenja*.

Međutim, kada se – *slučajem* – dogodilo preklapanje čipkastom tkaninom te bezdano-uisisavajuće rupe ne/postojanja, otelovio se na Zemlji *duh novog zvezdoznanstva (Koleda, koja prekraja koloplet, u neočekivanom smeru)*; onakav, koji je prozirao u budućnosno događanje, kroz sitne rupe tog tkanja, najpre svojim krilatim očima! I konac tkanja otad više nije bio prenapet (–centrifugalnom silom zategnut do krajnosti vretena –) već se *isprekidan celio svilastim zakrpama*, iz zrcala svoje spoznate antiteze! I na taj način olabavljivao za svoje **ornamentalno-govorne zavijutke** – koji su mogli iskazati buduće-noćno (podzemnim zalihama okićeno) nebo; dakle, nebo koje je sa starom zemnom površinom nepodudarno više u potpunosti.

Ali, sačuvana je, pri tom, *svetlost zemne oaze* (odmerena rupa u tkanju, diskretna doza otrova, zimski dar anime mundi) sa koje se vršila delatnost ovog inkarniranog duha predskazanja (alegorijske pretkinje, spektralne žarptice). I ona je evakuisana (kroz tunel srebrne vrpce, iz zlatnog težišta omfalosa) u domen svečanog (kružnog) promišljanja vlastite slepo-misaone pretpostavke – kao najverodostojnije! I taj je *sklonjeni* egzemplarni svet obdaren najvišim kvalitetom obrađene materije prima, pale u ništavost.

Svemirski sat (bilo vretena) će otad imati **uži, unutrašnji krug, slušni organ** doticanja *muklog središta*; ujedno: *poprečnu strujnu osmicu* u vidu *dvobojno-slivajućeg para očiju*; dolinu kruženja svetlosti, zaokruženu do pune celine: zlatnog jajeta Gakušinog. Finalni uzrok što – iako vitrifikovani – s najviše grane života priziva dubinu mračnog postanka.

Takođe **širi, šuplje-okvirni, dijabolični krug**, podeljen – *uzduž* – na dve polutke:

tamnu polutku, okrenutu od Zemlje, kao i od brige svetlosnog bića za zlokliconosni kapacitet ljudske vrste, gde se (– upravo iz onog *uzornog, učajurenog*, pa ipak ljudskog prasnog –) raspršuju zraci na izvan-Sunčeve galaksije i oplemenjuju ih.

svetlu polutku, okrenutu (upornim izdankom evakuisane čahure zemnog prasnog) ka dalekoj Zemlji – gde preostalo jezgro zemnog prasnog biva rasejano u zrake drugačije raspodele jednom posvećenih zemnih stvari od one kakva je vladala pod Saturnovom kosom. Jer sad sve ostaje u Sferi svečanog promišljanja Suživota – tako što nagim prisustvom daje samoiluminaciju!

Istočna Kapija

Zrak sutona što menja akcenat na stvarima (šiknut mlaz iz srca planine, što boji tugom sutonje nebo i preuobličava zemni predeo) tihe i ostavlja (umireno-vulkanski, blede-tirkizni) odblesak na Severnoj strani: – poslednji sud zvezdanom tkanju (koje beše bezmilosno).

Severna Kapija propušta putnika na Istok, gde ga sačekuje neumoljivo-žalni lik *treće suđaje*: Nema Posmatračica – pokazujući mu, s vrha

Katarina Ristić Aglaja

litice, na **daleki jugozapad**: školjku blaženih, unutar koje trepti sumiran sjaj novopročišćenih duša umrlih – koje potpomažu uspostavljanje kontakta između izgubljenih zemnih stvorenja i uzvišenog onozemaljskog uma.

U *nju* se survalo svo bezobalno korenje porekla, i izvrtanjem vezalo za *nov* zvezdani koren: **zidanje nebeske platforme**, oslonjene tek na jedan *ustrajali* izdanak adventivnog korena, usađenog u sam procep šumskog klizišta.

Dah najdubljeg podzemlja izbija iz čaški mladog zelenila i nerascvalog cveća, a granje se pod njegovim nadirom vrtloži – postajući nalik na podvodno rastinje, kakvo se obično združeno drži pred naletima vetrova.

Crvena (podzemno-izbačena, srce-pulsna) zemlja te (zagrobno obasjane) pustoši, filtrira uticaje zloćudnih zvezda na **novе zemne naraštaje** – i ove **povratno upisuje u iste**. Obogaćenje zvezdanih krakova novim *brušenijim* ukrasima.

Tek time *ona* – čiji je uzorak nošen u putnikovoj šaci – navodi čitave konstelacije nebesnika na samopreispitivanje.

Slom nebeskih tablica:

Želja pra-ideje (majke-sove) za potvrdom svoje pra-jedine mogućnosti **nesamerljivo ojačava u vakuumu** – u kome ona trudno iščekuje vlastitu opreku; ta opreka jesu uvrloženo-mrežaste tablice, pod koje se privodi trag njene samoizronele pojave.

Moraju se polomiti tablice (srušiti lestvice) jer ove pripadaju *ravni uskrsnuća; sferi nesaznajnog*, za koju je potrebna – *herojska* – spremnost na skok. A dokle god se one – kroz pokretne zavoje – daju sopstvenom iščitavanju, sam subjekt iščitivanja ne može izvršiti (*pravovremeni*) skok; tj. ne može ispuniti tablice, jer ne može ući u oblast apsolutnog rizika iz

koje se one same ispisuju: sopstveno znanje o iščitanome ga sprečava u tome.

Iz tog vrtoglavog iščitavanja *odmaknute sfere* dotekla je i predstava o *nužnoj dobroti* te iste, i to onoj koja nagoni zemnog sagledavaoca na – u svom pra-razlogu ne-preispitanu – delatnost: odluku na – *preuranjen* – skok. Ali, prava njegova delatnost može da izvire tek iz sloma prisutne lestvice vrednosti, ili, beline njegovih olujno-raskrzanih velova.

Teza o zlu nebesnika:

Postoje neki od duhova koji čine nadnebesku elitu, a koji uopšte nemaju samobitno postojanje – te koji čine mrtva slova tablica. I oni usisavaju pojavno mnoštvo, sakupljeno-oko-prestola, kao jednu nepreglednu mlečnu prašinu. Na taj način postade plodonosna glina (klupko mrtvih reči) iz koje proključava nov (širesmisleni, izvanprestoni) život.

Postoje i oni koji takvu samobitnost imaju, ali koji čine tek manjinu-unutar-manjine: podskup date elite, ili klijujući kapacitet vakuuma, skrit **ispod samih mrtvih slova**. A svi ostali duhovi – kovitlavo mnoštvo čestica – čine prelazne oblike između ova dva slučaja.

*(...) Jer nebesnici
nisu sve kadri. Naime, sežu
smrtnici pre do ponora. Dakle, s njima se
preokreće odjek. Dugo je
vreme, ali se zbiva
istinitost.*

(Helderlin: *MNEMOZINA* – fragment druge verzije)

Krilo Orfičkog Vetra

*Čudna bi noć u kojoj se toliki dasi gube
na raskršću odaja...*

*I ko to, dakle, pre zore luta po granicama
svega sa tim krikom za mene ? Koja to oterana
poznata devojka uz fjuk krila nađe da poseti
druge pragove, koja to zlostavljena poznata
devojka,*

*U času nad nepostojane konstelacije, izme-
njujući svoje reči za ljude izgnanstva, skreće
ka pustinjama u traženje mesta čistog ?*

(Sen-Džon Pers: *Izgnanstva*)

Plemenita Kalista – duh žar-ptice uobličjenja jajeta kosmosa, koja ujedno beše i sićušna kćer-duša svetlometno preuređenog haosmosa, još se sred svoje prasamoće poigravala dvojno-vihorskom silom; onom koja beše Snom ispovrnut *levak njenog samopretapanja u nepoznat domen*. Ili to beše odnos nje prema u-Snu-zgodnom svetlo-zametku daleko buduće vasionie; – *prema njome* smišljenom zakonu sapostojanja bezbrojnih svetova; – prema zlatokrilo-šumnoj kretnji Deteta Erota, koje se provlačilo kroz džinovsko cveće: davni plod vodokorene zemlje. Dakle: “Lahor i more u izrekama našim i u rađanju zakona naših...” (Sen-Džon Pers: *Morekazi*)

“...Pravilo dato s najvišeg sjaja: žensko telo – zlatan broj!” (Sen-Džon Pers: *Morekazi*): upravo stoga *njena dvojno-vihorska* sila odgovaraše njenim razavijajućim krilima, što sačinjavahu **strujnu osmicu**: – tačnije, tročetvrtinski većem, *levom krilu* (koje je crno, sa plutajućom belom tačkom u sebi) i jednočetvrtinski manjem, *desnom krilu* (koje je belo, sa fiksiranom crnom tačkom u sebi).

A *njeno* levo krilo jeste mesto brzih izmena; lakih spojeva između sila svetlosti/poretka/središta i tame/haosa/vakuuma; dok je *sam događaj suočavanja* između te dve suprotnosti – kao ono još nesaznatno izvorište njihovog isprepletano-sudarnog, predušnog kretanja – odslikano na *njenom* desnom krilu.

Ono što izražava levo krilo (*odnos u samoj prametafori – kružnoj slici podzemnog neba*) trajnije je od onog što je predstavljeno desnim (*sušret dveju paralela, od kojih jedna mora da preklopi drugu – desna levu – i time zauzme njeno mesto*). Zato se desno krilo urušava-unutar-sebe, postajući **lepo oko**: ograđeno strmo jezero, kakvih ima u polarnim planinskim predelima. Stoga je i samo to i takvo oko fiksator krajnosnog učinka Krilom Olujne Noći obuhvaćene “kavge svetlometne” (Sen-Džon Pers: *Morekazi*), zapodenute između uzajamno suprotstavljenih ideja, razbijeno protiv-refleksnih eho-sličica – što odgovarahu svoj budućoj neizbrojnosti zasebno-sunčanih svetova.

* * *

A) “Strašni prsten sanjara” – što “obuhvata magnovenje nesmrtnog užasa nekog: ogromno dvorište popločano gvožđem preko zabranjenih mesta, i lice namah obelodanjena sveta čije naličje nećemo čitati više.” (Sen-Džon Pers: *Morekazi*) – najpre beše obruč usitnjenja crnog kristala – *sunca svete melanholije*; ili je on u-sebi-zaspalo oko – što gleda, kroz svoj majušni prozor, jedan daleko-odgođen sudar svetova. I to je potraga snevača-u-snu za *mestom preseka* – dakle, *u snu san*, kao onaj traženi *stamen-sred-haosa*, koji bi ujedno bio *kristalna podstruktura* podržavanja olujno-vodene – pomahnitalo eterične – površine previranja pisarskog mastila. A to je ono mastilo koje trajno pritiče s lila-plavih jezičaka – zasoljeno-kapljivih isećaka penušave plime govornih svetova.

Katarina Ristić Aglaja

Međutim, beličasta zvezda-mesec – *košuta vazdušnog prostora svesrca, u svom progonstvu* – beše otepljeno belo središte crnila toga prstena – u vidu preudaljenog Jastva Krilate Noći. Ali – iako sama bela – ona posedovaše crnu tačku, kao urođenu klicu zla u nestvorenoj svetlosti. Taj eonski udaljeni hladno-plameni ostatak beline jezgra, kao odsev dogorelog fitilja ili mesta pomračenja prvog sunca (zvezde-mesec), beše ona dugo tražena tačka ukrštanja, predstavljiva tek slikom vremena “od pre stvaranja”; odnosno, prikazom ukrštanja paralela u prostoru opšte neodređenosti – od kojih je jedna nužno morala da prevlada, kako bi uopšte došla do pojma o samom mestu uzajamno željenog im susreta /u jednoj principijelno nezahvatljivoj beskonačnosti/.

B) Događaj inverzije praosnovne suprotnosti levog i desnog (i naknadna samorefleksija beskraj):

U *levog krila* – **bela tačka u crnom polju** činiše budnost suzno-plamene kćeri (dušu prvostvorenog kosmosa); i ona je zgođena unutar prajajeta sopstvene joj svetlozačetne majke, koja beše ujedno žar-pogledna ptica sveprotežnog daha haosmosa – bipolarna ptica razvojnih krila; dok u za trećinu manjem polju *desnog krila* obitavajuća **crna tačka u belom polju** (koje je samo blizinom uveličana bela tačka crnog polja: – njen **podskup**) beše tačka zračenja što je otrgnuta od putanje sveobuhvatne svesti – talog sebe-proždiruće kružnice primalne svetlosti. Ta tačka je ujedno vršak koplja izazivanja onakvog grča u dno-onemelom joj srcu – *skritom pupoljku vasion* – kakav jedini iznova pokreće tajno-kolažerski rad njegove svetlo-zametne pumpe.

Bela tačka beše podskup crnog polja levog krila, a crna tačka segment belog polja desnog krila – koje je, sa svoje strane, takođe, **odmetnuta pod-**

skupovna tačka: s desne/isklopne na levu/uklopnu stranu. Tako *crna tačka najpre razbija i izgoni belinu polja desnog krila, i spaja se sa crnilom polja levog krila – koga iznova izvlači na desno, i tako istrgava-za-sebe proširen prostor pojavne mogućnosti: – istinu ospoljenja svoje tamnobojevne esencije*. Tako levo krilo (kao kaos/”zlo”) nestaje i postaje samo odsjaj crnila desnog (kao razvojne jedinice kosmosa/”dobra”); te se još međutrenutno ispuni mrkim pegama, koje su obrnut odsjaj svetlih pega desnog krila – gde je svaka za sebe zasebna oaza, kao odlomak razbijene beline jedne beskrajne pustinje – utočišta svih izgnanstvenih dahova.

Figurina od smole

Lutka skrivena u godovima drveta (njegova najintimnija ličnost; prapra-unuka podzemno-sunčane starice) postaje vremenom sve manja i manja – u korist svojih proširenih odjeka koji prate, talasaju i preokreću njenu prvobitnu nameru: da izađe napolje i udahne talas daljne atmosfere.

Zbog te nemogućnosti, ova lutka se žarila u samoj sebi, a mozak joj je proključavao – postajući sve više nalik purpurnom jorgovanu. Tako je ona isušila sokove stoletnog stabla, a ono-kao-umiruće počelo je da ispušta smolu, nektar samopomazanja (suze davno zaboravljene starice).

Kapi smole padale su na zemlju s jedne adventivne grane, i stvorile ljudsku uspravnu figuru. I kada je sputanost žive lutke dovela do ključanja njenog mozga – i kada je ovaj isti oslobodio munju, koja je rasula cvetiće sopstvenih mu misli kroz gornje-nebesko crnilo – nepomična figura-od-smole se ispuni bojama /ovog posmrtno-sunčanog vatrometa/; te oslobodi vlastite mirise potekle od žrtvovanog prastabla. Tad ona načini prvi po-

Katarina Ristić Aglaja

kret, proistekao iz njene sopstvene (– s polukružnim vremenom naizmenične tiranije tamnog starca i svetle starice više nepodudarne –) volje.

Persefona & Hekata

Dah neutažive osame huji kroz strune njenog tela dok naporno hodi po predelu odbeglog sećanja. Samosagorelo zlo rajskog preobilja Lemurije svelo se na ogoljeno granje puno zimski usnulih koštica, zrnca besmrtnosti u zaboravu. Kada upadne u procep planinskog zemljišta, granati izdanci njene glave i udova spašavaju je od pada u ponor svezaborava. Uspinje se ona polako ka planinskoj kolibi svoje starice, koju zna samo iz nepamćene davnine. Goni je srp narastajućeg meseca, dok je usporava srp opadajućeg. Čas je Kora čas Hekata. A ta se dva oprečna srpa (zakrivljena zrcala) najzad spojiše u kolut novog podmlađenog lica Staričinog i onog koga čini reljef nepoznate Mesečeve pozadine. To je lice koje je ostavilo svoj otisak na severnom polu još-ne-učvršćene kugle zemaljske. Tu je izdubilo zelenu dolinu, raj nepamćenog vremena izmaknut iz opšte struje kretanja sveta.

Leptir s krilom od jesenjeg lista

Gusenica što iz usnule lutke razavija krila, plamteći prst od rascvetalog voska, ili beloplavetna kapa vidovnjaka, osuđeni su na prevremenu smrt/gašenje.

Pogled unazad, na izvor vlastitog života/postojanja – u **izbočini napuklog ogledala**, odškrnutim vratima onostranog, ili pećini ukrštenih stakala jugozapada, gde je zacrtan put kroz njegove zubce: put koji ne vodi nikud do li uokrug štapa zabodenog u vodeni početak pri šupljem stablu podzemlja...

Odatle se – iz podvodne petlje tog korenja – **razvezuju slepe ulice**: one što teku ka pustoši jugoistočne strane, kud zaludno streme jablanovi pokušanog pogleda na budućnost...; dakle, rukavci nečije *izbegnute* smrti u preobilju.

Slogan svih smrti u čijem dnu stoji oko *treptave budnosti*.

Zmija stremi iz purpurne visine rajskog lišća u hladnu plavičastu dubinu *ovog* stabla – radi pronalaska učajurene lutke, kojoj preotima sunčana krila /postajući zmajem što otperja put zapada/.

Ali, na *nju* pade crven jesenji list – kakav joj dâde moć spoznaje sopstvene nad-lepote, što tka svoje šare u žalosti. I tek otad joj čežnja ubogog litalice, kao i oskudnost zemnog putovanja (u koju se uopšte utiskuje ljudska osobenost) postade milija od (preobiljem ljušteće, odmetnuto podzemne) riznice bestelesnih slika. I *ona* se tad nêmo zaputi na strmu severoistočnu uzvišicu; mesto čekanja apsolutno novih, pevno-stradalačkih otelotvorenja.

Produžen rep rajске ptice – eho zvonjave zanutog podzemlja – grana je bega mnogih duša iz *tamnice suštastvenog*.

&

Kada se Psiheja-život spušta ka senima u poluprozirnu šumu, po Persefoninom tragu, slepa se lastavica baca pred noge sa stigijskom nežnošću i zelenom grančicom. U susret begunici žuri gomila seni, dočekujući narićanjem novu drugaricu, i slabačke ruke krše pred njom u nedoumici i s bojažljivom nadom.

(...)

Ne čuju se ptice. Imortela ne cveta. Prozirne su grive noćne ergele. U svojoj reci plovi prazni ćun. Među zrikavcima reć je bez svesti. I polako raste,

Katarina Ristić Aglaja

kao šator ili hram ... O, kad bih mogao da vratim stid okatih prstiju, i ispupčenu radost prepoznavanja. Ja se toliko plašim ridanja Aonida, magle, zvonjave i razjapljenog ponora. A smrtnima je data vlast da vole i prepoznaju, za njih će se i zvuk preliti u prste; ali ja sam zaboravio šta hoću da kažem i bestelesna misao će se vratiti u dvorac senki. Sve nešto drugo prozirna ponavlja, samo lastavica, drugarica, Antigona...

(Mandeljštam: *Kada se Psiheja-život spušta ka senima*)

Žalosna ptica

Dok je vladao kružni tok vremenâ, ptica-selica je stalno menjala pol magnetnog pera vrh svoje glave. Ali, kada se ustalila na Severu, nemoćna da u jesen poleti (zato jer je jedno, spram nje pobedničko vreme stalo na čelo uzlazne spirale događanja) zov (nedogođene) prošlosti postade toliki da izazva u njoj grč. *Fontana svetlosti* što izvire iz *pernate krune* se zaledila i okovala pticu, a **glavno magnetno pero** je počelo da joj se koleba između dva suprotna Zemljina pola – opredelivši se za procep sred dvo-smernog vremena; tj. za prolaz unazad ka mestu izopštenom iz opšte struje: ka komori njenog uma, gde pluta ostrvrce od okatog kristala, koga napaja *kap s tavanice vremena*.

REŠENJE LAVIRINTA:

Oslobađanje Knososa

Pra-biće (majka-sova) koje **nije imalo opreku** (već se okretalo oko svoje ose) moralo je **samo da je smisli**, te projekcijom-na ništavilo **opropa** – u njenoj moći da opstoji. Tako je nastao Lavirint jednog svetlosno-osamostaljenog Pogleda: onaj koji je izraz usuđivanja pra-bića na

prizor vlastitog nepostojanja: četvorokut vlastite izopštenosti iz novonastalog sveta. I on – kao prostor mogućnosti suživota razlika – nastavlja da se multiplikuje (množi sa samim sobom): na taj način što se – projektovanjem u daljinu – smanjuje i (četvorodelno) doupisuje u samog sebe: kao prvobitno fiksiran *ram opreke*.

Tako nastaje *pododeljak* vizije pra-bića, koji određuje segment njegove (četvorokutne) sile: par (umnožavajućih, supersimetričnih) suprotnosti: Juno i Genije, dva (izlazno-ulazna) pola *nebeskog vretena* – koje, stalnim obrtanjem *oko svoje ose*, brusi *dijamant ništavila*; oplemenjuje prirodu svetlosti /kroti nepodnošljiv pogled čudovišta/; skreće je u prostor iza ogledala – gde ova postaje fugom svoje zemne utrnulosti; trepetnom i stoga slikotvornom **žicom harfe** – što crpi svoj život iz složenog mozaika vlastitog posmrtno-razbijenog zvona odjeka.

Ali – da bi ovo nebesko vreteno radilo kako treba – niti zemaljski vlasnik June /Minotaur/, niti zemaljska vlasnica Genija /Arijadna/, ne smeju ove zadržavati kod sebe: moraju ih otpustiti u Eter, gde će se ukrstiti – kao Heksagram, uzdignut simbol jednog pokretnog jedinstva.

Arijadna (samostvorena majka-sova, privremeno spuštена na zemlju) je otpustila svog Genija; ali, Minotaur (samostvoreni otac jednoroga, ili tvorac muzike osame) nije otpustio svoju Junu – eteričnu dvojnicu Arijadne, za koju je greškom mislio da je sama Arijadna, sasvim nevoljna da živi u podzemlju.

Tada je *ona* morala – predvođena Genijem vršno-ulazne niti nebeskog tkanja – da krene u bezdan Lavirinta; to jest, u preusmeravajući **bezizlaz** jednog zmajevski-svevidećeg pogleda – kakav beše hitnut u utrobu Zemljine lopte, još u vremenu *pre* postanja života na Njenoj površini. I da tada – stigavši do Minotaura, i to kao osvedočenje (odbeglo nezavisnog) života njene

Katarina Ristić Aglaja

zarobljene (pogrešno tumačene) praslike – preuzme Junu (žalom opijenu, svet-sku nerazdeljenu dušu). Tek time – iz otrovne bobice podzemlja ispredena – nit sudbinskog tkanja biva oslobođena nužde tkalačkog ponavljanja, i zakovrnuta tako da izbegne sopstveni prekid o *izdužujući špic vretena*. A uporedo tome i rog Minotaura beše zakovrnut u Mesečev srp; ujedno: pehar Venerinih suza.

Tako sa **olujne platforme sveznanja** (presto podzemlja podudaran sa najvećom visinom) biva spušten *kosi zrak svetlosti* – koji na nov neiskazan način obasjava ovozemaljski pravno-uspostavljen poredak: grad Knosos, koji je konačno preobrazio i izneo na površinu svoj najdublje-podzemni osnov.

Šiljak vasiona (crveni krug u belom trouglu; istaknuta Jedinica) je postao od **tronošca** (belog kruga u crvenom trouglu; utaknute Nule); i to onog što je postavljen ponad bezdna, tj. nad pukotinom između gornje i donje hemisfere, *zlatnog oblutka*. Na taj način je *dati tronožac* umetnut u *kuglu sveobuhvatnog*, radi spajajućeg razdvajanja neba i zemlje, – *uvis* šiljeći je!

Jer, tek Ideja o premašaju (prvo)-stvorene Celine uvodi u nju (kao piramidalnu) belinu (hučnu šupljinu) – Nulu upisanu u sam tronožac; čistiinu preuspostave božanskog subjektiviteta, odnosno, putanje noćno-paliteljskog sveviđenja.

Volja za ospoljenjem mitske šupljine jeste ta koja je indikovala unutarstvarno zlo.

Kugla sveobuhvatnog je – budući ispunjena pritiskom, ili, nedokučivom stranosti – već sama po sebi **demoniski premašaj**; san o sebi

samoj, *s onu stranu* vlastite prvostvorene granice; polarno-svetlosna prikaza prve, same i samoizdvojene zvezde, što se kruni u *drugu beskrajnost...*; ona što jedina zrači „strašnim dostojanstvom udaljeno-prvobitne nevinosti”. (H. Broh).

Time što je – skritošću kljuna – omogućila pojavu/vladavinu svog Odlivka/Senke, kugla je zaprečena u mogućnostima daljeg tkalački prodisavajućeg širenja /susretanja drugih kugli/. Ali se zato preokrenula u **unutrašnje prostranstvo**, da bi – akcentovanjem svoje unutrašnje-potporne razlike, prve polarizovane krajnosti – učvrstila merilo/svetilo same ove *sobom prvo-hitnute* protivnosti – **kao nadkrajnosne**; dakle, projektovala je svoju kresavu nesvodivo-unutrašnju razliku na spoljašnje joj crnilo, u kome se jedan njen kraj utopio **a drugi nije**. Ovaj drugi je postao polarna zvezda: ona što svetli onkraj ponora.

Tren svetlo-prelomnog „ili-ili”: razrešenje Sopstva od Zlog Dvojnika, kroz dugo odlagan susret sa njime.

Šestarenje Večnosti

Belo skriveno središte unutar srca gavrana koji šestari nad predelom, obeležava jedino tišinsko mesto unutar Podzemnog lavirinta Sunčanog grada, koga je oganj ljudske pohlepe pokopao i osudio na nepodnošljiv viševekovni bruj – izraz svog melanholičnog samozaborava.

Otud **dubina priče** jednog gavrana, koji **meri stupnjeve** narastajućih bolova vrh *tesne zemljine kore* – koji su prvobitno bili nepojamni, da bi tek kroz svoj savez sa dalekim prislušavaocima postali pojamni: i to kao *kristal-koji-raste*, sasud odjeka tuđinskih patnji; a zatim, krst sapat-

Katarina Ristić Aglaja

ništva, utisnut na mesto spoznatog vrhunca – u vidu Grede, što podupire odmetnut, zanavek putujući Šiljak pojedinstvene volje; odvaljen pramac Lađe Argo, koji, sećanjem na Hrastov dom ptica, peva.

Jezik ptica

*Čudovišna, u beskrajnom samoosvetljenju, njihova
zaliha učenja;
A oni, prognani u skladnu ekstazu
I heroizam otkrivanja.*

(...)

– Da li se to drevno divljaštvo oprašta? –

Rembo (*Kretanje*)

Plemenita Astreja (samožrtvena Daleka) nije uspjela da znanjima iz *sveta nadmesečevog* usavrši ljudsku prirodu, a samim tim ni da učvrsti (odveć kratkotrajan) pravedan poredak na Zemlji. Uspjela je samo da usavrši *Spekulum* putem koga nebesnici osmatraju zbivanja na Zemlji, i time ublaži istoj krajnju presudu...

Ali, od prizora tog zemnog nesavršenstva umrlo je biće Mesečevo, ostavivši za sobom **jezovit huk**; istopilo se ono, te je od njegovog Lica ostao **srebrni rog**, kakav je ljudima služio tek za uspomenu na izgubljeno pravreme...

Tada se pojavila prva odmetnica Kosmopolisa, istim srpom naoružana i iz šume vrebajuća, Artemis (da li sama Astreja, u svom preobraženju?); ona koja je uporište dostojanstvu ljudskog roda pronašla u (ponovljenoj – izgubljenoj?) ophodnji sa divljim životinjama (posebno: noćnim pticama). Samosvojnost zveri beše kvalitet koji je uzmakao čo-

veku Kosmopolisa. Jer, zver je nosila u sebi latentnu moć saznanja, veću od sveg zvezdanog znanja: – *krik prvog pitanja*.

UZNOS U HIPERBOREJU:

Oslobađanje Jednoroga

Potopljen grad – koji je rastao previše u visinu, u pokušaju da dohvati Veneru – prekriven je šumama koralala: svakom prestupniku toga grada zasebna koralna statua patnje, odnosno, sediment bola koji je premašio granicu izdrživog. A statua koja otelovljuje najviše stradalačko stremljenje ovog grada, jeste statua Jednoroga: bleđa usnula devojka crnoljubičastih očiju, u čijim zenicama se ne ogleda *niko i ništa*, jer sadržaj njihove vizije premašuje *prag zamislivog*.

Ona beše jedina od preživelih stanovnika ostrvskog grada, jer ju je more izbacilo na prvo susedno kopno, ali je bila ugrabljena rukama jedne starice – odnesena u visoku kulu gde življaše u zatočeništvu: zbog odbijanja da prihvati staričinog sina, na njeno urođeno znanje namerenog čarobnjaka.

Imala je sa sobom *knjigu*, u koju su – poput tropskih lijana – urasle otpale joj vlasi bledozlatne kose, a čiju kopču niko nije umeo da otvori: to je mogao samo *koralni rog*, koji joj je noću izlazio iz čela, a zorom se vraćao nazad u žalostivu pećinu njenog uma.

Rog je imao svojstvo da ispušta jedinstven **podčujni zvuk**: onakav kakav je mogao da čuje samo onaj koji je bio u daljno-poredbenoj srodnosti sa njom. A to je bilo jedno posebno biće – koje je noću uletalo i izletalo kroz tamnički prozor njene sobe: poluzmaj, polučovek, u kome nijedna priroda nije uspevala da prevagne. Ono je jedino iščitavalo sadržaj njene knjige – *pesmu rasporeda sunčevih mrlja* – što je omogućavalo nje-

Katarina Ristić Aglaja

govim krilima da razviju vlastiti spektralni dezen. Tako je jedne noći uspeo da je na svojim novim – raskošnim – krilima iznese kroz uski prozor kule.

Ali starica je čula lepet krila i probudila se; dohvatila je svoje namagnetisano, krilima opremljeno ogledalo i s ruku ga pustila da poleti, da bi ih pratilo kroz šumu. Ogledalo joj je donelo tačan podatak gde se oni kreću i dokle su bili stigli. Starica pogledom umanji i zatoči krilato biće u staklenu kuglu – koju ponese brzak šume. A odbegla devojka oseti ovo njegovo smanjivanje kao **stezajući обруч oko sebe**. Iscrpna otežanim disanjem, nije mogla da pojuri niz brzak i dohvati kuglu. Ostala je da leži na zemlji. Ali kada joj je rog ponovo izašao iz čela – zato da bi otključao knjigu koju je neprestano držala na grudima – oko nje se okupilo jato leptirova. Željni da unaprede svoja krila, prislušavali su žalopevni sadržaj knjige – koji joj je izalazio kroz jednorog.

Titraji krila okolo njenih grudi postadoše tako ujedinjeni da razbiše okivajući je обруч; uporedo: magnetno ogledalo starice. Tada se i krilato biće oslobodilo kugle i vratilo do svoje prave veličine. Krenuvši jedni drugima u susret – oslobođen čovek-zmaj i devojka okružena leptirovima – dogodio se čudnovat preobražaj: svi skupa postadoše nova vrsta, uspeta uz svetloprodužen rog – **nikao iz kopče njene knjige**; ljudi-leptirovi što odleteše u nedaleku, ali oblacima skritu zemlju klijanja džinovskog, lebdeći-izokrenutog drveća i cveća. Tu čekaše na preobražaj ljudskog roda – čiji je stub uznosa ovaj samonikli koralni zamak: jednorog neispevano-svetske žalosti.

Žalopev Mesečeve Boginje, što baca pogled u dubinu Spekuluma, preinačuje čitavu povest Zemlje...

Uzorni astralni svet, optičajni kristalni cvet, ili levak vihorskih elemenata, jeste *tavanski izmešten ostatak* jednog vremena – koje je *iscurelo*

kroz paučinsku *mašnu*. Jedino srebrna kopča Knjige čuva sećanje na njega, koje se odigralo na južnoj Zemljinoj polulopti.

Skriven sklad Dubine i Visine, što stoji u Spekulumu (Samostojnom Krilu Noći), omogućio je da se bez bojazni *iznova* prizove Dubina i time *produži* Visina (kljun samosvesti, zarobljen u sferi). I to sve do tačke pronalaženja (oprečnim Ogledalom preotetog) Knjiškog jezgra-u-rasemenjavanju.

Međutim, taj vid *gornje-osmatračke* zaštite prestaje kada se zemni tragalac susretne sa *krajnosnim ponorom*; suoči sa Licem Svedoka, Gospom Strave; Okićenom Fasodom nečeg što se zbivalo unutar Olujne Sfere, usled čega je ova patvorila Njen udaljen, hladno-zvezdani izraz.

A to je **srce-pulsno, imenujuće** pogađanje one nepremostivo-odstojne, uvek već kolažno-pomerene, i time falsifikatne tačke – na kojoj stoji Tvorac Knjige; tačnije: *onaj* koji vrši šestarenje jezerskog kruga na kome *neznana* stoji i kliza se, bacajući vlastitu senku još u stihijskom pretpočetku; te koji vrši fragmentisanje jezerskog kruga koji je beskonačno deljiv, jer preklapa donju otežalu poluloptu, more prvog postanja. Otud sledi Rasklop ili Listanje Knjige. A potom nastupa povlačenje suznih trepavica osmatračevih iz mora te otežale plaveti, te građenje uvis žalopojne katedrale od inja; ponad svega uzdignuta **uska platforma**, gde stupa Dodatak Knjige, u vidu divovske moći usaosećavanja s onim *ustajalo-bezizraznim dole*. Dveri ukrštanja *gornjeg /upisivalačkog/* i *donjeg /ispisivalačkog/* ambisa, duž paučinastih stepenica Neba.

Iz Fasade uzduž naprsle Sfere najzad izbija Munja, čija bledozelena grančica proniče sive oblake: kamenite obale Hiperboreje. Tek time ona iscertava put sublimacije gneva Potisnute.

INDIGO DETE

– meta starog zvezdoznanca –

Lebdeći zemni predeo sveprisutnog detinjstva, davno bejaše izgnjen: iz plama samosvesti Majke-Prirode u dolinu planinskog venca – što ga štiti i zauzdava u težnji daljeg rasta ka vrhu gorećeg fitilja beskonačnosti. Tako on pronalazi hučne pukotine u glasovnom stenju, što ga granato sprovode do Severnog mora.

Severna Samostojna Zvezda je žalno zgasla i zakivajuće pala na dno mora, a koloplet zvezdâ okolo mesta zastrašujućeg odsustva nje sâme ostao je neodlučan: – po pitanju toga u kom smeru treba nadalje da se vuku zvezdane uzde! Tad on uvide da su one **prekinute i skrenute** na drugo mesto: ka hridma obrubljenoj zelenoj udolini, gde se upravo ote-
lovilo Indigo Dete: sediment Majčine poslednje – za noćni vid razbistravajuće – suze.

Ono jedino zna mesto skrivanja oreola posmrtno samosvesti Majke, kao i put povratka Njenog na nebo Plejada. Jer je to ujedno i **put povratka** Detetovog – kroz tunel omfalosa – u Pravreme vijorenja *prostirke srebrnog mora*, na kojoj se /zajedno sa zvezdanom kolevkom/ ljuljalo *korralno prestolje* Majke. Obe bejahu nerazlučene – Majka i Kćer – tako što Kćer beše ostrvo koncentrisane, večno-oplovnog samosvesti Majke.

Ali, samo je Indigo Dete (ta Kćer) moglo da sagleda sliku obećanog zavičaja-u-ovostranome – kao sliku budućeg ispunjenja! Samo je ono

Katarina Ristić Aglaja

znalo da srebrnim koncem vlastite kućne prostirke satka Mesečevu orbitu, kakva u sebe preduračunava i sopstveno retrogradno kretanje! Samo je ono znalo da pomno`i Jedinicu (samostojnu zvezdu) sa Nulom (hućnom puninom).

Nasuprot ovoj šupljini zgaslog zvezdanog uma, što nêmo osmatra svoje vakuumski otelotvoreno Dete Providenja, jedna *zemaljska majka* maćjeg profila dobila je na čuvanje, u drvenoj planinskoj kućici udoline, malu bistro-poglednu devojčicu. Ona je ležala na srebrnoj prostirci, satkanoj od *do-nje-spuštajućih* niti zvezdanih krakova, koji su ponad nje tvorili još i proziran baldahin! Pri tom je ta nova majka sedela na koralno-crvenoj naslonjači, smeštenoj ispod velikog zidnog sata koji je bio prslonjen uz odžak. Satno klatno je, u isto to vreme, odražavalo kolebanje u *nebeskoj majci* ptićjeg profila *njenog* primalno neodredivog identiteta – čiji zastoj u samopromišljanju bî prenet na ovu zemaljsku majku, koja stoga postade varljiva (jer prevarena u pogledu toga da sâma stoji iznad zemaljskog zakona).

Varljivo mnoštvo-u-Nuli, ili buket suprotstavljenih Majki, moralo je sačekati čas svog sazrenja te satnom kazaljkom biti obele`eno u svom vršnom, sveprepokrivajućem talasu: prošaputanom imenu prvoustoličene Majke. Ovako se ono svelo na skućeno mehurje svejednote, koje pluta bez cilja u granićnoj zoni dvaju sutona.

Ali, ko je izazvao zastoj klatna-u-noći, usled koga se pokret belih zavesa na vetru, kraj širom otvorenih prozora kuće, najednom ukoćio? – Uljez što se šunja okolo kuće, putnik iz obliźnje daljine, čije je oko dugo već prebrojavalo eone, ali koji nemaše hrabrosti da se rastane od *slike idilićne nekadašnjice* (koja nikada nije bila, već počiva u obećanju umrlog

zvezdanog entiteta); **te koji imaše plan**: da nestabilno-zemaljsku majku ovog *odozgo* začetog Indigo Deteta, podvede (trikovima zamene njihovih identiteta) pod okrilje davninom datog, hladno-zvezdanog obećanja...

Jer, on shvati da Indigo Dete (– umnožavanjem treptavih latica zvezdâ, ili, širenjem obruba lebdeće krune –) za predug period zapečaćuje **nepriстуpačност središta** Severnog Kruga; čini da ono bude zatvoreno sve do isteka ovozemaljskog vremena... Ali, on ne shvati da je Indigo Dete zaveštanje umrle Majke Noć (zgasle najdalje Nekretnice) – kroz čiji limb će *ona* uskrsnuti kao *kosa svetlost* rosnog oživotvoravanja smrtnih stvari... Jer, Presto Noći je ostao prazan; znači li to da on radije pripada ili ne pripada svima? Ako je slučaj ovo drugo – niko to ne zna osim Indigo Deteta! Dakle: to Dete je **prepreka** povratka čovečanstva u rajski suživot, na čijem čelu mora ipak stajati neko – makar i na silu žrtvovan.

On dobro promisli situaciju, ali ne shvati najbitnije: da je Koralna Stolica Majke – koju pronosi burno indigo more – ne samo neprisojiva, već i neustupiva!

(**Stolica Pravde** – kao optočena tiho-zmijolikim strujanjem dobro joj skrivenog razloga pratamne volje – **ne samo što je neprisojiva, već je i neustupiva!** Budući da je strukturalno „klizava“, ona se zbiva kao „more nevinosti Suncostoja“ /Sen-Džon Pers/ – zato jer večno putuje u *mestu raskršća*, nikad ni ne misleći sâmu sebe, jer je uvek milionito već pomišljena i pre nego što bi stigla da se samosagleda...; ona je, kao *vrhovni označitelj*, upravo ona dušom ispunjena *pisaljka sna* što s nadvisine vodeće-olujnog talasa vazda do-ispisuje šarulje podzemnih lavirinata, iz kojih joj pridolaze dugo čekani prislušavaoci – a iz kojih joj upravo izranja i sopstveni subjekt krajnje-napete budnosti; – upravo onakav subjekt koji poput *naglo-raspletnog krila pravde* dolazi sa zakašnjenjem...)

Katarina Ristić Aglaja

(...Tako izvestan nepojamni pra-subjekt pravde nadolazi tek kao retroakcija u odnosu na ono ne-pravedno blago-kolebljive neutralnosti samog pra-sna; – odnosno: kao jedno zalomljeno-šiljato ogledalce /izlučeno s zamagljene očne površi/, koje čini dvospojnu vratnicu ogledanja-u-sebi tajne večno-produžnosti sâmog /u zenici oka začetog/ sna! Pri tom, od ove mikrospojnice jedino i zavisi sâm neiscrpni sadržaj sna. Jer kada se ovo ogledalce samo za stepen pomeri iz datog mu ležišta, ceo njegov jednom odliven sadržaj – srž večno-produžnosti sâmog snevanja, tj. ceo onaj jednom oglednut sadržaj koji se inače uvek vraća svom pošiljaocu, tad biva proliven u nepovrat ... ; i stoga je to ono uho selektorske budnosti snevača, ili, u morskome kamenu preoblikovan mač slušno-iskonske diskriminacije.)

(...Tako izvestan nepojamni označitelj, u primarnoj mu odluci da najpre označi tek samo beznačenjsku širinu sopstvene smrti, utiskuje svoj „umiruće-subjektivni“ ostatak na sveopšti ekran – zračnu čistinu predmanifestujućeg. Međutim, sred zanemele mu *nigdine utočišta* prerano osamostaljeno *biće praoznake* (– budući ispisano na *srebrnom ekranu, dvostruko-dvostrukom zrcalu Harmonijinom, odozgo* utaknutom u *zlatnu kuglu*; to jest, u onaj *poprečni presek haosa* koji, kao *rasklop prevremenosti sâme*, najzad biva prosečen *krstom* i pretvoren u *točak/sat/monadu* –), tad postaje *zloćudna nekretnica*: – „podla zvezda sa rožnatim kljunom, što beše zamrsila tragove i preokrenula znamenja na trpezi voda“ /Sendžon Pers/, – a koja, pri tom, beše još i patvorila pečat tuđe joj smrti u lakomourušiv temelj svog novopočetka. Otuda se zlo – na ravni praroditeljskog simbola – beše pojavilo kao sâm zaborav smrti; kao zaleđenje zračno-snovidne struje **samo jednom** zbilog premosta ponora nesaznajne stvarnosti... ; i to je ona struja koja ostade da zanavek prekriva ponor svoje sopstvene mogućnosti...)

Opremljen kapom-nevidljivkom ušao je, napokon, u planinsku kolibu, i naoštrenim prstima pokidao srebrne niti baldahina, koji je povezi-vao Indigo Dete s daljnim sferama – onim koje su ga blaženo motrile dok

je obrtalo i prekrajalo njihov koloplet, te izvlačilo *svežu nit* za svoj zemno-nebeski vodokoren! U tom trenu Indigo Dete – zapahnuto dahom osporavanja sveg onog njemu najvlastitijeg – oseti neopisiv nemir i tuđinu, naspram zemnog prostora u kome se rodilo! I ono, kao svojevrsan *indigo božur začet u dubini noći, odbi da pusti zemaljski koren*; sav se svî u sopstvenu milionito latičavu šašku-bez-peteljke. Iako vesnik novog vremena, ono ne udahnu spoljni vazduh više!

A pri tom, hipnotisana zemaljska majka, umesto da trezno saoseti sa detetom, bî poistovečena sa njegovim bestežinskim stanjem: dobî osećaj da se uzdiže u svojoj koralno-crvenoj stolici u visine, dok ona zapravo putovaše sa istom u dubine. Tek kada dosegne poslednju, otrezniće se i videti posledice svoje omaške. Jer, lift-u-odžaku neće više da kreće nagore. Jer, pauk-u-dubini traži otkup za ovu pridošlicu: – silazak u donji svet mrežastog oka selektora, koji bi ga razrešio prekomerja! Moraće tu da čeka, zatvorena, dok se ne otkopa čitav rudnik lako-zapaljivih, otpadničkih metalurških slika; te dok se ne izvrši konačni odabir među njima. Polje neodređenosti-u-tkanju sazveždâ tek tad može biti ispunjeno prefinjenim detaljima.

POGLED U DUBINU VREMENÂ

– poema o vučici –

*Napraviti krug oko sveta –
to nije mogućnost izbora već pravo na pogled.*

Seneka

&

autopoema vučice:

Iz presićenosti okićeno-nebeskog sna padam u oskudnost zemne sadašnjice; ulazim u telo čovekolike vučice, koja je u žalnoj potrazi za svojom vrstom – ni ovozemaljskom ni onozemaljskom, već sudnje potresnom i postistorijskom.

Penjem se na uzvišicu Severa s koje vidim – u dalekoj rupi jugozapadne strane – rodni kraj /koji je od ovog života/. S moje leve strane se vidi pustoš gde huji dah najstarijeg prošlog života – na jugoistoku. A to je upravo onaj dah koji je meni neznano obasjao *školjku detinjstva* i razotkrio *njen*, biljno-ozvezdanim šikljanjem podzemlja zatajen, *greh*. Dakle: zlo upoznato već u samom srcu detinjstva, gde i jeste začeto kao onakav dramski zaplet kakav utire put dalekoj neispisanoj budućnosti.

A na severoistoku, iza mojih leđa, nazire se ostrvo preživelih vrednosti iz svih prošlih života, plus meteorska udolina poslednje jer samo-

Katarina Ristić Aglaja

spoznate stranputice. Severozapadna strana – skrta u dubini useka dveju padina, ali šireća poput lepeze svih nijansi sutona – ona je što čini predgrađe grada, što oholo prećutkuje seosko poreklo sopstvenog življa: takođe je mesto prisećanja na najbliži moj prošli život: kuća na litici okrenuta prema hladnoj severnoj vodi; ona koja je ne drugo do životna prekretnica, obasjana dušina čekaonica: prag uspona u posmrtnu dveru.

To mesto drhtave sutonje svetlosti najpre prihvata u svoju lebdeću sferu, a zatim dekonstruiše potkrovlje moje rodne kuće – tako da ono u sebe dodatno ugrađuje kubeta, „durbine“ progledavanja u prostore iza horizonata: onde gde krošnje na liticama najzad izvlače svoju dominantnu granu, odrednicu svog karaktera, što grčevito stremi k rekama – a koji je u preobilju školjke jugozapada ostajao skriven.

&

Sadašnji život *lutajuće vučice* – kao greškom bačene u sredinu koja ne razume njen prenatalni jezik – nije ništa drugo do li održavanje na **zemnoj raskrstnici**; – prekretnici koja određuje šta će iz davilačkog preobilja davnine (vremena njene vladavine-i-izgnanstva) preći (a šta ne) na ravan uskrsnuća (sferu usaglašenih vremenauskrsnuća).

Njen *odozgo* primljen manirizam je ono što je dugo održava na toj *klizavoj* poziciji. Ali ona će – istekom određenog vremena – odatle pasti: zato da bi se sâm taj manirizam – *koji raste odozgo nadole* – dogradio do svog temelja-u-dubini; i time – *razuđivanjem u lestvice međuprostora* – prožeo sve svetove.

Ali, to nju izlaže sasvim novoj opasnosti: obrušavanje njome prvobitno-videnog redosleda vremena u središte zemlje, tj. ponor zvezdanog

kladenca. I to zarad preinačenja raširene lestvice *njenog uspona* u sužene lestvice *njenog propadanja* – u međuprostor, koji je bez kraja i početka. A to izaziva **pomamu kod zatočenih duhova podzemlja**: oni stiču utisak da vučica pripada njima (kao tamni izvor zračenja, otrgnut od tiranije Sunca); te da mogu da stignu (preko raširenog krila nebeske majke, što baca senku na zemni predeo) do svog cilja (vrha katedrale svih vremena, što otključava kapiju beskonačnosti) pre (Suncem određenog) vremena.

&

Dakle: – *vučica* je od nedohvatne Krune Severa napravila Levak, što dubi i otvara Podzemlje: put izjednačavanja dubine i visine – na njihovim vršnim tačkama. I to sve radi destilacije etera, kojim se puni pehar što se peni prekobrojnošću idejnih slika. Ali, zarad toga je *ona* postala META onih koji takve ideje nemahu. I to sve dok joj se /od siline pretrpljenog šoka/ ne izbriše skoro/površinsko a otvori daleko/dubinsko sećanje: ono za koga ona ima pripremljen jezik simbola – koga je, u trenucima svoje samosvesne odsutnosti, gradila. Tako je njena žalno-svinuta strela *pro-iz-volje* – volje-za-preuobličanjem sledâ životnih razdobljâ – proletela /u poslednji čas pred izdisaj/ kroz obruč /htonske/ žgadije /jer ju je ovaj do tačke gušenja stezao/, i tako stigla na **odredište**: moćnu severozapadnu uzvišicu, sa koje se pružao pogled na jasnu prostornu odrednicu svih tih kreativno-uneređenih razdobljâ – od kojih svako sadržavaše po delić od svakog drugog, bilo prošlog ili budućeg: ornamentika sunca onostrane zore.

&&

Ovo je taj dublje-spojeni raspored razdobljâ, u preuobličenom umu vučice:

1)

Prednost je naći se u neprijateljskom okruženju, radi prevazilaženja majčinske empatije i osvajanja prostora za novo stvaralaštvo. Ali, kako se snaći u **kvadratu izopštenja**? Kako formirati svoju klasu koje nema, kako pronaći svoju vrstu koja je od prepotopskog vremena? Da li kopanjem prolaza u Zemljinu dubinu, gde se odvodi i prerađuje sav otpadni materijal Psiheje, da bi se zatim taj isti paučinasto-lako pripojio odraznoj slici nebeske visine? „Otvoreno je Nigde smeha, gde zvezde plove na dnu voda“/H. Broh/. Eterični Dvojniki (ne dvojnici Jastva, nego dvojnici Drugog – koji privremeno boravi kod nas, kao kredibilitet naše besmrtnosti) mora biti pušten niz crnu reku, što se uliva u podzemlje – ne bi li odatle izašao u prostranstvo mnogo šire od nadzemnog! I svojim *vetrokaznim krilima* pohvatao *stanice zloduha* – ponevši ih iznova put nadzemlja! Vraćen plimatski talas progutanog ugarka zore, praćen kukurikanjem petla – prvog prevratnika.

Jednom sopstvenom, polarno-rođenom svetlošću Zemlje, obelodanjen je greh u srcu Sunca – od koga se skamenilo Lice Mesečevo i utihnulo žalojev Njegovih kraterskih usta. Jer, ono – iako za ljude životodavno – nije sunce od-prvog-postanja; ono se nahranilo dragocenim otpacima tog prvobitno ugaslog... Otad je ono velika kićena zver, žderač svega sitnog, drhtavog, povučenog... Jer, njime je **nepriznata vrlina** prve povučene zvezde osvita...

Kćer umirućeg sunca, svetlopismena kobra ili nezamenjiv faraonski ureus, vozila se spokojno svake predvečeri na krmi barke oca svoga Raa. Najedared se okrenu i spazi da njega nema: prevrnuo se iz barke usled prekomerne mase, a zatim pretvorio u đubre koga reka ponese u donji svet... Ona to nije znala, ali to je bilo neminovno da se desi. Jer, tek od

prerade toga đubreta dobija se svež paučinasto-gradivni materijal, kakav bejaše neophodan radi toga da *ideja samostojnog otpadništva* sazda sebi hram... Istovremeno, to đubre je bilo toliko preobilno da je neprestano omogućavalo Ra-u da se iz podzemlja ponovo rodi, te da svojom jarkom svetlošću podjarmi nadzemni svet. Izdanci zemlje su se osušili, šume se svodile na oaze – gde je još tinjao svetlozeleni plamen samodovoljnog života. Na jednu od tih oaza sklupčala se i svetloplismena kobra, ostavivši tačan kameni zapis o svetu koji nestaje.

2)

Daleko sećanje otvorilo se u vučicinom umu, zahvaljujući šoku koga je ona doživela pred usudom izvitoperenja njenih sledbenica: takođe, usled poljuljavanja temelja – združenog daljnjeg korenja – svih svojih kuća i stanica.

Khora – izrasla iz procepa dve večnosti – što hučno isijava s zaleđine Meseca, postajući (pismeno) vidljiva na njegovom Licu – „vremenski uneređuje biće“ (Derida). Tako se javlja alternativna ličnost Mesečeva: starica-u-senci Solarnog pera, Krona/Hekata.

Kada se Astreja/Khora – amblem zlatnog Polisa – okrenula od ljudskog roda ka prirodnom joj onostranom prostranstvu, žene sa Krita i Mikene izgubiše svoju pređašnju, kako proročku tako državotvornu moć. Krilo noći, s koga su iščitavale zvezdana uputstva i upisivala na pergam ljudske potrebe, **okrenulo se na poledinu** – postajući nečitko. Taj obrt beše neophodan da bi okeanska majka sagledala samu sebe u *prostoru suvišnih* – onde gde slova zemno-nebeskih zakona behu uneređena.

Budućnost je – *kroz te rupe* – do te mere zračila na sadašnji životni tren ovih žena, da im se **izbrisalo svo znanje i sećanje**; behu obnevidele

Katarina Ristić Aglaja

u svojoj opčinjenosti nepoznanicom, što beše bezmilosna. Iako čvrste i samosvesne, one su pale pod vlast Sablasti alternativnog uređenja Zakonika: – propast jednog dobro-osmišljenog Polisa.

Žene behu obespravljene i proterane iz hramova a da se nije ni znao pravi uzrok nevolje: – uzrok njihovih napada senilne mahnitosti, koji ih je naveo da ispišu besmisaoni tekst na razapete svitke.

Tek kada se Lice Mesečevo okrenulo od oplakivanja propasti starog čovečanstva ka vlastitoj neistraženoj zaledini, ono ugleda **grdnu neman**: onu koja je u namasima rikala kroz transove kritskih žena. I to kroz rog ugasle zvezde postanja, koji se od nje prkosno odvojio te stekao nezavisno postojanje. Jer *taj rog* beše prvi oblik protivljenja *njenoj* volji-za-gašenjem, povlačenjem u dubinu Noći; *njena* jedina jer samoproizvedena *opreka sebi samoj*.

Rogom je sebe okitila Zver ništavosti, upravo izronela iz Podzemlja; kroz nju na Zemlju prispe *duh hipnoze*, što potiče s Suncu *nikad pokazane poledine* Meseca (– mesta prognane istine postanja); žaboliki sin Mesečeve starice, stanarke močvarnog tla – što kroz šuplje drvo odzvanja pozivom za pomoć.

Poledina Meseca sazdaje *upadno vreme* (fugalno sećanje), što opominje smrtnike na zaborav *zvezde prvog postanja*; te poziva pojedine savremenike na pohod *njoj* kao davno žrtvenoj, svetlosno-utrnuloj. Ali, ta ista dovodi i do oslobađanja jedne nemani – koja usisava, kroz prisvojen rog, čitav šar zemnog prostranstva.

„... možda je opasna, verovatno je opasna ako je nesebična;“

(...)

„Smatram da kada je ja oslonac, centripetalna sila stoji u ravnoteži sa centrifugalnom; kada dužnost, slučaj i slično predstavljaju oslonac, potonja

sila je glavna i jedino neki naročit slučaj ili niz slučajeva mogu da je postave u ravnotežu.”

Brem Stoker: *Drakula*

*

Koji je to naročit spasilački slučaj, koji *centrifugu pećine postanja* vraća u njen odrekli eks-centar? – To što se *u ogledalu* rog nemani *sklopio* sa čelom ždrebece, i pri tom još *preklopio* ovu neman. Otud se dogodio **povratak jednoroga**; uzdignut simbol samostojnosti – u liku utrnule davne zore.

Jedna samodovoljna klasa duhova – oreol zvezde prvog postanja – predala je svoje biće (skupni dah) na dar (žrtvenu hranu) nesamoniklom Suncu, da bi ovo uzdiglo um praljudi; te je *kroz njega* sazdala *lestvice* za prebeg zemaljskog stanovništva – u času sudnje katastrofe – u stan *njegovog* odmaknuto-zrcalnog susedstva: – mesto gde blistaju impresije!

3)

A neman je ostala gde jeste, te je „bića svog mogućnost jela“ (Rilke).

Vučicina druga, matrilinarna kuća (– utočište spram negativnih strujanja davnine, što idu povrh prve joj kuće, koja je samâ ne drugo do mesto eonskih sudaranja –) počela je vremenom da tone u mulj; nekada blagorodno tlo koje je izbacivalo u visinu katedrale zelenila, postalo je mesto uhvaćeno *okom podzemne zveri*. Ovo je počelo da crpi sok iz korenja parka okolo kuće, a da zauzvrat pušta **memlu**: stvorio se močvarni krug, što zarobljava duh prolaznika, Čarobna ljubičasta izmaglica, koja je ispunjavala prostore između obešenih grana Džinova, ispunila se otrovom – te počela da patvori duh stalnih stanovnika! Njihovim ponašanjem je ovladala

Katarina Ristić Aglaja

tamna senka onog što su hteli da budu – čemu su razlog našli u prisustvu stranca: *vučice*.

*„Svod je bio pepeljast i modar;
stabla behu zgrčena i svela –
stabla behu samotna i svela;
beše ponoć i pusti Oktobar
leta nekog davno izbledela;
to bejaše Oberova močvar
sred Virovog maglenog predela – “*

Edgar Po: *Ulaluma*

Žaba je pojurila vučicu, u želji da je zarobi svojim mehurom i tako preda svom sinu. Mehur je smanjio vučicu do veličine žabe, ali – promenljivog kvaliteta – nije hteo da se stopi sa mehurom njenog sina, te ni da potone na dno. Centrifuga močvare ga je izbacila na obalu – gde se ovaj i rastvorio, a vučica opet porasla do stare veličine. Ali više nije čula podmorske glasove, kakvi su pronosili poruke ogromnih daljina.

*„Naš razgovor beše tih i bodar;
ali misao skrućena i svela –
sva sećanja izdajna i svela, – “*

Edgar Po: *Ulaluma*

Kuda će sad vučica? Mesto poslednje bezbednosti ju je izneverilo – izručilo upravo onome od koga se ceo svoj život sklanjala. Ima li mu kakve cene iskupljenja? – Ne, ali ima nade za to da sličan park nikne na nekom drugom *udaljenom mestu*, te da – iako inficiran svojim podzemnim poreklom – na svežem vazduhu prebrodi bolest: razvodnjavanje starog ljutog zagađenja dahovima promenjenog okruženja; način razvijanja – spram beskrajno tugaljivog zova podzemlja – formule ličnog imuniteta.

I najzad: – isterivanje dušine Senke, pokretne magnetne Konture, na dnevnu svetlost – gde ona, budući ubačena u kolaž nadzemnih stvorenja, **sebe samu blaži**; ona, nekadašnja rupa što sve usisavaše, postade deo zemljinog šara.

4)

*Povampirena palanka – zloduh omeđenog grada, što potiskuje nanose porekla – ne dopušta izronjavanje u prostor javnih susretanja Khore; stoga, jer je ona onâ luča što donosi (neželjenu) rasvetu poledine njegovog samo(ne)izvesnog identiteta. **Crni kvadrat usred vizije gradskog suživota**, predstavlja **izopštenu stranu vrha kolektivnog stremljenja**: mesto izbrisanog sećanja na vreme zagledanosti u vesnika samo(ne)izvesne promene – shodno kome se ustanovio i prvi pravedni poredak. Tamno-vilajetska koprena prepokriva neiskazanu poetiku predgrađa, dok memla podzemlja ispunjava pukotine gotovo svih javnih ustanova, te unosi raskol u pokretni slog iznetih normi komuniciranja. Uvlačenje jednom udahnutog duha svetskosti u podzemni lavirint gradskih dnevno-usukobljenih klanova.*

*Khora – neprolazno detinjstvo udaljeno-prvobitne majke, koja je samu sebe (kao nemuštu, svetlo-misaonu) preobrazila u sopstvenu (rečitu, tamno-slikotvornu) kćer, spustila se privremeno na Zemlju. Na njoj je opstala samo zahvaljujući svojoj neprimetnosti; nepredviđenosti svoje pojave od strane kolektivnog uma – koji ju je isključio već na ravni promišljanja onoga što je za-dati-svet moguće. Ili, radije, zahvaljujući *kapi-nevidljivki* – otcepljenom vrhu piramidalne krune, čuванom za nju kod Plutona.*

Katarina Ristić Aglaja

Mnogi joj (– kao samosvesno-lutajućoj, ali po liku naivnoj, dobro koncentrisanoj na spasilački detalj jednog pejzaža –) nude **lažno gostoprimstvo**: ono kakvo joj osporava pravo daljeg tragalačkog putovanja ka viđenoj destinaciji – što stoji na rubu *dalekog horizonta*. Jer, dokle god se kreće u *tom* krugu, koji joj pruža pogled na otvoreno-buduće, ona je neomeđena u slobodi ispoljavanja svoje ličnosti i karaktera. To beše ograničen ali punosmisleni život u ilegali.

Ali, čim bi pokušala da prokrči stazu ka onome što je iz daljine doziva (jer čeka da je predstavi eonima, rojevima nevidnih stvorenja) doživela bi **snažan opoziv te slobode** – kroz serije zastrašivanja (diskreditovanja njenog neodredivog identiteta). Shvatala bi tada da je u zatočeništvu. Zato je, umesto da krči prolaz kroz čestaru površine, **dubila prolaz-u-dubinu** – podudaran sa sasvim nepoznatim joj prostorom javnog pojavljivanja: onaj prostor od koga tek treba da istragne svoj najintimniji svod!

Ona od tada nije više samo oko-s-krilima, spuštenu na horizont obrublivanja zemnog predela, već figura cele projekcione mačke – spremne za skok k domenu s koga nijednom smrtniku nema povratka.

5) *Razvezivanje mašne vremenâ:*

Mačka je (u skoku) dohvatila vršak strele ovozemaljskih stremljenja, zaboden/zaglavljnjen u pregradnu stenu onozemaljskih prostranstava – i zatim se sa tim plenom ponovo vratila na zemlju.

To je povraćaj prvobitne (odrekle) mogućnosti (za svedoživljenost-u-snu) u njenom jasnijem – *postojanijem* – svetlu. Jer kljun najvišeg (praljudskog) stremljenja se izbrazdao, **obojivši** (– crvenilom samožrtvenog bića pra-noćnog vidaštva –) **samo jedan svoj odeljak**. Ostale odeljke unutar vlastite prizme on ispuni zracima novog svitanja. Nov, *šareni* kljun umi-

reno-svetlosne Sfere predodređene da – *izuvijanim putem* – oplovi Večnost.

„ (...) Hajde! Sa leve strane ostavićemo bučnu harmoniju Plejada, i sa prestola uzleteti na zvezdane livade iza Orionu, gde se, umesto leja cvetova dan-i-noć ljubičice, nalaze leje trostrukih i trobojnih sunca.“

Edgar Po: *Moć reči*

Apendiks

Šta je to slikovito-efektivna mašinerija želje, što čini telo jednoga ptičje-dalekovidog subjekta?

– *treperava strela vremena*, **Figura Gakuše**, koja sred *pustoši pret-početka* staje na *sunčev obelisk*, i *krikom objavljuje* svoj trudno izboren početak. I ona je – kao pred *ambisom* ljuljajuća **Ideja-Lađa – radeća na pogonu koga stvara bol izopštenika**. A to je *bol* koji još umnogostručava *žalno-cirkularnu energeju nje sâme*, što jedina odoleva *opštoj struji* (odozgo nametnutoj svrsi) – te koja, preusmeravanjem svoje najvlastitije želje (za odredištem, samopočetkom) postaje strelina **zapeta tetiva**, figurina **iskačuća opruga**, – preusmeravajući pri tom **strelu vremena** od ograničenog cilja (jednog pobjedničkog sveta – kao objekta) ka neograničenom cilju (vlastitom prekontekstualnom subjektu – vraćenom u noć presabiranja svih svetova, ili, u svečani protokol misli).

Jer Haosom prosečena Knjiga svih (uzajamno nesvodivih, daleko odstojnih) noći, jeste posuvraćenost-u-oko (naliv-pero) Gakuše zraka (tinkturnog mlaza) Njene prve prekognicije – dakle, zraka koji upravo obasjava onaj krajnje-izboren svet/vreme. A to je, zapravo, zabadanje

Katarina Ristić Aglaja

vrška strele ovog zraka/mlaza u zgusnuto-eteričnu supstancu njegovog trajno-pomeranog početka. Evakuacija svetlosti rasvete apsolutne budućnosti u antiprostor /noćno zrcalo, zenicu posmatrača, čekaonicu mrtvih/. A taj je zaboden i odvaljen vršak odapete-strele-vremena ne drugo do **zalomak paralelne stvarnosti**: – **fiksator ključnog ugla/trena** za Gakušin gest Istrgavanja-iz-Knjige *njenog belog, u-noć-svinutog* Lista. I on je – kao najzad tu razavijen – *opoziciono zrcalna svetlina*; i to isključivo u smislu one *vizure oprečnosti*, iz koje *ta knjiga* (oko u naliv-peru jednog progresivnog vremena) samu sebe s *čuđenjem* prečitava.

Jer, **preširoki je obim** (prejaka je silina) istine jednog pojedinstva da bi ovo ispisalo svoje postojanje na samo jednu (po jednu) trenutno okrenutu stranicu sveobuhvatne Knjige (velike monade, stola svih mojri). Naoštreno naliv-pero te istine stoga vrši prorez listova ove već zaključene Knjige, postajući njegovim **novim** – titravim, izvanredoslednim – **povezom**. Kada se izgubi u Lavirintu ove „nove“, ispreturano-redosledne Knjige – do te mere da pomete lice njenih korica sa naličjem – tada naliv-pero zaklapa vlastito oko (pred prizorom bezizlaza). Ali upravo tada ono (– usled precrtanosti jezgrovitih mesta Knjige, odnosno, prosečenosti unutrašnje-potpornog podkruga Stola –) **pruža utočište** *ovom izgnanom jezgru u oku svog pera*: ovo tada više ne zahteva da (za nov, uskršli rad) bude natočeno, već samoprodukuje svoj večno-lutalački (žarko-pisalački) život.

Imenovanje klase *apriornih izopštenika* uslov je ukrcavanja *samotne vučice* na Lađu *svetlonosnog* Beskraja.

Catherine Ristitch Aglaé

Le Cheminement vers 'l
HYPERBORÉE

“...question qui troublait Hérodote: “Qui sont les Hyperboréens?” Sont-ils “la population d’au-delà du Vent du Nord, qui pratiquait le culte de ce Vent, tout comme les Thraces qui peuplaient la côte de la Mer de Marmara? Croyaient-ils que, après la mort, leurs âmes fussent conduites par Hermès, gardien des âmes, vers le château de glace, serti dans un châssis d’argent et qui, situé au-delà du Vent du Nord, était gardé par Alphète, étoile resplendissante?””

(Robert Graves: “La Déesse blanche”)

Archiimpossible, car, évoluant par bonds au cours de l’étape d’avant la Création, la conscience que le sujet divin a de lui-même atteint une parfaite concentration dans sa vision en rêve d’un avenir lointain (*lieu et temps perdus* où habitent les Hyperboréens). Jusque-là, elle n’est qu’un processus qui a son corps dans le potentiel révolutionnaire des masses; ou bien: dans une étendue infinie des parcelles non encore synchronisées qui, toutes ensemble, forment Arianrod, être tissu de fils de lumière. Jusque-là, elle n’est qu’un processus – *cortège triomphal unique* – guidé par le regard d’un *témoin lointain, femme à l’aspect d’oiselle, prophétesse*. Parvenue à son apogée (Couronne du Vent du Nord; *image du hasard* – portée maximum du Dé Jeté), elle s’y cloître, en s’isolant ainsi du processus qui l’avait élevée si haut. (C’est là que *le soleil de la loi se retire au fond de la nuit*). De là, les prêtres de la Triple Déesse pouvaient reproduire sa dernière réalisation: *l’image du hasard*, mais non pas le chemin suivi pour aboutir à la carte d’un futur ciel nocturne se déployant par elle-même. Car, dans l’esprit bien concentré de la Déesse, ce chemin était

Katarina Ristić Aglaja

déjà inaccessible au monde terrestre du fait qu'**il avait changé**: “L’Idée-Dé (Couronne crétoise) est prête pour les transfigurations les plus inattendues”(Deleuze). En effet, le cheminement du mouvement révolutionnaire, tel qu’il s’était déroulé une fois au débout (cf. *la première* interrogation consciente sur soi-même, posée par une individualité qui recherchait un espace à *éclairage supplémentaire* permettant l’évolution de soi en toute liberté), ainsi que la source de son initiation, étaient désormais – pour l’entendement de la Déesse – représentables avec beaucoup plus de netteté, tant en ce qui concernait Elle-même que les prêtres à son service. Cependant, il s’avéra que *le prix de cette image*, dorénavant plus précise, était *exorbitant*, c’est-à-dire qu’Elle et son élite furent contraints d’affronter des **risques immenses**; cela la fit mourir comme symbole: ***elle disparut pour le monde des humains***. Mais, au moment de sa retraite la plus profonde, jusqu’*au-delà* du Vent du Nord, la Déesse se transforma en sa propre fille: Astrée (Alphète/Arianrod), celle qui pouvait imprimer dans l’âme humaine *le logos* de son émancipation suprême et qui était la seule à savoir expliquer aux néophytes **le sens de la mort/l’éloignement de sa mère**: sa puissance de régénération perpétuelle! C’est que l’essence de la loi maternelle ne pouvait être interprétée que par sa fille, pour être ensuite semée dans un infini impénétrable. Néanmoins, tout le mal qui devait se produire sur la Terre sera commis précisément en son nom, malgré son absence et **sa stupéfaction paralysante devant les atrocités de ses visions oniriques** (Novalis). Cela fit périr peu à peu ses anciens prêtres aussi, auxquels se substitua *un roi-tyran*, qui falsifia et défigura l’idée qu’elle avait de la démocratie (conçue comme processus), en mystifiant les masses par des assertions visant à les persuader qu’elles pourraient accéder immédiatement à l’état d’égalité, réservé aux initiés, et en prétendant que *l’idée d’or sur l’égalité était réalisable en même temps et partout!* **Archifascisme**: la Déesse de la Justice (volcanique), projectrice *des mondes en voie*

de développement, opposés les uns aux autres, fut réduite à l'état d'une mère universelle anonyme, *nourrice invisible d'une communauté, abstraitement uniforme* (cf. *nations*), raison pour laquelle sa fille Astrée, initiée à la loi maternelle, mais extrêmement dégoûtée des humains et aspirant à s'installer *dans un coin perdu, sous un ciel à la lumière polaire*, abandonna la Terre (*pour s'éveiller à nouveau dans son contexte originare où elle jouissait du droit de primogéniture* – dans la Constellation de la Vierge). Mais, cette même illusion – fantasme mythique d'une espèce particulière, *image de la tentation* et, à la fois, celle de rudes épreuves, Labyrinthe Cannibalesque – était précisément le test qui apportait *la connaissance de l'émancipation*, utile aux humains. Et ce sont les poètes des cultes populaires en voie de disparition, consacrés à la Déesse de la Montagne rouge (dans une île volcanique), qui furent les premiers à la posséder. Aussi est-ce, tout d'abord, sous la domination d'un tyran que le peuple s'affranchit de la divinité, morte longtemps auparavant par *excès de compassion*. Vinrent ensuite, en plus, **les poètes d'une nature éloignée, bordée d'argent**, qui, en leur qualité d'émancipateurs luttèrent contre la fausse émancipation, tyranniquement instaurée.

Le but de l'éruption volcanique, due au regard maléfique du Soleil qui avait touché à l'incandescente pierre comprimée du foyer de la Terre, était de projeter vers une petite île égéenne <1>, le côté calciné de cette même pierre qui, dans l'espace d'un instant, présenta, au lieu de la pâleur du courroux Maternel, la tête d'un des Titans vue de profil, – *image des premiers pressentiments relatifs à l'île des bienheureux (rebelles)*. Et ce fut seulement là une révolution complète – déplacement spontané *des pressentiments d'or* et sortie de sa coquille d'origine utopique, – sacrifice du refuge absolu (cité-roue d'argent) sur le plan de son propre symbole (labyrinthe de miroirs).

Profil du Titan – première ébauche de “l’escalier sépulcral”, prévu pour “la sortie de chambre” (Mallarmé), est effectivement la seule plateforme d’où *on lève l’ancre*, ou bien, où l’on dénoue définitivement la chaîne nouée des associations (nécessaires à la construction de cet escalier); c’est l’endroit où commence à se dérouler *la courbe* de la grande sortie, réservée à l’ascension vers la *sphère qui domine l’univers* (le Bateau

La carte du trésor insulaire sombre (cf. peloton de nuit, caché dans un meuble de “la chambre temporelle” (Mallarmé)), est la préfiguration du mouvement d’interchangibilité (sur un pied d’égalité) des Moïres elles-mêmes, conservées dans un détail/*image* sous-jacente ou celle du bout d’une *fléchette*, représenté précédemment dans la disposition des pierres volcaniques sur une image archiarchaïque qui évoquait la fuite des premiers êtres devant l’inévitabilité de sacrifice à leur propre Idée – devant le jugement rendu par un Coup de Dé; et c’était là le mouvement qui ne devait se manifester que postérieurement, *sur le rivage désert du dernier débarquement des naufragés, devenu le pavillon d’une décision altérée*. S’y trouvait la troisième Moïre, Atroposen-tant-que Krone (cf. Oiselle Mère de la Gloire) <2>, personnage redevenu jeune, tel qu’il était représenté sur une image archiancienne. En effet, tous les détours inattendus de sa navigation étaient gravés dans le tendre relief de son visage – *flottement du pavillon*. Aussi arborait-elle *une figure à la fois froide et ardente*, disparue dans *la fumée de paroles muettes*, si bien qu’il n’en resta que l’image originale – projection d’une masse déferlante, **polissant sa réponse définitive**.

“Le pavillon plat étale ses armoiries complètes, –
mais dans ses plis, quelle universalité muette!

(...)

En montrant l'image tout entière comme le joueur aux cartes
 qui en jette celle qu'il juge la plus forte,
 et qui par son geste et par son sourire sibyllin,
 rapelle je ne sais quelle image d'une déesse qui change."

(Rilke: Le Pavillon)

À cause du même danger couru également par Écho, reine non encore incarnée de l'Âge d'Or, c'est-à-dire dis/Harmonie, surgie du Chaos ("la véritable Uranie se penchant sur la dispute (...) de tout son corps, comme la voûte céleste.") (Anica Savić-Rebac), ne garda pas longtemps dans ses mains tisseuses la fléchette, modelée par le ciel et l'océan, la seule qui pût lui offrir la possibilité d'opérer le changement total qu'elle souhaitait (cf. et, à la fois, un changement sur le plan de l'ordre social du monde insulaire archaïque, qui avait longuement discuté le critère à appliquer au sujet de l'impossibilité de continuer à vivre dans l'île). C'est *Elle* qui remet cette aiguille à tisser, sous le sol *sismique*, **un ciel entièrement nouveau** – projet qui avait causé une panique générale sur la Terre – à sa *fil*le Astrée, dont le règne fut bref et qui, ayant pendant longtemps fui les humains, n'était plus accessible à personne. *Celle-ci s'était d'abord détachée de la Sphère transpercée, à lumière vacillante, pour confier aux hommes, au moment le plus favorable /préhistorique/, les mesures de la dis/harmonie céleste*, après quoi elle se rangea aussitôt du faux côté de désertion du Soleil, raison pour laquelle elle devint, aux yeux du monde, une image obscurcie d'Uranie elle-même (narcissique, comme celle d'Écho). Donc, une image émergeant à minuit, reflétée à midi et évoquant le refus du droit d'allumage à la première étoile isolée, Astrée; et aussi, une image clignotante du droit soustrait à toutes les étoiles naissant dans une constellation de se hasarder à s'allumer

Katarina Ristić Aglaja

par elles-mêmes, (malgré le test que *l'esprit pondéré d'Uranie* leur avait fait passer et malgré *la pente dangereuse* formée par son *corps félin* après son bond vers la hauteur de minuit, embuée *par l'encre de leurs propres larmes*), au risque d'être condamnées à un isolement absolu, choisi ainsi par elles-mêmes! Cependant, c'était également une image qui traduisait *l'impossibilité pour Astrée, civilisatrice de la société antique, de prolonger son séjour sur la Terre*; mais, précisément grâce à cette excommunication, elle acquit une propriété spécifique: faculté de voir dans l'ombre – écran de miroir obscur /les yeux de chat/ émettant la lueur déclinante de la lointaine Justice céleste. Et c'est pourquoi Uranie elle-même, après la retraite d'Astrée, ne représentait plus, par sa *figure tremblotant* à l'horizon, qu'un simulacre de souveraine, simple hypostase de l'impartialité divine – principe qui avait régné dans l'harmonie d'avant la vie de la Sphère, en tant qu'ensemble de tous les âges rotatifs possibles, “avant” qu'*une* seule époque ait été analysée et adoptée pour la concentricité d'or de la Polis d'une époque dominante. Cependant, grâce à la fléchette à tisser, reçue en cadeau, Astrée, “accrochée au ciel”, chassa, (par la rapidité de son regard arqué), son mauvais destin d'isolée et obtint la possibilité, finalement fixée avec précision, d'abandonner la mêlée de mondes potentiels, c'est-à-dire elle reçut *le signe gravé* lui permettant de s'installer dans le meilleur des mondes-/temps qui, quoique de brève durée, étant implantés exprès sur l'emplacement de catastrophe volcanique – afin de pouvoir être élané comme une boule incandescente du centre de la terre vers un avenir posthistorique, – avenir d'un ciel beaucoup plus éloigné qui devait se présenter avec une netteté de loin plus intense.

En effet, Khora/Uranie/Harmonie n'est pas transparente: elle renferme d'innombrables spectres, tout comme un entonnoir cyclonique pesant les éléments d'avant la vie de la Sphère et comme une constellation “suspendue”, éteinte longtemps auparavant; (cf. “voix glaciale du passé”

(Nietzsche)). Cependant, Éros le Demiurge – en tant que vent violent, à la fois **souterrain et terrestre**, dont les multiples courants s’entrelacent en éparpillant les semences printanières et, en tant *qu’orage magnétique* entourant finalement le trône du Soleil de minuit, nouvellement né transperce et incline, – *grâce au cercle refermé autour du monde* – le sombre espace cubique de Khora, soulevé et naviguant dans le ciel, le tout de façon à tirer du fracas sourd de cet espace cubique *une flèche dissonante, descendant en diagonale* (une baguette fourchue)(Déri-da) qu’Éros le Demiurge lance de *la hauteur suprême de l’avenir vide dans la plus grande profondeur* du passé encombré. Or, ce faisant, *il rend sphérique* ce même **cube**, – *dé de prise d’une décision sur la forme d’imbrication de la terre et du ciel*, en le dotant ainsi d’une nouvelle vitre stellaire (sortie lumineuse de la prison de ce cube), par laquelle regarde Hespérios, captif de son ardente aspiration à se créer son propre ciel; œil d’un puits céleste double, dans lequel, à cause de sa bicéphalité, boit le dragon Ladon, grand connaisseur des justes doses entrant dans le mélange de Léthé et de Mnémosyne. Alors que la Figure scintillant à l’Horizon (attache reliant les mondes innombrables) n’y est qu’une *forme de transition entre Éros et Khora*, déterminée par la vitesse de cette flèche qui se dépasse elle-même en volant en arrière: quant à ces deux, ils sont *trop immenses* par rapport aux mesures terrestres *pour pouvoir jamais se rencontrer*.

“Le cercle, peut-être, produit l’avenir, si incroyable que cele puisse sonner”.

(Déri-da: Politiques de l’amitié)

C’est le cercle virtuel (temps saturnien, qui laisse échapper l’information sur un détour débouchant dans sa propre orbite (cf. éclair – signe de folie” (Nietzsche)) – en annonçant sa décadence. Ce n’est que *cette fléchette flottante* qui fixait l’angle (le demi-instant précis) – conditions sous le-

squelles fonctionnait *l'attache* de la demi-courbe du temps: image de la cohérence non fortuite /planant en permanence entre un objet aux mouvements spontanés et sobres, d'un côté, et son arrière-plan s'épandant à l'infini, de l'autre.

En effet, Éros, en tant que *génie de lumière tourbillonnant* et *comme circuit paradoxal produisant un avenir absolu*, se scinde, à la suite d'une collision fracassante dans son for intérieur, en deux pôles irréductibles de la lumière, ceux qui ne peuvent s'unir à nouveau que grâce à l'intervention d'une multitude indéfinie de *particules minuscules – esprits commençant à obéir à la conscience morale (individus révolutionnaires)*. C'est une Polis terrestre, restaurée grâce au souffle provenant d'une fissure de la Sphère et bâtie à *un rythme accéléré, conformément au code altéré des communications post-scissionnistes*.

C'est par Éros (Génie printanier) que chaque fois est démasquée, *d'un degré de plus, l'extrême profondeur* du temps saturnien (**rouleau de la nuit**), *qui n'a pas son espace à lui*, mais qui est *voué à bâtir indéfiniment*. Or, cette étape d'avant le temps n'obtient *son espace virtuel* (Éther de la Mèche flamboyante) que *grâce à la sédimentation, sur la Terre, des larmes versées par le Soleil, emprisonné au moment de Minuit*, ce qui est la condition déterminant la dernière Aube Terrestre excessivement prolongée, par laquelle l'histoire de la Terre finit! Donc, Éros, spontanément surgi, – en tant que lumière formée par les éclats épars du Miroir brisé – éparpille, tout comme *l'écho* se cabrant contre tout, *le Soleil de volonté tyrannique*, – ce soleil qui à l'origine, s'était annoncé comme appel hypnotisant (cf. sous la forme du dilemme non résolu au sujet de l'in/existence) *d'une création antérieure au commencement* du monde – comme maille de *celle d'un avenir lointain*.

PUT OD LEMURIJE KA HIPERBOREJI

*

* *

Le nom rayé de l'identité archiancienne de la mère ancestrale est la topographie du mal non encore déclaré, ou bien la carte des points pathologiques au sein de l'âme universelle: elle est, donc, le rouleau de la languette de feu de Sa propre volonté qui aspire à s'arracher au filet de l'universel, à s'enfuir de la Boîte Noire pour s'élaner sans retour vers les étendues de l'Indéterminé. Le seul qui en ait les clefs, c'est Toth Hermès, cette situation étant due uniquement au fait que sa "blessure mortelle" (la tache de son âme) a précisément les dimensions <3> de l'espace que la substance de la Mère avait à parcourir pour atteindre le point de Sa plénitude. Car, la seule chose que cette sphère maternelle aux possibilités infinies pût sacrifier (étant fluide), c'est-à-dire objectiver comme victime spontanément allumée, c'était sa connaissance des tournants sur son chemin à travers les étendues sans bornes. En effet, cet espace de possibilités se fraie le chemin s'arrache/s'éclaire grâce à la disparition/au sacrifice de son repère – forme initiale des connaissances que la Mère universelle, surgie du chaos, possédait sur l'orientation spontanée dans le vide.

La formule susceptible d'empêcher les abus du Contenu-de-la-Boîte agissait selon le principe suivant: si l'on essaie de l'ouvrir de force, on sacrifie un des éléments qu'elle renferme, immédiatement applicables dans ce monde (et ce sont, par exemple, les cartes natales des habitants des territoires bien précis qui, grâce à la confrontation de leurs substances, permettent le contrôle absolu des éléments pathogènes de ceux-ci), par quoi cette formule est transposée, d'une forme achevée de connaissances, quoique impossible à démêler à fond, en une forme extatique ou poétique, qui a pour but la transfiguration alchimique de l'espèce humaine, non pas

la surveillance sur celle-ci en tant qu'espèce privée de l'avantage de transfiguration et entravée dans sa capacité excessivement créatrice.

Cette tentative, incomplètement efficace, de réprimer le mal en prévoyant les endroits de son apparition, et cela sur la base de critères surnés, alors que le ciel étoilé avait déjà changé, fut effectuée précisément par Toth-Hermès. Celui-ci, détruisit aussitôt *la carte du mal, rouleau contenant la volonté maternelle*, de peur que, n'ayant pas encore été déchiffrée, elle ne le dénonçât, *précisément lui*, comme le seul qui eût une tache parfaitement mesurable au sein de la vieille élite éonique (car, s'y étant faufilé, il n'en était pas effectivement issu).

Donc, la contrefaçon stricte, non-artiste de cette carte, due à Toth-Hermès, s'accomplissait **automatiquement**, par le seul acte d'ouverture de la boîte, essentiellement violent, malgré que celui-ci en possédât la clé. Cependant, c'est Ananké elle-même qui, en sa qualité de Nuit étoilée et grâce à sa prescience, l'avait poussé à faire cela, vu son statut de néophyte dans la vieille élite éonique (l'appartenance à celle-ci étant plus ou moins limitée pour le Génie de son Orage), parce qu'il incarnait son impossibilité (non déchiffrée) de se renfermer en Elle-même.

Afin de voiler ce qui avait été détecté et empêcher en même temps l'éruption du mal inhérent à la nature humaine (sortie des lieux de résidence élyséens, accompagnée d'incendie – fin de la merveilleuse Lémourie!), il détacha, – en brandissant la clé, en guise de marteau – la tête/la coupole/la tour/ à la Dame de la Nuit Étoilée pour la transférer dans le monde souterrain (où elle continua à gémir par la substance de ses racines qui annonçaient la vie). Ce faisant, il dissimulait soigneusement son côté ténébreux, tout en mettant en évidence celui des autres, – du fait qu'il refusait d'accepter l'existence de ce qui dépassait la mesure de son bien et ce qui se transformait en la mesure de son mal /pareille à celle du mal suprahumain/.

*

* *

À la différence des documents qui étaient simplement égarés (tempo d'interprétation du sujet, recherches d'une formule de déchiffrement toujours nouvelle), les documents perdus (topographie des mesures individuelles du mal déclaré ou bien, la hiérarchie des esprits qui en témoignait) furent remplacés par Khora (la tête tumultueuse de la Dame), par l'espace de fonctionnement libre de la Raison, chambre claire où avait lieu la sélection du retour éternel et où tous les déchets étaient détruits par le feu.

Or, ces seconds documents, ce sont les premiers repères, sacrifiés, malgré tout, à l'éblouissante individualisation de la création, – contrepoint à la principale ligne mélodique de celle-ci: son *pivot* (élan de la décision) penche et se précipite dans l'abîme, en se réduisant à *l'axe* (toupie-roue) des éclaircissements innombrables du principe sur lequel était fondé le fonctionnement de chacune des formules considérées comme propres à déchiffrer le phénomène du mal. C'est ainsi que se forma l'œil de l'oiselle morte, cercle blanc dans un carré noir séparant une paire d'étincelles croisées, ce qui fixait, par le changement d'optique de l'auto-observation, les dimensions des distances intérieures: orbite de l'avancement rouge, ou bien, passage réservé à la fuite du soleil dans la profondeur de la nuit. Donc, coupure dans la composition de ses propres points noirs ou bien découpage et rejet de la partie du graphique donné, qui correspondait précisément au **refus** de l'option initiale, faite par le créateur: angle mort au sein de la grande formule dans laquelle se faufila le mauvais esprit du passé (Ombre-Siamoise). Alors que du fond de cette même ouverture percée s'éleva un regard dont la lumière-éclair – à l'instar d'une écriture fluide – fut imprimée dans le paysage environnant. Par conséquent: il n'importait plus de savoir quels esprits se trouvaient, et lesquels non, à la section d'or archiancienne, foyer de l'œil de l'oiselle morte, pas plus de

Katarina Ristić Aglaja

savoir quels êtres, au sein du regard divin s'étaient révélés supérieurs-/d'origine très ancienne et lesquels inférieurs/d'origine moins ancienne, mais le contraire de tout cela: ce qui importait désormais c'était exclusivement le résultat de ce croisement (individualisation de la vision, dans les temps les plus reculés, œil clignotant de minuit): un pas en avant à faire jusque'au point culminant de la connaissance de soi-même, **dans le cadre de la même constante**: pivot de la roue d'argent, susceptible d'assurer, à l'infini, le cisèlement, l'aiguisage, l'ascension et la chute, le franchissement des précipices et la montée des pentes abruptes, – progrès illimité de la conscience que la Créatrice avait prise d'elle-même ou bien la marche de la révolution côtoyant l'abîme.

En effet, l'oiselle prophétique dut s'écarter de sa position de superviseur pour se voir elle-même, si bien qu'elle plongea dans son tréfonds et cela signifiait que toutes les créatures ne pussent pas tenir dans *son œil larmoyant*; dans ce cas, elle n'eût pas disposé de l'espace suffisant pour s'examiner et **raffermir son propre critère** lui permettant de distiller, dans la masse considérée, la classe des esprits de sa race: combinaison – selon un code secret – de lettres noires dans la prunelle blanche du Soleil, topographie des taches d'éruption sur la face du Soleil ou Son contexte initial, volcanique (ayant été marqué par la lave), dans lequel Elle s'était présentée.

“Les volcans restent à leur place, mais leur lave passe par le grand vide du monde et lui apporte les vertus qui chantent dans ses plaies.”

(René Char: “Tu as bien fait de partir, Arthur Rimbaud!”; “Fureur et Mystère”)

En même temps la panique s'emparait de la masse, ce qui entraîna l'assassinat de l'oiselle, – crime des temps les plus anciens. Cependant,

la classe subsistante des esprits (rebelles) découpa, au moyen des mandibules de scarabée, les taches sur la face du Soleil de minuit (en séparant les contours de deux constellations opposées) et réduisit celle-ci à l'illustration /image révélant les plus grandes profondeurs qui recelaient la réponse à la question d'identité de la Créatrice/. Et c'était là **l'incarnation figurative immémoriale de la classe supérieure des esprits** surgissant de la blessure mortelle de l'oïsele ou de la fente obscure formée par le collage; œil diamantin d'un être volant, triste comme le Soleil dans son propre antiespace, intégré dans le contour d'une constellation qui nous est totalement inconnue.

C'est ainsi que, grâce à l'œil de l'Oïsele, la détection du mal – avant que celui-ci, gisant dans l'être du Soleil, ne se fût déclaré – devint la condition qu'Elle devait remplir pour pouvoir parfaire sa propre individualité. Elle y réussit, en concentrant son regard – du haut du sommet tronqué de la connaissance qu'elle avait de son tréfonds – sur le reste de sa propre lumière: larme de minuit – sédiment d'un orage lumineux; fille *d'elle-même* et du Soleil mourant: nymphe d'un fleuve tari longtemps auparavant: Écho.

Écho – géomètre à la recherche des lieux omis dans le temps: œil-cratère de l'Oïsele morte. Or, c'était précisément l'endroit d'où le temps s'était mis à couler et où une **injustice fut commise à une époque immémoriale**. Car, c'est par la véhémence de son propre retentissement – aliéné – que cet œil fut alors atteint: luciole capturée entre les deux battants de la porte céleste.

Narcisse – à cause du lien entre le lieu où il avait pris conscience de lui-même et celui de la vision prophétique de l'Oïsele, il ne désirait pas voir s'étendre la sphère des signes de celle-ci; c'est pourquoi ses cils s'enfoncèrent profondément dans le lac vert foncé de l'œil de l'Oïsele, pour

Katarina Ristić Aglaja

finir par être fauchés par la faucille levée de la révolte volcanique des Titans! <2> Mais cela incita celle-ci à se renfermer d'avantage en elle-même à l'égard du temps, du fait que l'ouverture de son cratère-entonnoir devait désormais être recouverte de cette même faucille et, tout comme la porte du ciel boréal, fermée à clé, de sorte qu'il fallait la forcer par le heurtoir dont le retentissement portait le plus loin: par Écho elle-même.

Donc: un être divin peut tout de même établir en lui-même un premier **tremplin** – prescience de l'issue de toutes les voies – et s'en servir, en le réduisant à une forme de moins en moins grande, jusqu'à son invisibilité – à l'écho – pour descendre dans le temps, étant totalement libre et ayant la possibilité d'en revenir. Cependant, il ne peut le faire qu'à travers une fente dans le panache ocellé de sa flèche précognitive qui finit par étaler – à l'instar du degré d'un escalier mécanique qui déclenche le mouvement /"gachette"/ – son revers intemporel. Et cela de façon à faire passer la queue-panache devant, dans l'espace réorienté vers l'est: intervalle prolongé entre les souvenirs, arrachés à la coquille de rêverie intime, œil du phare flamboyant à travers le brouillard ou pont de communications sélectives entre le ciel et la terre.

Le détour de la *flèche posant la première question* et tirée vers sa propre *queue-panache* (monade – livre spectral), cause le transpercement de l'intérieur de celui-ci et l'arrachement d'une feuille vierge. À ce moment-là, la pointe tronquée de la flèche (celle de *la plume*) se transforme en fixateur du mouvement d'effeuillement: *en tire-bouchon du sens le plus radicalement émoussé*. Alors que sa parcelle minuscule détachée, comme *le point de mille* engagé dans une matière sépulcrale (coin mort

du livre, *caractères brouillées*), qui n'est en fait qu'un éclat de miroir d'une réalité parallèle, dans la perspective de laquelle cette matière se voit elle-même *d'une façon altérée*, grâce à quoi elle *rectifie l'angle* de rotation *de la monade*, contrainte d'atterrir. Donc, échec de la tentative de fausser l'Orage, Éros, partenaire d'Ananké au jeu, toupie de sa décision altérée de tisser après la mort – qu'elle transforme en Tanatos.

C'est avec les pôles opposés du globe terrestre et, à la fois, spontanément interchangeables, qu'un tire-bouchon est réalisé en forme de mandibules de scarabée; il tire (du sous-sol sismique le plus profond) et déroule une carte de voyage éternel (dépassement, par la fugue, du globe qui embrasse l'universel, ou bien qui prend un aspect de plus en plus pointu et ailé: élancement définitif vers l'Inconnu); la collision entre deux champs magnétiques orientés dans les sens opposés, fait naître un champ nouveau – *une feuille vierge*. Et c'est là **le but** d'une éruption volcanique: *Pierre* projetée du fond du monde souterrain en vue de déplacer le centre de gravitation des structures présentées par les choses supraterrrestres.

La pierre blanche, découverte au moyen d'un plomb de sonde, **au-dessous de la plus grande profondeur** ou *la pierre meulière d'un ciel s'étoilant de nouveaux astres*, contribua à ce que fût égaré un élément du puzzle de tous les temps. Car c'est précisément celui-ci qui annulait /remplaçait/ décelait le point perméable au cœur du croisement immémorial, point qui est l'obstacle principal à la recherche d'une sortie de l'aire de confrontation de la Créatrice avec sa propre créativité, – angle-clé dans l'attelage de son char céleste; ainsi que cause de la captivité de l'âme (de n'importe qui) dans la tour de mort irréaliste et de retour à la vie. Or, c'est là cette aptitude unique à éclaircir les sources avec un esprit critique possédé par la Mère universelle, mais dont le demi-dieu à “la barbe rousse”, gardien-et-balayeur de la vérité de l'ancien monde n'avait aucune idée.

Katarina Ristić Aglaja

En effet, alors que *la pierre blanche du monde souterrain* constitue le *centre spirituel rebelle* du Soleil terrestre, le centre perméable (instrument de l'ancien Dieu) est **condamné à l'agonie**: à une alternance continue de la syncope et d'une fausse résurrection. Cela signifierait à la fois la réorientation totale de l'esprit cognitif: renonciation à la Cosmopolis instaurée sur la Terre en des temps immémoriaux en faveur de la construction d'un escalier menant vers les Cieux, mais qui risque d'être rejeté devant la porte céleste. Car, les Cieux acceptent certaines marches ascendantes, alors qu'ils renvoient *les circulation en spirale, susurrante comme un ruisseau*; aiguille à tisser tirée des nébuleuses bleues ou bien, connaissance de la succession précise des mondes/âges/souffles; corps de la mère universelle, étoilé d'une autre manière ou manteau de la nuit recoupé par les profondeurs.

C'est ainsi qu'au moyen d'un *tire-bouchon* fut éliminé du *trésor d'images* transpercé, qui avait la forme de cube, son **élément perméable**, son anti-fils, crucifié le corps renversé, pour être remplacé par *une pierre sphérique d'au-dessous des profondeurs les plus grandes*, ce qui transforma ce trésor, récipient recueillant les étoiles, en un filtre rayonnant: *moulin* distillant la vieille élite éonique, assez restreinte, pour en tirer un nouveau cercle votif prenant de l'ampleur à l'instar de la résonnance du son.

La flèche du temps, en tant que **heurtoir** (ayant la forme d'un *plomb de sonde*, renversé et soulevé) frappe finalement à *la porte des cieux* ("paroi des échos" (H. Broch), qui déploie gracieusement la substance de l'au-delà), – et se trouve renvoyée. S'ensuit le retour dans la profondeur auto-observatrice d'une prunelle (coquille du *temps perdu*), avec, en plus, éclairage d'un espace supplémentaire, compartimenté dans le songe, –

poste d’observation qui se balance, sans rencontrer d’obstacles, parmi les multiples voies de-la-mort et de-la-naissance qui s’entrecroisent. Et c’est là Khora, en tant que supplément de l’au-delà ajouté à la Cosmopolis; Fugue – *écriture de la lumière sépulcrale; chemin sans retour*; Luciole – flamme d’un vert froid, se posant sur la Terre bouillonnante pour préparer la transfiguration de celle-ci; design astral corrigé, remontant à un temps “suspendu” entre le Ciel et la Terre; “vie à l’écart, étrangement exhibée” (H. Broch).

En effet, la Terre-Lune, le seul pendant du globe de l’universel, est effectivement étincelante à cause des fuites imperceptibles *des génies lyriques qui l’abandonnaient, – ses soutiens souterrains ayant la forme de filtres, ou bien étant distillés au moyen d’un entonnoir*. Pas en arrière astronomique en elle-même.

Esprit de la flèche – Apollon, “dieu-gardien des signes votifs” (H. Broch), destitua le Portier, souverain despotique des âmes des morts – Hermès, parce que celui-ci étranglait l’élite vieux-éonique – ce qui leur aurait valu, à eux tous, la seconde mort si, *au moment opportun*, Apollon n’avait pas transpercé, par sa flèche (plume de la décision altérée du Ciel nocturne) la Couronne boréale (Château d’Arianrod), où celle-ci était emprisonnée! Or, un nouvel Esprit animant ces fuites, c’était la Biche, qui, solitaire et chaste, rompit le cercle de la grande fraternité (alliance des poètes morts qui écrivaient dans le ciel) et se présenta, la première, sur le seuil de l’Espoir: chants éoniques des végétaux printaniers, rendus par la gueule d’Anubis.

La Flèche d'Apollon (de Néith) est, au fond, une rame du Soleil (de Râ): **dépassement des connaissances relatives à la succession des marches** qui mènent à la Sphère des Solennités; (c'est-à-dire: révision de la Beauté suprême sous son aspect rotatif, avec, en plus, l'éclairage d'un Espace supplémentaire (pour la première question que l'esprit de la Créatrice se fût posée sur elle-même). Cependant, c'est à la fois une petite porte pour la fuite-sans-retour de l'esprit timide de la Biche qui – au lieu de profiter de la première occasion qu'elle eût de se murer dans un étroit cercle votif, occasion qu'elle rejeta – introduisit, par cette même porte tous les esprits bannis, dont surtout ceux d'une zone indéterminée de promenade *crépusculaire*. Mais, elle ne put le faire qu'au moyen d'*un ressort singulier, bruyamment projeté de la gueule d'Anubis et qui brisa le sceau des signes votifs*, (attache de la porte des Cieux). C'est ainsi qu'Anubis, guérisseur des fêlures de l'âme, eut le mérite d'avoir fait franchir l'Abîme à la Lointaine (Première singularité).

La figure de la Dame-au-bond est désormais représentée avec toujours plus de minutie, mais son œil visionnaire (Fille du Soleil de minuit) ne se trouve que dans un seul des détails qui l'évoquent: elle est tantôt un lynx furieux, tantôt une biche timide – la Lointaine qui, (en emportant avec elle le pouvoir végétal de germination), se réfugie dans le Désert pour fuir le genre humain. C'est seulement grâce à son retour, à la tête d'un Cortège inconnu au monde ancien, que l'Aube de l'au-delà fut fixée dans l'esprit préhistorique; poète se tenant à la sortie du monde souterrain; lieu où se donnent finalement la main l'Animus et l'Anima, où le Chat et la Biche s'unissent dans l'Utopie, – car les textes des lois, opposées les unes aux autres (*dés de gain et ceux de perte stellaires*) sont *définitivement* échangés entre Mnémosyne et Léthé. Et ce n'est que là **l'Alliance** à lumière vacillante, **devant la menace de désastre**, ou bien, le confluent de tous les cours d'eau souterrains dans une île lointaine.

Kronos, devenu *la pierre* qui, projetée et se précipitant *des hauteurs*, ramène *le temps* de flottement du premier monde créé (cf. premier système social établi) à l'état d'irrésolution. En effet, la Panique fige le Temps, c'est-à-dire fait disparaître peu à peu le Souvenir des lieux de stabilité itinérante dans la sphère de l'Incommensurable – île des rebelles bienheureux! Cela barre *la voie* à la flèche vers l'irréversibilité et ouvre *une articulation* à l'intérieur de *sa queue* qui la renvoie dans ce qui était **refoulé (omis dans les époques archiarchaïques)** et qui tend à renverser *le cours* du temps, afin que celui-ci (au lieu de continuer sa marche triomphale dans le sens unique) soit contraint de restituer *le faisceau* de mondes simultanés: rejets des collisions des époques, *détour* de la volonté maternelle – celle-ci renonçant au règne tyrannique sur le monde primitif pour assumer la protection des pétales éparpillées qui émettent la lumière de leur propre substance.

Orphée et Mnémosyne: premier couple doué de créativités opposées qui se fût cristallisé dans l'abîme de décisions à prendre dans la nuit des temps et qui, s'étant arraché du joug de l'Unique universel, fut remplacé par ceux qui, alliés, restauraient la Tyrannie – mal de l'étape d'avant le commencement de la Création, celui d'égalisation totale – *Chronos et Léthé*.

Le cercle restreint de signes, bordé de la dentelle de souffles hétérogènes des nouveaux arrivants, au lieu de projeter le bout de son fil qui lui permettrait la sortie vers les Étendues d'Apollon, il l'absorbe et s'empêtre dans un nœud papillon obscur s'engouffrant dans la lumière, sous lequel un ancien éon a de la peine à respirer.

Or, c'est précisément là la clé d'Hermès; celle sous laquelle il garde jalousement *le germe du retournement le plus profond* <3>: âme conçue comme atome, ou comme principe d'irréductibilité de toute individualité, aperçue *par l'œil de chat* dès avant le commencement.

En effet, Hermès, gardien de la clé, tenait le registre primaire des rapports réciproques entre toutes les âmes individuelles, établi dans *la prunelle précognitive de chat* (dans la chambre oculaire noire de l'œuf universel du Soleil d'or – là où eut lieu la bouleversante alternative; et cela **bien avant** leur adoration folle de la Siamoise, Ombre de la Mère, étoile écarlate annonçant un monde (âge uni et unique, illusoirement triomphant). Mais, c'était plutôt la conclusion d'une note sur l'arrangement final, relatif aux rapports préalablement agencés entre deux âmes, qu'une image variable de l'ensemble des rapports qui se trouvaient **dans un remous de corrections réciproques** (cf. flèches spectrales d'Apollon), et qui aurait pu être plutôt un résumé de solutions de ce qui n'était pas éclairci au sein d'eux-mêmes, – **la vérité de l'envers**. Toutefois, le défaut principal de cette note primaire consistait dans le fait que, par une erreur de l'esprit divin, y furent inclus aussi de purs non-êtres (taches solaires inactivées, et cela en paires, intégrées longtemps auparavant dans le plan de la création! Il s'agissait donc de ces demi-connaissances dont, malheureusement, Hermès était le possesseur.

Clotho – fille de l'Araignée ou du sosie d'Ananké, celle qui file et pelotonne en rythme le matériel reçu des étoiles, en convoitant les connaissances d'Hermès, susceptibles de lui servir **à faire garder le Trône** à sa méchante Mère.

C'est par **l'entrelacement en nœud** des points de la constellation supposée de tous les souffles individualisés que le discours muet de la

Mère sur elle-même est étouffé; il est remis à un avenir postapocalyptique: région de paix lumineuse, sous le règne de Léthé.

Dès avant le commencement, il y avait eu une observation de Mnémosyne sur ce qui aurait pu être *immédiatement* fait, **quoiqu'il n'en fût rien**: image, toujours inchangée, de toutes les créatures, y compris les nœuds dramatiques qui devaient marquer leurs futures transformations, d'où le souffle de la conscience que la coordinatrice (Ananké, Uranie, Harmonie) avait d'elle-même, se dépêtrait avec peine. Mais elle cacha aussitôt cette image en elle-même et, en la serrant avec l'aide de Léthé, sa sœur jumelle, elle la maintint dans l'immobilité, pour ne pas entraver les options libres des autres! C'est ainsi que la Mémoire fut remplacée par l'Ombre: vœu de silence, fait en des temps très anciens.

Les options que faisaient les âmes *discernées dans les temps archaïques* se déroulaient dans **une chambre noire**, sans aucun témoin – **afin qu'elles puissent être vraiment libres!** Or, les options de certains âmes étaient supposées différentes de l'image primitive, apparue dans le songe de Mnémosyne: la plupart de celles-ci volaient l'énergie de la lumière sombre ou recouvraient les nœuds dramatiques, c'est-à-dire effaçaient leurs signatures, ce qui les exposait au risque d'empêcher ainsi le dénouement: la transfiguration d'Uranie. Cependant, la procédure à suivre étant secrète par elle-même, on ne savait pas au juste quelles âmes l'avait observée et lesquelles non.

Qui fut le premier à violer le vœu de silence et à dévoiler les suites défavorables de toutes ces options du mal, faites en secret (versatilité des demi-êtres)? – Hora-Lachésis (cf. Astrée) qui, dans son propre œil, *avait fixé la substance maternelle d'un demi-instant* – en la rendant *de nouveau*

Katarina Ristić Aglaja

visible au monde – grâce à ses paupières-rideaux qui s'épanouissaient à l'instar de la clochette dans la couronne polaire.

Voilà pourquoi Lachésis fut exclue de la suprême hiérarchie céleste (royaume des souffles semblables aux oiseaux de feu, restes de la robe lumineuse de la Mère) et envoyée sur la Terre, où demeuraient tous ceux qui, tout en ayant été conçus d'en haut, s'inclinaient devant l'Ombre. C'est ainsi que sa nouvelle tâche – terrestre – fut celle de dénouer (en les dotant d'une nouvelle visibilité) **tous les nœuds** qui se dressaient, comme des aspirateurs chthoniens, sur la voie de propagation de la lumière archaïque, émise par la Mère, celle-ci s'étant déjà réfugiée, en tant que luciole du lyrisme universel, au fond des choses inconscientes.

L'auréole d'étoiles entourant le vide béant du Nord était autrefois le Château de Corail (Trône de la Siamoise): *mauvaise sélection d'âmes* clouée au moyen d'un ancre à *trois dents*. En effet, c'est par *celle-ci* que fut contrefait le sceau des génies le plus strictement sélectionnés, réunis autour du feu souterrain, qui ne devint la couronne du pôle nord qu'à la suite d'une éruption! Car, seulement après que le cercle de l'élite la plus restreinte fut percé par la pointe de ce corail, – qui correspondait au sommet glacial des pôles de la Terre, spontanément interchangeable – la tonalité de son chant mélancolique devint plus nuancée! C'est que la forme d'une souffrance universelle était partagée entre les Sirènes (Moires) elle-mêmes, – figée dans le golfe de retentissement de leur chant lointain.

Les freins de maintes étoiles aux chants mélancoliques, irréversiblement enlacés – peloton de lettres mortes dans la loi d'un ciel nou-

veau – furent formés lors d’une confrontation orageuse du premier être avec lui-même! Donc, pendant l’étape précédant l’établissement des limites de celui-ci à l’égard de celles-là, c’est-à-dire limites qui ne devaient être tracées que pour permettre à ce premier être de se rendre compte de son propre envers obscurci! Or, avant que cela fût arrivé, celui-ci, *tout comme l’œil de l’oiselle*, devait séjourner dans ses propres bulles de lumière, – sphère de ses propres souffles.

Toute la souffrance d’ici-bas *avait été éprouvée d’avance dans l’au-delà* – comme *un regard de l’oiselle morte*, fixé sur un essaim d’étoiles qui, en tourbillonnant dans *l’impasse* de sa tête, se condensa au point de former *un météore de changements douloureux* au sein d’Elle-même. Cependant, afin qu’un cercle étroit d’esprits en état d’assumer cette souffrance – sans en avoir été atteint – pût s’élargir ainsi, il était indispensable qu’il éclatât, comme une bulle de lumière réunissant ces essaims, pour pouvoir tracer, par sa lueur déclinante, les confins du ciel nocturne; et que, en même temps – en rassemblant les vestiges de ce message, transmis en un demi-instant et disparu longtemps auparavant – ce cercle pût le renouveler et le faire proliférer, en lui permettant de germer, de pousser (plante grimpante) en vue de former un escalier pour le passage par la Porte de l’impossible /Nuage de fumée géant/.

Les Lemours – cortège des souffles sortis du cœur-cratère de la Mère, et destinés à remédier à la brusque disparition de celle-ci; ils étaient des piliers souterrains, implantés par la flamme et soutenant la Cosmopolis /“île des bienheureux” dans l’Atlantique/, – le tout, jusqu’au moment où par l’éruption d’un volcan dans cette île, ils furent projetés sur un plateau boréal en forme de cône tronqué: c’est ainsi qu’ils devinrent des Hyperboréens.

Les Moïres – êtres extra-terrestres, originaires du ciel d’au-dessus de la Lune – êtres, sous condition, inférieurs à l’homme, du seul fait qu’ils n’étaient que des parties du corps lumineux d’Ananké, abandonné, longtemps auparavant, par l’esprit de celle-ci. Elles gardaient et transmettaient les éléments essentiels des connaissances extrêmement étendues qui ne pouvaient germer ni prendre une forme concrète que dans l’homme. Or, le pont reliant les Moïres aux humains était assuré par les Lémours, spectres squelettiques diaphanes, oasis disséminées du globe de la sphère transpercée en croix et dominée par la conscience qu’Ananké avait d’elle-même.

Mais ce n’est que dans ce seul sens que les Lémours étaient au-dessus des lois établies sur la Terre qui – comme témoignage des espaces les plus éloignés ou ceux d’un temps futur lointain faisant irruption dans celui du présent – opposaient une résistance souterraine contre les efforts de les figer; ainsi que contre ceux qui tendaient à les orienter vers un seul but restreint, arbitrairement choisi ou, **plus précisément**, à les lier à *une personne* qui, s’étant imposée comme chef, orientait les aspirations collectives, l’essence de la manifestation de celles-ci étant insuffisamment interprétée. C’est ainsi que c’étaient seulement **eux** qui permettaient à **la force de la loi**, rayonnant du centre de *l’épave céleste*, de passer, sans rencontrer d’obstacle, vers le plan de renouvellement de son noyau à tonalité raffinée: vers le sujet des lamentations exhalées par la justice.

L’espérance que **les masses** mettaient dans l’Ombre de la Mère suscita en elles l’esprit de flagornerie et entraîna la désintégration de la communauté primitive (Harmonie, vue *par l’œil de chat*, – la seule qui pût

délivrer l'esprit envahi par la Panique). Or, cette Ombre multiple était, à la vérité, un reflet de la Source Nocturne tarie, destination qui se dégradait, atteinte grâce aux coups de dés, – trace personnelle de la Mère, qui s'effritait chaque fois que le regard déclinant de celle-ci s'y posait. L'Ombre était également le lieu de quasi-absolution et, à la fois, celui de réduction des options immémoriales faites par leurs âmes, processus qui, se déroulant entre le ciel et la terre, n'avait pas encore été achevé. En effet, c'est seulement chez quelques-unes des âmes que la décision pour soi d'un demi-instant équivalait à celle de caractère à la fois causal et final, la seule susceptible d'être qualifiée, à bon droit, d'originale, dérivant de l'esprit de totalisation.

Ce n'est que lorsque Ananké remarqua pour la seconde fois la différence, dans son propre esprit, entre elle-même et celui de son Sosie – *reflet, dans le miroir, du néant définitif, auquel elle reprit son propre espace le plus intime*, – la foudre de son regard fit résonner, dans l'anti-espace, sa décision initiale, gardée dans le miroir et elle prit une décision altérée! Ce n'est que là qu'elle se **gracia elle-même** ou, plutôt, se rendit compte de la différence entre elle-même et le néant; ce n'est que là qu'elle se transforma en arc-en-ciel dominant l'île, – sa dernière raison d'être: sa fille Lachésis.

La raison de la Panique – selon la masse rejetée: critère qui la désignait comme superflue, abandonnée à toutes sortes de vicissitudes et quelques-uns, par contre, comme élus (protégés par le destin) ce critère est, de toute façon, celui de prestige, non pas de constance, alors que seul le pouvoir de survie dans le vacuum ou de persévérance dans l'attente du Jugement est le critère d'immortalité d'un être.

Le problème résidait dans le fait que le Trône (siège de l'omniscience, *prunelle du chat*) était **trop étroit** pour tenir toutes les créatures. Cependant, si l'on publiait la topographie des dimensions individuelles du mal dans les humains – délit qui ne devait être commis que par Lachésis – alors on établirait précisément ceci: si tous les êtres étaient débarrassés du fardeau imposé (déchets d'idées – non-êtres à demi incarnés), il y aurait de la place pour tous! Et c'était là **un infini légalisé**: bigarrure de mondes parallèles tournoyant dans l'œil du chat.

Mais tout cela ne favorisait pas les poltrons avides de s'introduire dans l'étroit cercle de signes (l'élite ancienne qui n'avait pas encore reçu le rapport topographique sur le mal camouflé de certains potentats célestes, contraints de descendre sur la terre); ils étaient conduits par le Titan Kronos, issu lui-même de la masse, bien qu'il gardât ses distances à l'égard de celle-ci. Malgré *le fait* que **la raison d'être la plus profonde de la masse** fût inscrite en relief par la lave des volcans éteints. Or, précisément à cause de sa propre constitution de pure suie, due à l'éclipse du Soleil,

Kronos arborait une fausse solidarité avec la masse; c'est-à-dire, il montrait du doigt Astrée (Lachésis), la dénonçant comme coupable principal de ce que les Titans furent repoussés de la Couronne du Nord.

“Alors que les hôtes occasionnels, dans cette petite vallée,
contre la vitre rousse, aperçoivent à présent,
des formes géantes qui, en râlant,
chantonnent un air dénué d'harmonie,
tandis que, dans le cours d'eau fantomatique,
sur une lourde porte fond
une affreuse populace éternellement au bond.”

(Edgar Poe: “Les châteaux maudits”)

Après avoir jeté un coup d'œil d'un demi-instant sur *la carte du mal*, Astrée put voir qu'un bon nombre de ceux qui faisaient partie de l'élite de l'ancien monde présentaient *des taches* dans la substance de leurs âmes et qu'ils s'étaient simplement emparé des signes d'autrui, c'est-à-dire, qu'ils **avaient banni le corps des temps anciens** qui les avaient établis, la première élite de souffles qui avait éclairé le ciel et qui, depuis, frissonnait, rassemblée autour de l'étoile du Nord, dans l'environnement de laquelle s'était installée Astrée aussi, recouverte de givre.

Cependant, bien que dans l'élite vieux-éonique il y eût des intrus malveillants, elle avait gardé, quand même, **un niveau de fermeté nécessaire, en prévision des cas de dépassement d'elle-même**; plus précisément, elle avait longtemps dirigé l'humanité d'une manière correcte, en déterminant la proportion du mal dans celle-ci et en assumant la majeure partie de cette lourde tâche qui, après la découverte de *la carte du mal*, retomba de nouveau sur *la masse qui n'avait plus de chef* et qui, au lieu de détester l'Ombre qui la mystifiait, commença à haïr Astrée qui avait dénoncé celle-ci.

Or, à la suite de cet événement bouleversant, Astrée, propagatrice des lumières dans un monde magiquement technicisé, cessa de croire en la possibilité d'amélioration de l'humanité, ce qui semblait réalisable dans la perspective de l'ancienne élite éonique; au fond, cette amélioration ne pouvait donner des résultats que dans la partie moins nombreuse de la population, mais non pas moins précieuse (perles dispersées dans les masses); alors que la solution pour le mal selon la masse non sélectionnée ne résidait que dans le changement à effectuer au sein de l'élite régnante, **c'est-à-dire dans le changement du critère définissant le caractère lui-même de l'élite.**

Katarina Ristić Aglaja

“En réalité, l’automatisation croissante et la peur sont étroitement liées /.../

L’individu n’est plus considéré dans la société comme un arbre dans la forêt; il ressemble plutôt à un voyageur transporté par un véhicule rapide que l’on pourrait appeler “Titanique”, mais aussi “Léviathan”. Tant qu’il fait beau temps et que l’horizon est agréable, il s’apercevra à peine de l’état de liberté limitée auquel il a été réduit. Tout au contraire, il est envahi par l’optimisme, par le sentiment de puissance, dû à la vitesse. Cela change à partir du moment où émergent les îles qui vomissent le feu et les montagnes de glace. C’est alors que non seulement la technique assurant le confort envahit d’autres domaines, mais on s’aperçoit en même temps du manque de liberté, soit dans le triomphe des fléaux de la nature, soit dans le fait que les individus restés forts s’emparent du pouvoir absolu de commander”.

(Ernest Jünger: “Traité du rebelle”)

La première élite (la plus restreinte) – cercle des morts élus, réunis autour de l’Étoile du Nord – auront été composée précisément des rebelles, au sujet desquels il avait été établi, en un demi-instant, avant la destruction automatique du contenu de la Boîte Noire, qu’ils ne renfermaient pas *les points de mal*. Mais, cette élite ne devait pas englober ceux qui étaient rassemblés autour du trône terrestre dont les archives ténébreuses étaient réduites en cendre et dissipées longtemps auparavant.

Or, cette élite initiale, quoique dénuée de racines terrestres, entrerait à nouveau en possession du noyau des connaissances initiatiques (Sphère des Solennités), en tant que mémoire tissée de matériaux neufs, mais, à la différence de la classe détenant le pouvoir sur la Terre, elle ne s’y implanterait pas: elle circulerait jusqu’à la périphérie pour revenir ensuite sur ses pas, si bien qu’elle entraînerait derrière elle tous ceux aussi qui, chemin faisant, auraient été purifiés. C’est ainsi que serait instituée **une nouvelle élite, restructurée** – vivants élus, rassemblés autour de l’Étoile phosphorescente – groupe de nouveaux auréolés terrestres, constituée de vieux matériaux qui, disposant d’informations précises sur le mal humain géopathogène, délivrerait les larges couches sociales de la panique, – de

l'horreur ressentie par le monde d'au-dessous de la lune, pour l'amener à adopter une logique de survivance essentiellement différente de celle que leur proposait l'autocrate Kronos, un des Titans. En effet, c'est par Astrée, descendue sur la Terre, que fut incitée, **dans la nouvelle humanité, l'aptitude à assumer, avec une endurance inconnue, la beauté de l'insaisissable**, jusque-là détestée dans les masses – spectacle de rêverie de l'Étoile polaire; possibilité pour les habitants de la Terre, de contempler le transport de charbons ardents du feu de la première étoile allumée – *réalisé au moyen d'un écran blanc tournant, meule de moulin s'élevant des profondeurs* – jusqu'au voisinage scintillant comme un miroir. Ce n'est que grâce au refroidissement général, que le fluide d'un esprit rebelle *par son essence* peut-être vitrifié.

Hypérion – Loup des steppes aux yeux phosphorescents qui conduit le corège d'observateurs néoéoniques, établis dans la lune, dont le nombre est d'ores et déjà complet). Et c'est lui le dernier souffle de la sphère restreinte du Nord, attache en argent de celle-ci et le premier souffle qui, en toute liberté, plane au-dessus de l'auréole enchanteresse de l'Étoile phosphorescente. En effet, conçu d'en haut, mais Titan de naissance, il fit atterrir un fil de lumière provenant des sphères les plus lointaines au chant muet, si bien qu'il fut le premier à graver dans la conscience des mortels l'Aube de l'au-delà (Thée la Dorée).

Thée – Sirène se lamentant dans un paysage désolé ne redevint un être humain (tout comme Astrée) que grâce au fait qu'elle avait été reconnue par Hypérion. En effet, son être n'avait jamais figuré parmi les proscrits, pour la bonne raison qu'elle était, elle-même, le résultat de l'infusion de l'être lumineux de sa mère dans sa propre substance qui allait se consumant.

La cause de la substitution de l'identité de Thée (Astrée): ce n'est que dans un seul détail de la pèlerine tourbillonnante de la Mère que figure le sceau de sa fille, son héritière légitime, alors que dans tous les autres détails est empreint celui du mauvais esprit de sa sœur multipliable, Siamoise à trois têtes qui a donné naissance aux nombreuses autres sœurs, tout à fait étrangères, engendrées par le choc de l'Ombre maternelle, *le prétentieux Sosie*, contre un récif lointain au chant lugubre, si bien qu'elles deviennent, toutes ensemble, des média d'une puissance ennemie, acharnée contre la **première fille astéroïde**.

La vision maternelle initiale de la plus grande portée, celle de l'oiselle de feu, est noyée dans le marécage de ses trop nombreuses significations, en produisant en même temps un puissant instinct de la mort. Cependant, sous la force de la pression, celui-ci se désagrège pour se transformer aussitôt en **jet d'eau**: source jaillissante où, depuis longtemps s'abreuve la fille excommuniée du monde pour avoir approuvé la vision déchuée de sa mère.

Kronos déteste la fille, promotrice d'une nouvelle vision, du fait qu'il la confond avec sa mère qui l'avait abandonné pour toujours, de même que les autres Titans. Hermès est le seul à savoir que la Mère s'est transformée en sa propre fille, mais il garde du silence là-dessus, dans le but de s'emparer lui-même de son trône logoïde, lieu d'interprétation du monde, ce qui lui permettrait de fermer l'horizon, d'où vient **une foudroyante nouveauté planétaire**; il y est poussé non tellement par sa prétention à la toute-puissance que par sa crainte de perdre le *terrain du haut plateau terrestre*, plus précisément, par la crainte que lui inculquait Kronos déjà moribond, qui niait la rondeur de la Terre, car il aspirait à se précipiter en arrière, dans Sa profondeur volcanique s'incandescence du balancier temporairement assoupi.

PUT OD LEMURIJE KA HIPERBOREJI

“Le balancier est l’incarnation du temps mort, mesurable. C’est la faucille tranchante de Kronos, oscillant à son bout et menaçant celui qui est dans les fers, mais qui peut, en même temps, le délivre, s’il sait s’en servir.”

(Ernest Jünger: “Le traité du rebelle”)

Deux points extrêmes du balancier: les Lémours, pas plus que les Titans, ne désirent pas laisser apparaître Astrée au seuil de la nouvelle Création ni lui permettre de respirer le courant de l’atmosphère terrestre filtrée; mais les Lémours s’opposent à sa descente sur la Terre, alors que les Titans sont pour son renversement du haut de la Plate-forme Céleste en vue de son intégration totale dans le genre humain.

Ayant été rejetée par le genre humain, Astrée fut finalement déplacée, *grâce à la force de la Lune croissante*, dans **le royaume interplanétaire des loups cléments** qui observaient, du haut de la Lune, tous les sinistres de la Terre; en effet, elle se réveilla de nouveau, entourée de ceux-ci et s’y assimila. Ce n’est que par ce fait que fut nettement tracée la ligne entre elle et le genre humain où, dans une minorité terrestre sélectionnée, l’impératif de dépassement de l’espèce humaine était suivi sur l’ordre donné précisément par elle. Parallèlement à cela: la Petite Sirène, résignée à l’endroit des humains terrestres, dont la langue de communication ne correspondait nullement à la sienne, devint une Fée aérienne. Mais, un jour elle devait regagner la Terre – car seule une humanité transfigurée peut faire le don d’immortalité à l’âme.

Cependant, ces loups cléments, tout en assurant des communications entre la Terre et la Lune, en assuraient aussi entre la Lune et l’Étoile du Nord. D’où **une circulation double au dedans du cercle des bannis rassemblés**: tant autour du Nord qu’autour de leurs propres axes, grâce à quoi leur attache commune (Château Arianrod/R. Graves) se transforma en

Katarina Ristić Aglaja

toupie de nouvelles unités de fils (Château tournant). En même temps, ils multiplièrent, tous ensemble, les vibrations autour de la Couronne, en produisant dans celle-ci le Vent qui les emporta en haut, vers la Porte céleste fuyante.

La Couronne du Nord garde en elle-même l'essence de tout le mal réprimé à la racine, – précisément celle qui favorise le développement de la conscience que la Mère prend d'elle-même, dont surtout celle qui concerne la transfiguration du Trône et qui, comme gage de son extension sur le vide environnant, se réfère tantôt à Hypérion, tantôt à Théé – sans éclairer la Salle pour leur rencontre intérieure tenant de la chimère.

Les points ténébreux, en tant que sources de la lumière de l'Au-delà (cf. taches sur la face du Soleil comme sources de la lumière polaire) faisaient par eux-mêmes **un ensemble de ceux qui étaient le plus strictement sélectionnés, mais dont les qualités étaient discrètement escamotés!** Cependant, sur la base d'une lecture interprétative incorrecte de cet ensemble (dans un milieu assez élargi des esprits)<4> furent constatées la soi-disant la présence d'un certain mal substantiel, donc pathogène, et son implantation dans les autres. C'est précisément cet événement terrifiant qui déclencha **les convulsions des êtres immémoriaux** ou la fusion de ces points ténébreux fractionnés, gardés jusqu'alors dans la prunelle du Soleil, pour former une matière commune à tous les êtres d'avant la création: suie incorporée à une motte d'argile luminiscente.

Ce n'est que dans l'optique de l'Au-delà que l'Œil appelé des profondeurs peut cicatriser la coupure dans le tissu d'un monde qui est le modèle de prise inattendue de la conscience de soi apparaissant dans le premier être créateur: pouvoir de tout voir dans l'obscurité – *vue du chat aux yeux verts*. C'est à la fois, pour un sujet terrestre, *l'issue débouc-*

hant dans la perspective d'un observateur neutre et c'est celui-ci qui remplit ce sujet d'un contenu concret, c'est-à-dire, c'est en s'identifiant à cet observateur que ce sujet choisit le lieu et le moment d'introspection grâce au flux vert de fils cicatrisants. **Il s'agit du secours qu'il se porte à lui-même**, à travers le prisme d'une identification à autrui des plus extrêmes: point d'intersection planant au-dessus de l'abîme: île d'Atlantide.

La Couronne Atlantique (Crétoise) – île des esprits le plus strictement sélectionnés, portant l'empreinte du sceau des Pléiades – ne doit nullement aspirer à s'entourer d'une clôture. Parce que c'est précisément par les fissures secrètes de celle-ci que passe le souffle de la conscience que la Créatrice, *voûtant l'île de son corps étoilé*, a prise d'elle-même. Et justement du fait que la lumière de l'île ("éclat des milliers d'âmes pures") est, du point de vue du monde environnant, obscurité, **lieu d'une totale illisibilité**, elle est abordée, à pas de loup, pendant "l'aération nocturne" de ses propres esprits, par le mauvais esprit d'autocratie, – l'Ombre de la Mère. Celle-ci fait irruption dans l'île grâce au flux des rayons de sa vue partielle, en y causant l'incendie, éclaté à la suite de l'ouverture du dépôt insulaire, dépôt qui est utile à l'interprétation de la genèse de l'humanité! Et qui est à la fois le coffre recelant les risques d'immodération et de sacrifice que l'on fait avec une fougue frénétique! (R. Graves). Risques rejetés dès le début. Or, c'est ainsi que les rayons de ce regard intempestif se trouvèrent repoussés, du fait qu'ils avaient été transfigurés par le séjour dans le dépôt, c'est-à-dire **réorientés** et incités à défaire cette texture implacable qui les entravait dès l'origine. C'était donc le regard vers l'avenir d'une oiselle qui ne se voyait pas encore, elle-même, si bien qu'elle retourna précipitamment vers son propre passé où, *dans son creux cratéiforme, elle voyait tout et devint consciente d'elle-même*. Et ce n'est qu'avec l'extinction de la dernière étincelle de ce regard qui avait établi

Katarina Ristić Aglaja

sur la Terre le premier système équitable que **les flux posthumes**, continuant à couler de ses orbites, trouvèrent un espace propice à l'écoulement de leur propre excédent /Khora, Fugue/. Ces mêmes flux qui s'éteignaient dans l'océan dont la surface avait favorablement accueilli un glacier détaché du pôle nord, plus précisément, la pointe flamboyante des souffrances planétaires qui s'approfondissaient avec les progrès de la conscience que la Terre prenait d'elle-même.

“Oiseau tranquille au vol inverse,
qui nidifie en l'air..
Ni à cause du soleil ni à cause de la terre,
Mais pour le feu oblong dont l'intensité s'augmente
Au point qu'il deviendra un jour l'unique lumière”,
(Apollinaire: “Le Cortège”)

Œil de Horus – Comme une bulle d'innovation qui gît au trésor des antiquités, il est percé par *une dent de la triple couronne* et posé dans l'enfoncement *entre ses deux cornes*: endroit entre deux moïres, celles-ci observant en alternance le cheminement d'extension de **l'écume bouillonnante**, échappée à la force de la gravitation: cheminement du dragon le guérisseur qui ramasse le trésor répandu, finalement jailli du monde souterrain.

En effet, ce n'est que par les *cornes ramifiées de la couronne lumineuse* de la Lune que fut contrecarée *le mauvais sort de l'ancre à trois dents* qui entravait l'accroissement des réserves souterraines *aux racines plongées dans l'eau*. Car, ce sont précisément ces réserves qui par leurs flux **alternatifs haussaient leur opposition primordiale**.

Deux individualités, séparées par l'abîme de l'infini dont, à l'origine, la rencontre était impossible, sont emmurées dans les tours de sup-

positions au sujet de leurs propres existences. Et toutes deux cherchent à atteindre, à l'aveuglette, l'espace de virtualités de l'autre, comme une boîte hermétiquement fermée. Or, c'est justement ce que *l'œil d'un observateur muet* capte comme réalité absolue, comme confirmation du potentiel de création de la première Idée spontanément émergée du néant.

L'observation, propre à l'oiseau, de cette intersection – mais non pas, en même temps, celle des sujets de cette intersection – était une forme camouflée de préétablissement d'un avenir introduisant le vide et la lumière dans un passé encombré, dont la lueur s'engouffrait. Donc, **matérialisation souterraine de la synopse de la Mère <5>**, cachée dans son tréfonds et qui, en partant de son micro-niveau *sédimentaire*, essayait à détourner *le farouche* macro-cours prévu des choses. Donc, révision de la succession des esprits/des choses dans le trésor où l'on ne tenait pas compte des *demi-degrés*, ceux-ci ne datant que d'une époque postérieure à la première ouverture, forcée, de celui-ci, coïncidant avec la maturation pathogène de son contenu.

C'est précisément à la suite de l'ouverture forcée du trésor, – lors de la tentative d'interpréter la constellation des êtres primaires, promoteurs des ébauches d'idées croisées – qu'**une erreur** fut commise: ces êtres furent remplacés par les synopsis de leurs propres idées! Et c'est ainsi que la classe suprême des esprits (dispersés) – dont les génies étaient entrés les premiers dans la section d'or – n'était pas encore déchiffrée que sa place fut usurpée par les rapaces. **Elle fut complètement oubliée** dans la hiérarchie des valeurs terrestres et célestes, alors que sa couronne, angle d'empiètement sur l'infini, faisceau de séparations libres, passa aux mains de l'Intrus.

Cependant, dès que l'Intrus (Hermès) eut réussi – en vue de raffermir sa position – à sceller dans la Couronne le Nombre débordant de la masse du bas peuple, celui-ci s'émietta dans l'Innombrable; afin de pouvoir ainsi

Katarina Ristić Aglaja

– comme impétueusement éparpillé – se resserrer à nouveau en **une motte de points** de sa chaîne d'égalisation généralisée, la substance de celle-ci étant impossible à rompre! Et c'étaient là les points qui reconstituaient/représentaient d'une manière déformée et négative le noyau de leur prestige primordial – classe perdue de ceux qui avaient été strictement sélectionnés.

“Avec un bruit léger l'éventail se déployait,
En révélant la vengeance des étoiles,
Mais dans mes yeux dirigés vers le ciel boréal
Pour moi, froid – une nouvelle qui flambait.”
(Alexandre Blok: “Joie inespérée”)

Rester debout à l'endroit où les puissances opposées forment un tourbillon, ou bien, séjourner sous un toit tissé de souffles des plus variés, – c'est effectivement ce qui appartient aux deux jumeaux dont la rencontre était originairement impossible: espace ayant ses racines dans l'eau souterraine et, précisément pour cette raison, jaillissant spontanément en haut – trésor inépuisable – d'où les connaissances acquises et les événements qui faisant ne s'étendent pas sur le monde environnant, pour la bonne raison qu'ils sont consacrés à l'Au-delà, à l'attente d'une nouvelle aube supplémentaire, *s'amplifiant* au cœur même de minuit. Et dans ce quadrilatère, eux deux et leurs ombres connaissent, d'une manière altérée, l'ancien printemps terrestre: comme puissance de floraison sous la lumière crépusculaire, privée finalement de la fureur engloutissante de rayer ses phases antérieures! Là, la différence entre les directions de feuillaison principales/verticales et secondaires/horizontales se réduit de plus en plus: brassage produisant l'éther bleuâtre qui joint peu à peu le terrestre au céleste, le végétal au stellaire.

Donc, une mort certaine pendant la durée de la vie: renoncement mélancolique à la course quasi passionnante des créatures terrestres, ou bien précipitation de l'étoile fixe, la plus fascinante, dans l'abîme de sa propre prunelle où la mort commence seulement à avoir des ailes en vue de l'ascension spectrale du mortel abandonnant le globe terrestre, ainsi qu'en vue d'un retour possible (trionphal) de celui-ci: une verticale nouvelle/fléchie de la conscience observatrice ancienne, plantée maintenant au milieu d'une abondance beaucoup plus grande! En effet, cette mort n'est que l'infusion d'une individualité dans son sosie éthérique qui ne reflète par lui-même que la formation de l'être pur, non pas, à la fois, une tache, celle de la fureur de représenter le non-être survivant à tout!

Le transpercement de l'enveloppe d'épines entourant la rose de l'omniscience de minuit (et celui de la queue de l'oiselle de feu, de la monade spectrale, du livre des vivants), ainsi que le prompt épanouissement des pétales de cette rose contenant l'écriture de la lumière – *le tout en vue de réactiver les points ténébreux des âmes humaines qui y sont inscrites* – aboutissent à l'apparition de **la troisième dimension** au sein de sa représentation de face. En effet, c'est l'image d'une succession par bonds secrète de tous les êtres/de toutes les choses, ce qui sous-entend quand même **une image sous-jacente** (“éventail des vengeances stellaires”), qui est au-delà de tout ordre, ayant surgi du monde souterrain. Celle-ci comprend les Pléiades, fondatrices extraterrestres de l'Atlantide, pluie de feu ruisselant de la porte de minuit ou dénouement du faisceau de rayonnements aux qualités réciproquement incomparables. Mais, **elles furent recouvertes**, chacune séparément – en tant que gemmes irréductibles – **de flots du la fureur d'agrandissement (<4-b>)** – précisément de ceux qui s'élevaient des taches de certaines âmes, marquées dans le livre (points, à la fois, de souffrances de l'âme universelle se sacrifiant spontanément).

Par conséquent: toute capitulation mélancolique d'une individualité devant son Sosie asymétrique et naviguant dans l'éther est **un acte d'éclaircissement, érosif, de la vérité sur la génèse**, tant sur sa propre génèse que sur celle de l'humanité. Et les gouttes de cette eau gravent avec *le temps, le relief du Château de l'Aube*: lieu sacré où tout être/objet, si minuscule qu'il soit, acquiert *l'originalité de la conscience de soi prismatiquement distribuée*.

Pendant que Lachésis – comme Janus à deux faces, regardant vers le passé et vers l'avenir – commence le récit historique, Athrope-foudre de Jupiter, qui se propose de résoudre le dilemme de l'étape d'avant le commencement, – en fixe la fin. Mais, au cas où Jupiter y serait conjugué avec Saturne, ce récit ne resterait pas dénué de sa suite terrestre! Et cela pour la bonne raison qu'on lui tranche la Tête Siamoise, à l'époque postérieure à la catastrophe de la Terre, d'où jaillissent alors les flots de formation de Pégase, qui se hâte d'atteindre la Porte du Royaume situé du côté de l'Ouest! C'est pourquoi **Lachésis se présente, pour la première fois, seule – ayant été modifiée en Orient**, car éclairée par une lumière de l'au-delà – comme un phare de communications croisées entre ceux qui sont partis et ceux qui arrivent. En effet, elle produit sa propre matière lumineuse pour les lacunes de sa propre narration: **une clarté venant des hauteurs plus grandes, bien que sa source, dont le fond est impossible à voir, soit enfoncée plus profondément dans la Terre**.

Car Lachésis ne reçoit ni ne réfracte aucune autre lumière que la sienne propre; aussi est-elle la seule à *donner le rythme de transfiguration*

à ceux qui sont dans les chaînes de leurs connaissances trop étendues. Et c'est là un point de déviation, déterminé d'une **manière extrêmement précise**, au sein de l'Entendement dont la constitution se dégrade peu à peu: celle de Khora à deux battants.

Esprit du récit d'histoire – petite créature féerique dans la Jarre de Pandore; reste timide de l'Espoir; vitre de Hesper aux volets frémissants.

Le jugement d'excommunication contre le premier qui a prévu cette déchéance, plus précisément, contre **l'esprit de ce récit** qui rectifie le cours de l'histoire: en tant qu'écho d'un avenir impossible à envisager, il est enfermé à clef dans la Boîte Noire, soutien souterrain de Khora elle-même, dans laquelle tourbillonnent les réponses (préparées d'avance par l'écriture du ciel) aux points du phénomène du mal, tel qu'il devait apparaître dans l'avenir (points culminants des souffrances de l'archiêtre non transfiguré, rangées dans cette même boîte). Or, elles finissent toutes, par former une mosaïque cohérente, à laquelle, cependant, manque **la principale force motrice**: déclenchement de l'aiguille indiquant l'heure, qui n'est provoqué que par la pression interne, due au désespoir des excommuniés.

L'Écho est le premier sédiment de l'Idée, formé "avant" la chute dans le Temps, c'est-à-dire dans un temps paradoxal d'avant le début de la création, ou bien, avant la définition de l'opposition la plus acharnée à l'Idée primordiale elle-même. *L'Écho* est, pour cette raison, *le vecteur de l'œil divin* qui envisage l'ensemble d'un avenir lointain, et cela du fond de la volonté de retournement où bouillonnent toutes les autres potentialités, originellement exclues. *L'Écho* est une attache héraldique ou une articulation de la porte céleste qui garde le résumé de la conscience de soi planant dans le vide et obligée d'évoluer pour atteindre la plénitude

Katarina Ristić Aglaja

de sa propre substance, c'est-à-dire pour interpréter celle-ci d'une manière altérée:

L'Écho est, également, le lieu de potentialité ajournée d'un œil omniscient de midi et, à la place de celui-ci, qui est stationnaire: œil clignotant de minuit qui classe et réoriente les éons, comme ceux qui ne sont pas encore sélectionnés! Et enfin: *l'Écho* est un don accordé par le Temps, en tant qu'incarnation du rayon de minuit prévoyant l'avenir, – nécessairement insupportable à l'Autre à qui l'on pourrait éventuellement faire appel. Toutefois, à la suite du bruit fracassant, émis par son extinction, il en reste de la poussière dont l'éclat, distillé, produit un fil de lumière élongé qui dessine toute la figure vibrante du chat bondissant, non uniquement son œil/rayon, dont la lumière n'a qu'une durée limitée.

Finalement éparpillé, *l'Écho* crée une musique qui se propage dans les mondes environnants. Donc, c'est une musique conçue à la façon de Pythagore et qui, quoique préétablie de la manière supra-céleste, trop éloignée pour nous, n'est, au fond, que le résultat de l'état de quelqu'un qui, en observateur muet, subit ce qu'il y a de plus effroyable sur la Terre, ce qui freine l'aiguille tournant dans l'œil de ce même observateur et le pétrifie en le transformant en un météore de nature à opérer un changement social planétaire: roue de la Fortune lancée vers l'inconnu, dé que l'on jette en frissonnant, "folie indispensable" /Mallarmé/.

*
* *

Une apostasie qui le est par son essence, non pas celle qui soit consécutive à une ancienne appartenance, mais qui, peut-être représentée par *un carré étirée*, à l'intérieur duquel s'est consolidé *le point de croisement*, celui qui est *la résultante* des idées que, dans l'abîme, un être des temps

les plus reculés pouvait se faire de lui-même. Cette apostasie est, de ce fait, une condition préalable à la généralisation, car tout phénomène particulier doit être précipité, tôt ou tard, dans l'abîme, afin d'être rattaché ou non – en ressuscitant de là, comme du fond d'un miroir – à un nouvel embranchement de son contexte primordial ovoïde à reflets argentés.

L'étoile qui, de toute ancienneté, existait en tant que possibilité unique, sans avoir été élue, fut retirée en faveur de l'apparition des auréoles des autres. Lors de son extinction, elle laissa **des débris calcinés** ("traces archéologiques"); c'est-à-dire: elle projeta à la surface, à l'instar d'un vent volcanique, tout ce qu'elle contenait dans ses entrailles. Ainsi fut-il formé un labyrinthe de résonances dans sa propre cavité fluide, ce qui indiquait l'impossibilité de son retour au point de départ. Modifications en série de la partie la plus intérieure et de la partie la plus extérieure de l'être spontanément crée et extrêmement puissant de cette étoile, modifications dont les conséquences étaient impossibles à prévoir; substitution définitive de son côté droit/celui de la libéralité par le côté gauche/celui de l'apostasie, – chemin vers sa propre individualité transformée qui retentissait dans le vide environnant; tentative de dompter, par des miroirs, toute l'étendue future du néant, intégrée dans son être.

Et c'est là **une interaction, dénuée de contacts**, entre le noyau d'avant le commencement qui était en plein sommeil hibernant et le chaos environnant causant des lésions à ce noyau. La découverte de la formule de déchiffrement d'une décision altérée profondément individuelle, contenue dans la décision universelle de l'époque archaïque, est le seul moyen pour cette dernière de mener à bonne fin sa propre réalisation. Ce n'est qu'ainsi que les apostats élus /cf.: débris de l'étoile éteinte/ peuvent arriver à s'emparer du noyau des connaissances possédés par les initiés en assumant en même temps les immenses souffrances d'autrui.

L'importance de la résignation à l'égard de la première vision triomphante qui avait eu la possibilité de se réaliser "avant" le passage par une échelle d'autres possibilités: **les apostats, qui l'étaient par leur essence, subsistèrent grâce aux signes votifs qui furent faits**, dès avant le commencement, par tous les êtres qui avaient le ferme espoir de survivre par la vue/l'ouïe de leur alter ego lointain, sur une parallèle inconnue. Et c'étaient là des fantasmes oniriques d'une oiselle qui n'était pas encore née et qui, profondément attristée, se tenait sur ses réserves à l'égard de tous ceux qui ne voyaient pas sa vision...le naufrage du Bateau qui propageait une exaltante Idée...

En rendant le dernier soupir, l'oiselle/le bateau/la plume brise son bec/sa proue/sa pointe en l'enfonçant – comme une épée transformée en stylo – **dans un récif**, d'où commence aussitôt à chanter l'histoire tout entière de son esprit, qui était omise; et cela grâce à un décodage spontané en arrière, qui est un enregistrement supplémentaire/une mise au point; le fondement d'une clarté de cristal étayant la première question posée; définition du commencement comme faculté de discernement; fléchette du processus interminable d'emmagasiner des connaissances, réalisé en coopération, dont les rênes sont tirés par Moi et Toi...C'est seulement alors que l'ancre à trois dents du Bateau devient l'antenne la plus élevée du Château qui s'agrandit obliquement grâce à l'éclosion de ses propres cristaux.

Si, soumis à la pression *d'une main anonyme* qui verse, dans *l'espace obscur d'une boîte, l'extrait du martyr* – l'apostatique, le fragmentaire, le dénué d'histoire – il s'avère que c'est précisément là le début de la vraie histoire (passant par diverses époques chaotiques), non pas le déchiffrement du secret du temps correctement légué (présenté sous la forme d'une formule ingénieuse, rédigé avec cohérence); et c'est aussi ce fait

qui, malgré son animalité, sauve de la mort l'âme de l'individu dans le labyrinthe de surabondance. En effet, les fragments épars de l'éternité doivent nécessairement être rassemblés pour qu'on puisse couper le cours réitérant du temps et tracer la voie vers un espace qui soit ouvert aux courants de leurs propres reflets dans le miroir. C'est là la victoire du Sphinx sur Kronos, déterminée par l'intervention des flux du Phanès (Éros) qui, avec toujours plus de force, retentissent aux pôles de la Terre.

*
* *

*En quoi consisterait le sens de la contrefaçon dans le corps d'une révolution cosmopoétique? Ou, en d'autres termes: qu'est-ce qui est la raison principale de l'attaque psychique contre la fille du Soleil (grain du récit post-historique, sédiment de l'orage de lumière), plus précisément, celle de l'attaque qui n'est pas lancée par le Personnage du Soleil noir, mais due à la contrefaçon de son legs testamentaire? En effet, le vent magnétique d'une étoile éteinte véhicule la pollution, causée par **les sceaux corrodés, – du fait que ceux-ci falsifiaient l'authenticité de l'apostasie elle-même.** Alors que la quintessence de la révolution, consommée sans que l'on ait procédé à la sélection de ses éléments, s'effrite, ses débris devenant la décoration clouée sur la porte d'accès à la voie de fourvoisement. *La quintessence contrefaite de la révolution*: les sceaux de connaissance du bien et du mal, ou plutôt, les vœux faits dès l'état immémorial par les âmes sélectionnées et promettant de se consumer en des actes créateurs (en vue de racheter l'immensité de leur désorientation): ils se détachent du corps r/évolutionnaire vivant des masses et se transforment en*

Katarina Ristić Aglaja

sceaux (tête) d'un autre corps, – celui du serpent qui dévore sa propre queue et cela jusqu'au moment où il se réduit à sa propre tête fossilisée: crime contre soi-même qui lui est extorqué ou décoration qui s'effrite.

– peut-être: dans une fausse coïncidence, féconde jusqu'à la fin des temps, malgré de gros risques courus; son sceau d'une différence éternelle étant empreint sur le couvercle de la boîte qui garde les images de toutes les idées.

Car le **noyau de l'archifascisme** est le règne d'un esprit de technicité magique qui se détache lui-même de la connaissance de sa propre genèse en faisant disparaître les traces de l'esprit divinement animal (trône) d'autrefois et qui, de cette manière, provoque sa propre précipitation dans la gueule du premier fauve prophétique (pour y être aspiré par le silence insupportable du Sphinx).

“En effet, dût la loi, toujours uniquement sous sa forme fixée par le destin et éternellement la même, être finalement comprise, dût cette forme aussi, et avec elle le destin lui-même, languir dans les fers froids et interchangeable du domaine saturnien, l'aspiration prométhéenne est orientée vers le feu qui flambe dans la profondeur de leurs abîmes communs, de celui d'en haut et de celui d'en bas; et en démolissant la prison de forme extrêmement simple, prison de retour éternel, en maîtrisant le destin, en maîtrisant la forme, elle pénètre jusqu'à l'aïeul le plus ancien qui est assis sur son trône dans la profondeur la plus grande, avec, entre les mains, la véritable authenticité de la loi”.

(Hermann Broch: “La Mort de Virgile”)

Cependant, dans ce trou ténébreux ou plutôt dans cet espace d'attente muette, *se déroule un ressort tendu, en comprimant ensemble un minuscule être utopique et une force foudroyante de sa parole réduite au silence...* Or, le déclenchement spontané de la force entravée de son langage se transforme en ailes de dragon déployées qui protègent – à l'instar de

l'arc-en ciel au-dessus d'un abîme – un petit grain qui a le pouvoir immémorial unique de germination dans le vide. C'est ainsi que celui-ci devient **la flamme du cri de l'aube** qui se distille, en répandant sur le paysage des alentours sa propre matière colorante. Pavillon insaisissable pour l'œil de l'intrus.

Signaux du chemin vers l'Hyperborée: une fois arrachés à la densité juteuse de leur sol méridional, c'est-à-dire au centre du monde céleste et terrestre (rempli d'éther et produisant des volcans), des troncs, déchirés par la véhémence de leurs propres nœuds et s'élançant vers des espaces lointains, continuent à tourner autour de leurs axes, jusqu'aux abords de l'inconnaissable. C'est ainsi que tous ces troncs – *qui marchent* et, à l'instar des *pavillons*, tourbillonnent conduits par ce remous de l'abondance (incarnée par les chignons défaits et fournissant de leurs propres solutions d'énigmes) – apprennent, pour la première fois, l'existence des régions septentrionales, où les rayons crépusculaires, issus de la **sphère de clarté, fêlée**, parce que emprisonnée par les couronnes des arbres, frémissent, de peur de glisser dans la nuit... Et alors, sur le point de s'éteindre, ils filent un rejeton de la sphère, tortueux et argenté, quille d'un bateau crépusculaire, virant à tout vent.

La quille du bateau naufragé naviguant au crépuscule, rejeton de la coque sombrée des bienheureux, comporte **un axe de perles, réservoir d'une lumière obscure qui égoutte** (essence é coulée du Soleil) **et conçoit Horus** (troisième œil) après la mort. Ce réservoir n'est, donc, rien d'autre que le potentiel de germination des taches solaires, condensées pour former des fils à tisser qui tirent de l'aile de la nuit, étincelante de rosée, une étoile de dernière clarté.

Le corps d'Osiris, germé après la mort – conformément aux rapports réarrangés entre les points de stress qu'il renfermait, se ramifia en signaux indiquant diverses **directions**. C'est ainsi que seulement après sa mort il fournit des matériaux à construire *un bateau à voiles céleste*, mis en mouvement par les vents de toutes les souffrances qu'il avait subies au cours de sa vie. Alors que l'essence solaire motrice, qui subsistait en lui, se transforma – grâce à son silencieux égouttement – en phosphorescence d'une prunelle béante, excessivement profonde: en un œil au sens d'orientation propre à l'aveugle, lui permettant d'être *le seul à pouvoir escalader l'échelle*.

D'autre part, le mât de ce bateau était une flèche lancée par Neith du fond de sa propre profondeur préhistorique et arrêtée, en plein mouvement, pendant qu'elle pressentait vaguement, dans ses rêves, les hauteurs extrêmes des étoiles. En même temps, la force ascensionnelle de la flèche, décochée par Neith, correspondait à **celle de l'arrachement de l'ancre** dont le trident, levé et déposé sur le pont du bateau, faisait tourbillonner le vent ou *enchevêtrer les voiles*. (En effet, le trident n'était autre chose qu'un instrument d'écriture éruptive de la lumière). Et cet *enchevêtrement* qui venait de se faire devait être un lieu d'exil dans l'avenir, écrit par le vent du monde souterrain sur *le pavillon* tourné vers d'éternels départs.

Entretiens: l'Apollon astral noir – gardien du sommet de fils stellaires – tomba dans l'ouverture percée dans la texture incandescente de l'Oiselle de feu, la Prophétesse. Car, c'est *lui*, son succès le plus grand (non entièrement obtenu) quant à la réinterprétation de l'arc, qui ne fut renversé sur la Terre que par Jupiter le Fulminant. Voilà pourquoi, *après que celle-ci eut cicatrisé l'orbite de feu de la flèche par sa prunelle, sise dans sa propre queue* – Apollon la rejeta (Thémis – Muse trois fois ré-

duite), pour lui substituer tant lui-même que **la particule** de la Prophétesse, Artémis, – la rebelle qui quitta le Bateau pour fuir dans les bois, celle qui était la seule à pouvoir dompter sa mère furieuse et la ramener à son état primitif. Cependant, elle était en même temps la cœur jumelle d’Apollon et portait, elle aussi, l’arc et la flèche, mais dirigés dans *le sens opposé*. Donc, **deux croissants qui ne forment jamais un disque**, comme deux éclipses côte à côte, celles de la Lune et du Soleil. Et ce n’est que de cette manière qu’ils soutiennent *le frémissement de l’âme*, dans l’abîme de son attente du jugement dernier, – euphémisme archipoétique désignant le cataclysme irrémédiable de la Terre.

“Ensuite, Apollon et Artémis reprirent ensemble à la Triple Muse la domination sur la poésie.”

(Robert Graves: “La Déesse Blanche”)

Le Chemin de retour: un escalier en colimaçon qui se précipite du sommet de la prévision de ce qui est arrivé une fois, vers le fond du préétablissement de ce même événement, donc, vers une perspective plus profonde d’un avenir absolument incertain et qui, à partir du seuil de la porte céleste (Khora à deux battants ouverts) se déroule de lui-même. Ce n’est que la dernière marche qui ramène vers le haut **la première, celle qui est sous-entendue, omise**, – et cela dans Khora elle-même! En effet, la constatation d’une différence substantielle (divergence irréductible de la première marche et de la dernière) se produit dans Khora (chambre claire du front, celle de l’Esprit/l’Horloge), plus précisément, dans *sa seule ouverture circonscrite* (le troisième œil; blessure causée par le balancier), – ce qui fait que sa porte ne s’ouvre que pour un demi-instant! Or, lorsque’elle retourne dans les profondeurs du passé inexaminé (source de sa propre individuation, déterminée par le destin), l’œil de sa vision onirique se di-

Katarina Ristić Aglaja

visé en **trois rayons**: deux rayons croisés archifondamentaux, complétés par un troisième, indépendant, neuf, qui remplace celui du milieu, **détail-clé**, mais inaperçu, préfiguration de la densité éclaircie de l'avenir, – le seul en état de détacher la tête de la Méduse <10>! L'information salutaire sur la succession des événements, surgie, au milieu d'un infini absurde et déffusée par *l'unicorne spiral ou par une marche supplémentaire se déroulant spontanément pour s'élaner vers le ciel de minuit*. Dans la chambre supplémentaire de l'Esprit/le front (Khora), librement surélevée, a lieu ceci: la moïre de gauche (Lachésis – Nouvelle Lune) se libère elle-même (au moyen de *ciseaux recourbés*) de la tyrannie de celle de droite (Hécate – Pleine Lune), alors que la place centrale de la Mère engloutissante d'autrefois (Méduse) est occupée désormais par une moïre tout à fait nouvelle: une Lémoure (Dragonne), Maya – lumière constante de l'unicorne; œil souterrain émettant de l'éclat, – remous de l'écho rappelant la pulsation du cœur ou bien, poids apesant de l'Esprit/l'Horloge.

En effet, **le troisième œil** est *l'ouverture de l'âme, la multiplicité de déchiffrements de l'énigme de celle-ci, la langue de feu du dernier jugement*, ainsi qu'un souffle de fraîcheur s'élevant de la catabase, trésor d'images des idées! Et si cette seule issue à l'usage de l'esprit créateur primordial (solipsistique) est bouchée, le pouvoir est saisi par la Méduse malveillante, – trou noir dans le cosmos, dernière manifestation du désir exaspéré (nourri par les apostats), celui de communiquer avec le monde environnant.

*
* *

La conscience que le sujet unique a de lui-même (état a priori impossible), aptitude à se voir lui-même dans un avenir absolu constitue une forme de confrontation préalable avec sa propre situation sans issue: la Prophétesse (Oiselle de feu) n'acquiert cette conscience que dans l'extrême isolement de l'exil, celle-ci étant vouée à un développement éternel qui s'effectue à travers le labyrinthe d'un temps évoluant dans plusieurs sens. Et ce cours de Sa conscience finit, tout de même, par avoir ses coordonnées spatiales, en devenant – du fait qu'il a été plusieurs fois oublié – l'enregistrement d'un trajet plusieurs fois repris et, à cause de la pluralité des temps, diversifié, mais parcouru exclusivement par le regard de la Prophétesse.

Ce n'est que cet enregistrement multispatial (concentré sur une zone géométriquement circonscrite, vue à travers le prisme de la sphère qui se déplace sans cesse, et auquel est sacrifié l'ensemble du temps dont dispose la Prophétesse), qui évoque l'effet du dernière tour de Son fuseau céleste, celui qui éparpille ce temps en produisant des étoiles à l'infini et qui est le seul à pouvoir déterminer le rythme des constellations éloignées: c'est qu'il mesure /prévoit/ les arrêts indispensables au processus de leur écriture céleste collective dont elles rêvent sans discontinuer.

Cela, cependant, retourne complètement et relativise la vieille hiérarchie éonique des souffles qui étoilent le ciel: car les rythmes des sphères fixés par Ananké (Oiselle de l'univers) ne sont que des séries d'appels à l'autonomie collective du foyer central, composé, dans son essence, d'éléments aux aspirations scissionnistes, opposées les unes aux autres. En effet, ces rythmes ne sont, tout d'abord, que *Son invention précoce*, enfant aux ailes dorées, Éros dans le rôle de Phanès, qui est le manteau tourbillonnant de la Sphère intemporelle; alors que leurs arrêts ne sont rien d'autre que les réponses hardiment annoncées par des constellations lointaines à l'appel inarticulé d'Ananké (c'est-à-dire au demi-tour

Katarina Ristić Aglaja

de Son fuseau autour de son axe silencieux); cf. “Le critère de la hauteur est la profondeur des révérences” (Cvetajeva); donc, précisément les réponses qui, par rapport aux supputations effectuées par Elle-même (à l’instar de celles de l’Oiselle de feu gagnant le rivage par la mer de mal), peuvent être à la fois *numériquement inférieures (minorité éclairée) et surnuméraires (majorité non éclairée)*. Or, précisément là où apparaissaient *les surnuméraires*, on vit se former *des nœuds stellaires* qui s’acharnaient à **s’éliminer eux-mêmes** par des répressions réciproques – causées par l’absence du secours qui aurait dû leur parvenir *du foyer des scissions* – au point qu’ils furent engloutis tous ensemble, pour être, ensuite, reconstitués sélectivement et enregistrés avec des accents différents, grâce au sceau, nouvellement obtenu, de leur origine, consigné dans l’œil-trésor de l’Oiselle de feu. C’est pourquoi seuls ceux qui étaient *numériquement inférieurs* furent retenus dans le registre rénové, mais comme inopinément enrichis par la présence perpétuellement croissante de ceux qui avaient été surnuméraires et que les numériquement inférieurs découvraient, interminablement, en eux mêmes, comme désormais transfigurés, – le tout par la nécessité de raccourcir (dans leur esprit, indéfiniment irréconciliable avec eux-mêmes) le trajet de la Déesse de tissage jusqu’à Sa couronne d’étoiles, tressée en guirlande (cf. jusqu’à la forme de sa conscience d’Elle-même, rotative à l’infini).

Néanmoins, tout cela ne se passait que virtuellement, au niveau des supputations stratégiques d’Ananké qui n’avaient rien à voir avec le stade du développement, (se produisant essentiellement par bonds), que le Scissionniste (*oie annonçant l’aube par ses cris*) traversait en ce moment-là. Car, à la différence d’Ananké, en tant qu’être d’avant le temps, cet Autre soutenait constamment l’ardeur des esprits/flambeaux qui créaient des nœuds de lumière, leur feu sous la cendre, si bien qu’ils jetaient une lueur obscure (signification-clé, dissimulée derrière les lettres mortes) sur leurs

propres entrées/sorties enchevêtrées. Et cela au point que l'essence de leurs rapports réciproques devenait une rapine due à leur fascination par l'image d'un chemin (au point de départ égaré) menant à l'actualisation spontanée, dans un avenir lointain, d'une entité à l'esprit de causalité finale; or, l'image en question, étant usurpée, raccourcirait le chemin non seulement jusqu'à l'actualisation de cette entité, mais jusqu'à celle de n'importe qui. La rapine était, donc, perdue d'avance, du fait que ces esprits/flambeaux, qui n'appartenaient pas à la vieille élite et qui, étant excessivement envoûtés, ne faisaient plus la différence entre la réalité virtuelle de la mère et la réalité actuelle de la fille; c'est-à-dire, ils substituaient celle-là à celle-ci (bien que la première eût été effectivement actuelle pour un bref laps de temps, comme matérialisation de sa synopse); toutefois, elle n'était directement accessible qu'à ceux des esprits/flambeaux qui, appartenant à l'élite, avaient le pouvoir de "souverance immémoriale"; donc, le tout du fait que, pour des raisons secrètes, la première s'était présentée comme immédiatement actuelle pour tous, en vue de soutirer et de mettre en évidence le degré de leur dépendance d'Elle, ce qu'*Elle* ne souhaitait pas le moins du monde; plus précisément, en vue de s'en distancier ainsi d'avance et d'éviter la connaissance progressive d'Elle-même, voie qui serait nécessairement cannibalesque, ainsi qu'en vue de s'assurer **une voie de discontinuité**, que l'effet de la connaissance d'*Elle-même* /dont elle avait eu la révélation une fois en rêve et qui fut suivie de Sa catastrophe virtuelle) rendait accessible d'une manière tout à fait différente de celle de l'ancienne hiérarchie qui la définissait comme siège de l'omniscience et du haut duquel, grâce à sa volonté d'autodissémination, elle devait se transformer en une voie éternelle vers l'inconnu, voie d'incarnation a posteriori de sa propre nomination qu'elle avait une fois refusée.

Le sacrifice, au bon moment, d'un savoir localement considéré comme absolu par cette entité virtuellement créée d'une manière spontanée, dans un temps immémorial, effaçait, dès le début de son existence potentielle par elle-même, la différence entre, d'un côté, elle-même (ou le trône chimérique, vacant, car essentiellement impossible à être cédé, avec l'élite des esprits qui le soutenait) et, de l'autre côté, les esprits marqués par une tache de convoitise acharnée du bien d'autrui, c'est-à-dire, par un désir immodéré de devenir sujets en dehors d'eux-mêmes, – simulacres de l'entité qui avait disparu en se sacrifiant. Cependant, au lieu de tout cela, on voit maintenant surgir la différence entre cette entité virtuelle, spontanément créée en un temps immémorial et ses connaissances trop étendues pour une communauté unitaire, exigeant *un espace supplémentaire* pour l'apparition du Scissionniste, – *un Tiers* voyant absolument tout, plutôt pointillieux que rêveur et qui, longtemps auparavant, s'était rendu indépendant de l'Oiselle de feu. Or, il s'agissait de l'Oie cacardante qui, en plein brassage des mondes prévus par l'Oiselle de feu, était la seule en état de reconnaître le rayon surgi du vide (cf. chambre claire/cavités frontales du cerveau). Et c'était là le rayon/onde qui, à l'instar d'un coup de cloche, annonça une rencontre impossible jusque-là, celle de la Prophétesse et du Scissionniste. Donc, le lieu où le sujet utopique (le regard que la Prophétesse replie avec mélancolie en elle-même, au moment précis de sa disparition) rencontre son propre sujet constitutif datant d'une époque immémoriale, – *l'oculaire/la chambre* noire de son propre œil qu'Elle transforme aussitôt en un sujet dont l'existence aurait été impossible dans les époques archaïques, mais dont elle avait rêvé même à l'état de veille; en l'œil de l'Oiselle de Feu, vitré par la distance, **en chambre claire, – lieu de préétablissement de la synchronie stellaire**, en découvreur d'un contexte beaucoup plus ample, englobant les innombrables rencontres des étoiles, lors desquelles, malgré une extrême effervescence, **il n'y eut jamais de collisions.**

En effet, l'Oiselle de Feu (la Moïre au mauvais œil) est bien celle qui, du fond du Volcan, projette, sous *un angle déterminé avec précision*, un Dé incandescent (éclat d'un météore venant de la profondeur de l'œil de la Mère des Titans, autrefois omnisciente) vers les hauteurs inimaginables où sa clairvoyance sera sacrifiée. Cependant, elle lui sera redonnée, dès qu'elle aura réussi à circonscrire intégralement son *idée sur l'infini, destinée à être accouchée dans les douleurs*: l'unique manière permettant que cet infini, essentiellement traité sur un ton de lamentations et qui s'effrite en se transformant en décor, soit analysé et mesuré avec exactitude, conformément à l'aspiration la plus sublime de la Moïre, sans aucun risque de se voir supprimé. Donc, douleur – coupure dans la texture *des contes/destins autrefois brodés par les Mères* – principal moyen de parvenir enfin à la limpidité.

LE VERTIGE

Le vertige de Nuit, dame stellaire tendue vers les hauteurs, provoque le renversement de **la couronne** ceignant sa tête; demi-lune bicorne d'un éclat extraordinaire. Et cette couronne/barque, projetée en haut et ramenée, pousse des rejetons/flotteurs se transformant en disque ailé (bateau à voiles céleste). En effet, son recoin le plus caché (atelier de tissage) est éjecté – automatiquement – dans le prolongement luisant de la proue: celui qui navigue vers *la lumière blanche* d'une *zone éloignée* où le regard terrestre ne parvient pas. Et cette proue recourbée est au fond *le rayon* qui remplace celui du milieu de la couronne demi-circulaire (le seul qui renverse la tête de la Méduse, cf. Méthis ou Isis); queue du temps regagnant périodiquement sa propre proue qui accouche de la lumière.

Le moment d'arrêt du Soleil ou du Dé jeté est celui qui sillonne la prunelle solaire. Et il est fixé par *le poids apesant* qui noue et dénoue *la cravate du temps*. Alors que seul le poids de l'Horloge solaire, situé entre les cornes de Nuit, sert de **flotteur retenant le fil de l'étoile portée à s'enfuir**: la seule déviation utile au sein de la Sphère naviguant dans le ciel, déviation qui produit un infini de lumière à partir d'une obscurité complète et, à la fois, remous de l'écho de Narcisse qui, du fond de sa situation sans issue, réoriente toute la volupté humaine vers la plus haute *étoile fixe*.

La Couronne – grâce à la chute amortie de Nuit – est enfin arrachée à la force d’engloutissement dans le sens unique et posée au-dessus du débouché de multiples courants du temps (sillons de Gèbe, blessures faites par le balancier du Soleil). C’est de là que Nuit prête l’oreille au **déferlement** des vagues arrivant de loin et aspire le souffle de la haute mer céleste. Et c’est là le chemin sinieux de la lumière vers *l’étoile fixe*, qui tisse un vaste champ de pétales autour du secret de Sa germe de l’allumage spontané. Pivoine stellaire d’un rouge sombre qui subit un exaltant exil interminable.

APENDICE

1. Le Temps humain ou solaire – flèche de la prunelle solaire qui fait résonner la zone crépusculaire de l'humanité (vers l'occident) et détermine la voie de la Nouvelle Aube (celle d'en-deça et celle d'au-delà).

Le Temps divin ou lunaire – intervalle entre les options elles-mêmes; lieu obscur d'attente du Jugement dernier. Flèche inversée de la décision solaire, la Lune décroissante: – retour dans la prunelle du panache septicolore de la flèche, ou bien, dans le creux mythique d'in/existence – qui émet alors le bleu livide de la blessure divine primordiale.

2. La distinction essentielle

a) Les taches sur la face du Soleil sont un ensemble d'esprits de génies les plus sélectionnés: de ceux qui tirent leur origine de la transplantation spontanée des étoiles des Pléiades. Ce sont eux qui furent les premiers habitants de l'île des bienheureux, à l'époque où les humains n'existaient pas encore.

b) Les tâches proportionnelles à celles du Soleil qui marquent certaines âmes terrestres et que seul l'être du Soleil peut voir, sont des signes de l'envie qu'inspirent la grandeur des Pléiades et le groupe d'esprits congénères.

Traduit par
Zoritsa Hadji-Vidoikovitch

Catherine Ristitch Aglaé

LA DÉESSE TRIPLE

Nouvelle interprétation du trône d'Ananké:

L'impasse de l'histoire humaine aboutit à l'aliénation de l'empreinte archioriginaire, imprimée dans tous les êtres et concentrée dans *l'œil de l'oiselle/la prunelle du Soleil* – qui, par son éruption, produit sa propre éclipse: signe prémonitoire (donné par la *Lune obscure*) qui dénonce **l'oubli humain de l'Étoile polaire**, dont la mort s'est inscrite précisément sur *le visage de la Lune*. Cependant, **cette aliénation** amène, **en atteignant son point culminant**, l'ouverture de nouvelles voies (celles d'outre-tombe, de déplacement des lumières, de poésie authentique). Car, il n'y a que cette aliénation qui, **en tant que fourvoïement**, permet que, à la fin, **une seule voie** (parmi toutes les voies possibles, escalators de l'éternité) s'empare du **droit de descendre** jusqu'au fond de la spirale de tous les temps, pour y inciser le grain de substance humaine gisant dans la Couronne du Nord. D'où **le flot de changements d'appellations désignant la substance de la Mère**, ou plutôt, **la traînée d'une larme verte coulant du fond de minuit**.

En effet : *la couronne cornue, faucille-faux* de la Mère *chasse* les profondeurs

auto-observatives d'une prunelle vers une somptueuse fontaine du temps perdu – dans laquelle respiraient et régnaient les esprits d'élite, excommuniés aprioriques.

Tout comme cette couronne, **la Lune-gardienne de phare**, rayonne, en présentant à la fois l'aspect supérieur et déchu de la Mère créatrice: elle reflète, quelquefois, la lumière de l'Étoile polaire qui veille généreusement sur la souffrance des excommuniés, si bien qu'elle fait fondre/transplante, dans les vallées vertes, les sommets glacials de sa propre accoutumance d'autrefois à *l'excès* de toutes les souffrances futures de la terre, qui ne peuvent *absolument pas* être justifiées *par quoi que ce soit*, expliquées, en leur donnant un sens, ni transfigurées. Mais elle émet aussi sa propre énergie obscure, reste d'un *astre* éteint qui, dans un passé lointain, s'était allumé par lui-même; les souvenirs de celle-ci, concentrés sur elle-même, **éveillent l'effroi dans l'âme des mortels**, à cause de son impossibilité de sauver tout ce qui, (en tant que donné limité), avait été intercepté par *Son* œil (en sa qualité d'observatrice farouche).

C'est l'échec de *Son premier songe prophétique* qui était impitoyable, car il excluait tous ceux qui s'étaient fortuitement trouvés, pendant un demi-instant, hors de *Son* courant principal/hors de son champ optique, délimité dans les temps archaïques; c'était **un état de raisonnement de la déesse**, état archaïque de la Mère, archifasciste, tyranniquement protecteur, *celui du soleil noir* qui aurait été enclin à rêver *encore* d'un monde d'au-delà de l'horizon et d'une nouvelle génération d'esprits, si la foudre d'un regard (dont l'auteur s'était trouvé, par pur bonheur, dans *Son* œil, à *Elle*) ne l'avait pas malheureusement arrêtée en pleine demi-phase....; c'était là la prescience de son esprit créateur qui n'avait pas encore connu le sens du sacrifice de soi ni entrouvert la porte de l'effroi

pour jeter un coup d'œil dans l'espace **nouvellement éclairé**, grâce au **cercle intime** d'alliances-dans-la-mort.

Mais cette effroi substantielle de la Lune est à la fois un effort de reconsidérer la conscience humaine, condition de dépassement de tout état et de tout point de vue établis comme durables: c'est devant le mortel qui en est obsédé que s'ouvre **une mine de souvenirs sans bornes** et cela dans un ordre chronologique égaré ou peut-être simplement altéré, le papyrus qui le contenait s'étant envolé arbitrairement vers le point du jour de l'au-delà.

Et c'est là l'emblème du phosphore: sagesse de l'emmagasinement se consumant d'elle-même ou avancement, *dans un climat en pleine confusion*, vers la précision du critère personnel;

maturation de *l'œil* de la prophétesse, *embué d'ardeur*, jusqu'à la clarté cristalline d'une miséricorde d'importance universelle; et, enfin: métamorphose d'une vieille à la sagesse muette, retirée au fond d'une caverne, en une jeune fille se présentant devant un public en chantant la révolution.

Au début, le fuseau d'Ananké marchait à merveille: il n'entraînait („kidnappait“) pas encore les mortels des élites dans ses propres sphères. Bien que se distanciant, à l'hyperborréenne, de la souffrance du monde déchu, il n'était pas impitoyable, mais plutôt généreux. Cependant, malheur! il n'y avait là personne à recevoir son don: projet d'un temps, né dans son songe, qui n'avait pas encore prévalu. C'est pourquoi le Trône d'Ananké, **faute d'événements**, ne cessait de **frémir**.

Le plan de la création, dans l'idée d'Ananké, fut d'abord celui des mondes antispacieux, parallèles, qui ne devaient pas se rencontrer, non encore le plan de ceux d'en-deça, issus du chaos et devenant, à l'instar des

comètes, ceux de lumière! C'est précisément **grâce au caractère du synopsis maternel** que put être réalisée l'émancipation irréversible des créatures, c'est-à-dire leur hardiesse (d'abord seulement à titre exceptionnel) qui les rendait prêtes à payer un prix exorbitant de leur indépendance pour la bonne raison qu'elles émergeaient du fond du miroir archinocturne.

La Déesse Triple, („louve“ conduite par les étoiles, avant de devenir Généside, surgie nue du chaos, au visage archilunaire d'observatrice affligée, „grande vagabonde“, dont l'évolution s'échelonnait sur des millénaires), c'était Ananké, – harmonie d'avant la vie, **froide et implacable par suite de son éloignement**, mais **ayant tout de même intégré**, dans la réalité de sa synopse, un couple terrestre, en le plaçant au centre de sa création, tissée de fils de lumière et réalisée en trois temps.

Et précisément, la première idée de celle-ci, née dans son songe, ce fut l'Enfant du Chaos, Éros-Callisto, cristal provenant de l'imbrication d'événements éloignés, façonné par le tourbillon des Eléments de Généside; œuf à deux semences, celles de la lumière et de l'ombre d'où, en poussant le cri d'une nouvelle aube, perce Phœnix; en même temps, la réplique de l'Ombre de sa Flamme est l'incarnation de Cronos, demi-dieu mourant qui tend à la vie éternelle par la mort de sa mère divine, Crone, sa sœur reléguée dans l'ombre.

Ananké, cependant, l'emporte sur sa propre Ombre (Hécate-Crone) qui, contrairement à la loi céleste, a fait accéder au Trône, arrosé d'étoiles, un intrus terrestre, Hermès; pour le faire, elle s'était métamorphosée en sa propre fille, Moïre Lachésis, qui, ayant quitté les sphères lointaines, est descendue, pour un bref laps de temps, sur la Terre, en vue d'aider **les mortels à faire les lois de leur État**. Et, en faveur de celle-ci, elle brise ses propres sceaux, taches sur la face d'*un soleil beaucoup plus lointain*, - donc, le logos lui-même de sa propre espèce extra-terrestre. Car, ce n'est que lui (ce logos) qui fait *rebrousser chemin* à Lachésis, **dans son évolution terrestre abou-**

tissant à elle-même, son cheminement étant extrêmement individuel, différent de celui de la Sœur d’Ananké, Généside qui, en tant que forme du courant universel, représente *tout le monde et personne*.

Aussi, en sauvant, en faveur du trône renversé, la substance réflexive d’Ananké embrassant l’ensemble des connaissances, par l’éclaircissement du cas, grâce à une lumière qui le dépasse, cette *minuscule lumière vitreuse* (fille-moïre) a-t-elle un rôle décisive dans la restauration, sur *un autre plan, déplacé*, de ce même trône qui prend de l’ampleur par l’intermédiaire des échos. En effet, les sommets glacials de la Mère sont effectivement les sceaux du mal transfiguré – de celui qui ne s’est pas encore produit, mais qui **dès avant le commencement était défini comme nécessaire**: dans le but de trouver une voie permettant de contourner éternellement son œuvre à elle, achevée dans son idée et qui ne devait prévaloir que dans une période isolée; ou bien, en d’autres termes, dans le but d’éviter le moment préétabli par elle, celui d’effondrement du dépôt cosmique (“réceptacle stellaire recueillant les sphères”; et aussi: atelage du char du Soleil) se précipitant dans l’abîme de la seconde mort.

Par conséquent, **le geste de Cronos dénonçant le chant des sirènes**, c’est-à-dire sa défense de lui-même et des autres créatures qui séjournent dans les mondes inférieurs, contre l’appel hypnotique des sphères supérieures, – s’est avéré *fortuitement* utile –, quoiqu’il ne fût pas motivé par un dessein noble. Il était simplement le résultat de la projection de sa nature cannibalesque sur Ananké
elle-même.

Katarina Ristić Aglaja

A cet endroit, je me réfère à la thèse de Robert Graves, selon qui, „après l’arrivée des conquérants venus de l’Asie Centrale“, les mythes grecs „furent altérés en vue de justifier les changements sociaux survenus“. Mais, cette altération a eu, à mon avis, des effets positifs aussi.

Dans mes livres je présente ma **thèse sur l’origine du mal**; celle selon laquelle celui-ci ne vient pas des bas fonds de notre monde terrestre, mais de l’instance suprême de l’Esprit – celui-ci n’ayant été interrompu dans son élan jusqu’au point d’empiétement sur l’infini qu’à cause de sa tension excessive. Ensuite, les rapiécages de cette interruption ou les endroits d’arrêts indispensables s’incarnent en mal humain planétaire, – „géopathogène“; en même temps: en formules terrestres ingénieuses de survie à une mort locale dans l’univers. Mais, celles-ci ne s’activent toutes *ensemble* qu’en fin de l’histoire humaine – en infirmant la menace de tête de linotte pour cet esprit qui se détruit lui-même.

Le dilemme principal de l’humanité archiancienne (peut-être celui des habitants de l’Atlantide qui n’étaient pas encore déchus) se posait au sujet de la question de savoir *si cette mappemonde du mal, reçue d’en haut*, devait être publiée ou escamotée. Fallait-il empêcher l’éruption du mal inhérent à la nature humaine, en le tenant secret, en vue d’assurer le contrôle de la minorité sur la majorité? Ou bien, la mettre en évidence, en la publiant tout simplement pour en faire la gâchette à tirer en vue de déclencher une révolution sociale sur toute la planète: précisément celle qui irait de pair avec la transfiguration envisagée et spontanée de toute la matière mortelle.

Traduction: Zoritz Hadji-Vidoikovitch

KOMENTAR I AUTOKOMENTAR

Autorkin pristup literarnom delu je višeslojan pa stoga i višeznačan, jer ponire u mitološke pra-potke bića, a da pritom doseže do novootvorene dimenzije novorođenog bitka. Uputiti se njegovom stazom znači pre svega to da su sva uputstva data već samim njegovim štivom. Pažljivom čitaocu tako je omogućeno da dopre do jezgra ujedno krajnosno individualnog i kolektivnog arhetipskog polazišta. Autorka zbog toga neprestano vraća čitaoca, koji – obujmljen avanturom lavirintne recepcije dela naprosto guta njen tekst – na rad hodočitanja; tačnije, praćenja onog magmatičnog toka njenih rečenica gde se lava – kao čist uvid – sliva u nutrinu predloženog štiva; odatle sledi eruptivnost sile finalno-zaokružene spoznaje kakva se najzad formira u krunište njenog smisla. Otud je i put te lave put Uroborosa, stalno prisutan jer ishodi iz uhoda. Upravo zbog toga (što *materiju prima* nisu zaokružili u sebi) njena je literatura mnogima hermetična, a da je u svojoj suštini ona tek hermetizovana (kao mogući *odslik tablica*). Pronalaženjem žižne tačke u njenom tekstu ta se vnutarnja vatra konačno preobražava u zvezdu-vodilju kakva naveštava upravo onu iskru duha koja posvećenom čitaocu iscertava strmi put ka Anankinim sferama.

Predrag Todorović

Katarina Ristić Aglaja

Čitaoci mogu čitati ovako obrađenu mitologiju samo ukoliko proliferacije atributa u mom tekstu formiraju onakvu oniričku sliku u njihovom umu kakva je i dovela do pretočenja „magne“ arhetipskih sila (uslovno, mojega lično-proživljenog mita) u reči i rečenice. „Vulkani ostaju na svojim mestima, ali njihova lava putuje velikom prazninom sveta i donosi mu vrline kakve pevaju u njegovim ranama.“ (Rene Šar, *Bes i Tajanstvo*). Glisando iz eruptivnog podzemlja ejdetskih slika dovodi do ispisivanja tangente poslednjeg odbega pojedinca iz nametnutog opšteg toka lave – te tako dolazi do razučivanja „smrtne rane“ u prvobitnom tekstu sveta, koja ga detaljiše. Smrt blizinskog rezonancijom izaziva procvat dalekog, nepoznanice – upravo kao što se formiraju koncentrični krugovi oko vulkanskog grotla. Obnavljanje nespoznatog središta (čigre zalančavanja daljnih atmosfera) događa se na drugom, pomerenom tlu – koje, za razliku od pređašnjeg, nije geopatogeno (plovna oaza prispeća). Drugačije rečeno – tektonska pomeranja usled erupcija multipolarnog jastva tvoraštva su upravo sile reljefnog pisanja, dijametralno suprotne ideji (težnji) arhi-fašizma – koja se koncentriše na (potajno odmetnutu) Zemljinu arhi-utrobu (Podzemno Sunce), a ne na njen Nepregledan Šar: šifrovanu azbuku reljefa, up. „andeosku kriptografiju“ (Borhes, *Iza Oglledala*).

A u t o r

Izdavač:
Metaphysica
Beograd

Za izdavača:
Aleksandar Dramićanin

Suizdavač:
Zlatno runo
Beograd

Za suizdavača:
Snežana Ranković

Kompjuterski slog, likovno oblikovanje i štampa:
Grafička radionica MondoPres,
Beograd

Plasman:
Mondo grupa,
Jevrejska 20, Beograd
www.metaphysica.rs
0113036440;062336460

ISBN 978-86-7884-

Tiraž
100 primeraka

Prvo izdanje,
Beograd, 2019.

Katarina Ristić Aglaja